O ACORDARE DE ARME

CARTEA 8 DIN INELUL VRĂJITORULUI

MORGAN RICE

O ACORDARE DE ARME

CARTEA 8 DIN INELUL VRĂJITORULUI

MORGAN RICE

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este cel mai bine vândut și cel mai bine vândut autor USA Today al serialului epic fantasy THE SORCERER'S RING, care cuprinde șaptesprezece cărți; din cel mai bine vândut serial THE VAMPIRE JOURNALS, cuprinzând unsprezece cărți (și în număr); din cel mai bine vândut serial THE SURVIVAL TRILOGY, un thriller post-apocaliptic care cuprinde două cărți (și în continuă); și a noului serial epic fantasy KINGS AND Sorcerers, care cuprinde șase cărți. Cărțile lui Morgan sunt disponibile în ediții audio și tipărite, iar traducerile sunt disponibile în peste 25 de limbi.

Lui Morgan îi place să audă de la tine, așa că nu ezitați să vizitați www.morganricebooks.com pentru a vă alătura listei de e-mail, a primi o carte gratuită, a primi cadouri gratuite, a descărca aplicația gratuită, a primi cele mai recente știri exclusive, a vă conecta pe Facebook și Twitter, și rămâneți în legătură!

Selectați Acclaim pentru Morgan Rice

„Inelul vrăjitorului are toate ingredientele pentru un succes instantaneu: comploturi, contraploturi, mister, cavaleri viteji și relații înfloritoare pline de inimi zdrobite, înșelăciune și trădare. Te va distra ore întregi și va satisface toate vârstele. Recomandat pentru biblioteca permanentă a tuturor cititorilor fantasy.”
--Cărți și recenzii de filme, Roberto Mattos

„[O] fantezie epică distractivă.”
—Kirkus Reviews

„Începuturile a ceva remarcabil sunt acolo.”
--Revista de carte din San Francisco

„ Plină de acțiune…. Scrisul lui Rice este solid și premisa intrigantă.”
--Publishers Weekly

„O fantezie plină de spirit….Numai începutul a ceea ce promite a fi un serial epic pentru tineri.”
--Midwest Book Review

Cărți de Morgan Rice

REGI SI Vrajitori
RĂSCHIREA DRAGONILOR (Cartea nr. 1)
RISE OF THE VALIANT (Cartea #2)
Greutatea onoarei (Cartea nr. 3)
O FORJĂ DE VALOR (Cartea #4)
O tărâm de umbre (cartea #5)
NIGHT OF THE BOLD (Cartea #6)

INELUL Vrăjitorului
A QUEST OF EROES (Cartea nr. 1)
Un marș al regilor (cartea nr. 2)
A FATE OF DRAGONS (Cartea #3)
Un strigăt de onoare (cartea nr. 4)
UN LEGĂMÂNT DE GLORIE (Cartea #5)
A CHARGE OF VALOR (Cartea #6)
UN RIT DE SĂBIE (Cartea #7)
O acordare de arme (Cartea #8)
UN CER DE Vrăji (Cartea #9)
O MARE DE SCUTURURI (Cartea #10)
O DOMNIE DE OȚEL (Cartea #11)
UN TĂRÂM DE FOC (Cartea #12)
O regulă a reginelor (Cartea #13)
UN JURĂMÂNT DE FRAȚI (Cartea #14)
UN DREAM OF MORTALS (Cartea #15)
O JUSTĂ DE CAVALERI (Cartea #16)
DARUL BĂPTIILOR (Cartea #17)

TRILOGIA SUPRAVIEȚIEI
ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Cartea #1)
ARENA DOUA (Cartea #2)

Jurnalele vampirilor

TURNED (Cartea nr. 1)
IUBIT (Cartea nr. 2)
TRADAT (Cartea nr. 3)
DESTINAT (Cartea #4)
DESIRED (Cartea #5)
BROTHED (Cartea #6)
JUMAT (Cartea #7)
GĂSIT (Cartea #8)
ÎNVIAT (Cartea #9)
CRAVED (Cartea #10)
FATED (Cartea #11)

Copyright © 2013 de către Morgan Rice

Toate drepturile rezervate. Cu excepția cazurilor permise de Legea privind drepturile de autor din SUA din 1976, nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloc, sau stocată într-o bază de date sau într-un sistem de recuperare, fără permisiunea prealabilă a autorului.

Această carte electronică este autorizată numai pentru plăcerea dumneavoastră personală. Această carte electronică nu poate fi revândută sau oferită altor persoane. Dacă doriți să împărtășiți această carte cu o altă persoană, vă rugăm să cumpărați un exemplar suplimentar pentru fiecare destinatar. Dacă citiți această carte și nu ați achiziționat-o sau nu a fost achiziționată numai pentru uzul dvs., atunci vă rugăm să o returnați și să cumpărați propria copie. Vă mulțumim pentru respectarea muncii asidue a acestui autor.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, afacerile, organizațiile, locurile, evenimentele și incidentele sunt fie produsul imaginației autorului, fie sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu persoane reale, vii sau moarte, este în întregime coincidență.

Imagine jachetă Copyright Razzomgame, folosită sub licență de la Shutterstock.com

CUPRINS

CAPITOL UNUL
CAPITOLUL DOI
CAPITOLUL TREI
CAPITOLUL PATRU
CAPITOLUL CINCI
CAPITOLUL ŞASE
CAPITOLUL ŞAPTE
CAPITOLUL OPT
CAPITOLUL NOUĂ
CAPITOLUL ZECE
CAPITOLUL XI
CAPITOLUL DOISPREZECE
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL CINCISPREZECE
CAPITOLUL ȘAISISE
CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE
CAPITOLUL OPTSPREZECE
CAPITOLUL NOASPREZECE
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL DOUAȘI DOI
CAPITOLUL DOUAZECI ȘI TREI
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI
CAPITOLUL 26
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ
CAPITOLUL TREIZECE
CAPITOLUL TREIZECI UNUL
CAPITOLUL TREEI DOI

CAPITOLUL TREEI TREEI TREEI
CAPITOLUL TREIZECI PATRI
CAPITOLUL TREIZECI CINCI
CAPITOLUL TREIZECI ŞASE

„Onoarea mea este viața mea, ambele cresc într-una.
Luați cinste de la mine și viața mea s-a terminat.”

--William Shakespeare
Richard al II-lea

CAPITOL UNUL

Gwendolyn s-a sprijinit împotriva vântului rece și biciuitor în timp ce stătea la marginea Canionului și făcu primul pas pe pasarela arcuită care traversa Northern Crossing. Acest pod șocat, acoperit de gheață, era format dintr-o frânghie de lemn uzată și scânduri și nu părea capabil să le țină. Gwen se înfioră când făcu primul pas.

Gwen a alunecat și a întins mâna și a apucat balustrada, care s-a legănat și nu a ajutat cu greu. Inima i s-a lăsat să considere că acest pod subțire era singura lor cale de a traversa partea de nord a Canionului, de a intra în Lumea de jos și de a găsi Argon. Ea și-a ridicat privirea și a văzut, în depărtare, Lumea Inferioară făcând semn, un strat de zăpadă orbitor. Traversarea s-a simțit și mai de rău augur.

A venit o furtună bruscă și frânghia se legănă atât de violent, încât Gwendolyn simți că apucă șina cu ambele mâini și cădea în genunchi. Pentru o clipă, ea nu știa dacă putea măcar să se agațe – cu atât mai puțin să învingă. Și-a dat seama că acest lucru era mult mai periculos decât crezuse ea și că toți își vor lua viața în mâini pentru a încerca.

"Doamna mea?" se auzi o voce.

Gwen se întoarse să-l vadă pe Aberthol stând la câțiva metri, lângă Steffen, Alistair și Krohn, toți așteptând să-l urmeze. Cei cinci formau un grup improbabil, cocoțat aici, la marginea lumii, înfruntând un viitor incert și o moarte probabilă.

„Chiar trebuie să încercăm să trecem peste asta?” el a intrebat.

Gwendolyn s-a întors și s-a uitat înapoi la zăpada și vântul dinaintea ei și și-a strâns blănurile mai strâns în jurul umerilor ei în timp ce tremura. În secret, ea nu voia să treacă podul; ea nu voia deloc să facă această călătorie. Preferă să se retragă în siguranța căminului ei din copilărie, Curtea Regelui, să stea în spatele zidurilor sale comode, în fața unui incendiu, și să nu contemple niciunul dintre pericolele și grijile lumii care o cuprinseseră de când devenise regină.

Dar, desigur, ea nu putea face asta. Curtea Regelui nu mai exista; copilăria ei dispăruse; iar ea era Regina acum. Avea un viitor copil de care să aibă grijă, un viitor soț acolo undeva și aveau nevoie de ea. Pentru Thorgrin, ar merge prin foc dacă era nevoie de asta. Gwen era sigură că într-adevăr era nevoie. Toți aveau nevoie de Argon – nu doar ea și Thor, ci întregul Inel. Ei s-au confruntat nu numai cu Andronicus, ci și cu o magie puternică, suficient de puternică încât să-l prindă în capcană pe Thor, iar fără Argon, ea nu știa cum ar putea să-l combată.

„Da”, a răspuns ea. "Noi trebuie."

Gwen se pregăti să mai facă un pas, iar de data aceasta Steffen se repezi înainte, blocându-i drumul.

„Doamna mea, te rog permite-mi să merg prima”, a spus el. „Nu știm ce terori ne așteaptă pe acest pod.”

Gwendolyn a fost mișcată de oferta lui, dar a întins mâna și l-a împins ușor deoparte.

— Nu, spuse ea. "Va trebui."

Ea nu a mai așteptat, ci a făcut un pas înainte, ținând ferm de șina de frânghie.

În timp ce făcea un pas, a fost lovită de senzația de îngheț din mâna ei, gheața înfipându-i în ea, senzația de frig urcându-i în palme și brațe. Ea a respirat ascuțit, nesigură dacă putea măcar să reziste.

A venit o altă furtună de vânt, suflând podul dintr-o parte în alta, forțând-o să-și strângă strânsoarea, să tolereze durerea gheții. Se strădui să se echilibreze cu tot ce avea, în timp ce picioarele ei alunecau pe frânghia acoperită cu gheață și pe scândurile de sub ea. Podul s-a zbătut brusc spre stânga și pentru o clipă ea a fost sigură că va cădea peste lateral. Podul s-a corectat și s-a balansat înapoi în cealaltă direcție.

Gwen îngenunche din nou. Abia că făcuse trei metri și deja inima îi bătea atât de tare încât abia putea respira, iar mâinile îi erau atât de amorțite încât cu greu le simțea.

Ea închise ochii și trase adânc aer în piept și se gândi la Thor. Ea și-a imaginat chipul, fiecare unghi al ei. Ea a insistat asupra dragostei ei pentru el. Hotărârea ei de a-l elibera. Orice a fost nevoie.

Orice a fost nevoie.

Gwendolyn deschise ochii și se forță să facă câțiva pași înainte, strângându-se de balustradă, nedorind să se oprească de data asta pentru nimic. Vântul și zăpada o puteau împinge în adâncurile Canionului. Nu-i

mai păsa. Nu mai era vorba despre ea; era vorba despre dragostea vieții ei. Pentru el, ea putea face orice.

Gwendolyn simți că greutatea se schimbă pe podul din spatele ei și se uită înapoi pentru a-i vedea pe Steffen, Aberthol, Alistair și Krohn urmându-i. Krohn a alunecat pe labe în timp ce se repezi pe lângă ceilalți, împletindu-se și ieșind până când a fost lângă Gwendolyn.

— Nu știu dacă pot face asta, strigă Aberthol, cu vocea încordată, după câțiva pași tremurați.

Stătea acolo, cu brațele tremurând în timp ce strângea frânghia, un bătrân slab, abia capabil să se agațe.

— Poți s-o faci, spuse Alistair, pasind lângă el și împrejurându-i talia cu un braț. "Sunt chiar aici. Nu-ți face griji."

Alistair a mers cu el, ajutându-l să înainteze în timp ce grupul a reluat mersul, îndreptându-se din ce în ce mai departe peste pod, câte un pas.

Gwen s-a mirat din nou de puterea lui Alistair în fața adversității, de natura ei calmă, de neînfricarea ei. De asemenea, emana o putere pe care Gwendolyn nu o înțelegea. Gwen nu putea explica de ce se simțea la fel de aproape de ea ca și ea, dar în scurtul timp în care o cunoștea, se simțea deja ca o soră. Ea a extras putere din prezența ei. Și de la Steffen.

A venit o pauză în vânt și s-au făcut bine. Curând trecuseră mijlocul podului, mișcându-se acum mai repede, Gwen devenind obișnuită cu scândurile alunecoase. Partea îndepărtată a Canionului începu să iasă la vedere, la doar cincizeci de metri distanță, iar inima lui Gwendolyn începu să se liniștească de optimism. S-ar putea să reușească până la urmă.

O furtună proaspătă a trecut, aceasta mai puternică decât toate celelalte, atât de puternică încât Gwen a fost nevoită să cadă în genunchi și să prindă frânghia cu ambele mâini. Ea s-a ținut toată viața în timp ce podul se ridica cu aproape nouăzeci de grade, apoi se cobora înapoi la fel de violent. Ea a simțit că o scândură ceda sub picioarele ei și a strigat când unul dintre picioarele ei s-a afundat în deschizătură, prin pod, cu piciorul lipit de coapsă. Ea s-a clătinat, dar nu a putut să iasă.

Gwendolyn se întoarse să-l privească pe Aberthol pierdendu-și strânsoarea, lăsându-l pe Alistair și începând să alunece peste marginea podului. Alistair a reacționat repede, întinzându-și o mână și strângându-i încheietura mâinii, ținându-l înapoi chiar înainte ca Aberthol să alunece peste margine.

Alistair se aplecă peste marginea podului, ținându-se, în timp ce Aberthol se legăna sub ea, nimic între el și fundul Canionului. Alistair se încordă, iar Gwen se rugă ca frânghia să nu cedeze. Gwen se simțea atât de neputincioasă, blocată așa cum era, cu piciorul blocat între scânduri. Inima îi bătea nebunește când încerca să iasă.

Podul se legăna sălbatic, iar Alistair și Aberthol se legănau cu el.

"Dă drumul!" Aberthol țipă. "Salveaza-te!"

Bastonul lui Aberthol i-a alunecat din mână și s-a prăbușit prin cer, capăt peste capăt, în jos spre adâncurile Canionului. Acum nu mai rămăsese decât toiagul legat de spate.

— O să fii bine, spuse Alistair calm.

Gwen a fost surprinsă să-l vadă pe Alistair atât de echilibrat, de încrezător.

„Uită-te în ochii mei”, a instruit Alistair, ferm.

"Ce?" Aberthol țipă peste vânt.

„Uită-te în ochii mei”, a poruncit Alistair, cu și mai multă putere în voce.

Era ceva în tonul ei care îi poruncea bărbaților, iar Aberthol ridică privirea spre ea. Ochii li s-au blocat și, în timp ce o făceau, Gwendolyn a văzut o strălucire ușoară emanând din ochii lui Alistair și strălucind până la ai lui Aberthol. Ea a privit cu neîncredere cum strălucirea îl învăluia pe Aberthol, iar când Alistair se lăsă pe spate și, dintr-o strângere, îl trase pe Aberthol înapoi în sus, pe pod.

Aberthol, uluit, stătea întins acolo, respirând greu și ridică privirea la Alistair mirat; apoi s-a întors imediat și s-a apucat de balustrada de frânghie cu ambele mâini, înainte să vină o altă rafală de vânt.

"Doamna mea!" strigă Steffen.

El a îngenuncheat deasupra ei, apoi s-a întins în jos, a apucat-o de umeri și a smucit cu toată puterea lui.

Gwen a început să se disloce încet de pe scânduri, dar când a fost aproape de a se elibera, ea a alunecat din strânsoarea lui de gheață și a căzut înapoi acolo unde fusese, cazând și mai adânc. Deodată, o a doua scândură de sub Gwendolyn s-a rupt, iar ea a țipat când a simțit că începe să se prăbușească.

Gwendolyn întinse mâna și apucă frânghia cu o mână și încheietura mâinii lui Steffen cu cealaltă. Simțea ca și cum umerii îi erau smulși din prize în timp ce atârna în aer liber. Steffen atârna și acum, aplecându-se atât

de mult peste margine, cu picioarele încurcate în spatele lui, riscându-și viața pentru a o împiedica să cadă, frânghiile care se rupeau din spatele lui fiind singurul lucru care îi ținea pe linia de plutire.

Se auzi un mârâit și Krohn sări înainte și își înfipse colții în blana de pe haina lui Gwen și se trase înapoi cu tot ce avea, mârâind și scâncind.

Încet, Gwen a fost ridicată, centimetru cu centimetru, până când în cele din urmă a putut să apuce scândurile de pe pod. S-a târât în sus și s-a întins acolo cu fața întâi, epuizată, respirând greu.

Krohn i-a lins fața din nou și din nou, iar ea a respirat, atât de recunoscătoare pentru el și pentru Steffen, care stătea acum lângă ea. Era atât de fericită să trăiască, să fie salvată de la o moarte îngrozitoare.

Dar Gwendolyn a auzit brusc un zgomot pocnit și a simțit că întregul pod tremura. Sângele i se răci când se întoarse și se uită înapoi: una dintre frânghiile care ancorau podul de Canyon s-a rupt.

Întregul pod smuci, iar Gwen se uită îngrozită cum se rupe și celălalt, atârnat de un fir.

Au țipat cu toții ca deodată jumătate din întregul pod desprins de peretele Canionului; podul le legăna pe toți atât de repede încât Gwen cu greu putea să respire în timp ce zburau prin aer, îndreptându-se cu viteza luminii spre partea îndepărtată a peretelui Canionului.

Gwen și-a ridicat privirea și a văzut peretele de stâncă apropiindu-se de ei într-un mod neclar și a știut că în câteva clipe, toți vor muri din cauza impactului, trupurile lor zdrobite și că orice ar fi supraviețuit dintre ei va cădea în adâncurile pământului. .

„Rock, dă drumul! ITI ORDON!" strigă o voce plină de autoritate primordială străveche, o voce diferită de orice Gwen pe care o auzise vreodată.

Ea aruncă o privire spre Alistair, strângând frânghia, întinzând o palmă, fixându-se fără teamă pe stânca pe care urma să o lovească. Din palma lui Alistair emana o lumină galbenă și, pe măsură ce se apropiau de peretele Canyonului, în timp ce Gwendolyn se pregătea pentru impact, a fost șocată de ceea ce s-a întâmplat în continuare.

În fața ochilor ei, suprafața solidă de stâncă a Canionului s-a transformat în zăpadă – în timp ce toate au lovit, Gwendolyn nu a simțit trosnirea oaselor la care se așteptase. În schimb, și-a simțit întregul corp cufundat într-un zid de zăpadă ușoară și pufoasă. Era înghețat și o acoperea complet, pătrunzându-i în ochi, nas și urechi – dar nu o răni.

Era în viață.

Toți atârnau acolo, frânghia atârnând de vârful Canionului, cufundate în peretele de zăpadă, iar Gwendolyn simți că o mână puternică o apucă de încheietura mâinii. Alistair. Mâna ei era ciudat de caldă, în ciuda frigului înghețat. Alistair îi apucase deja și pe ceilalți cumva și în curând toți, inclusiv Krohn, fură smulși de ea, în timp ce ea urca pe frânghie de parcă nu ar fi fost nimic.

În cele din urmă, au ajuns în vârf, iar Gwen s-a prăbușit pe un teren solid, în partea îndepărtată a Canionului. În secunda în care au făcut-o, frânghiile rămase s-au rupt, iar ceea ce mai rămăsese din pod s-a prăbușit, aruncându-se în ceață, în adâncurile Canionului.

Gwendolyn stătea întinsă acolo, respirând greu, atât de recunoscătoare că era din nou pe teren solid, întrebându-se ce tocmai sa întâmplat. Pământul era înghețat, acoperit de gheață și zăpadă, dar totuși era pământ solid. Era de pe pod și era în viață. Au reușit. Mulțumesc lui Alistair.

Gwendolyn se întoarse și se uită la Alistair cu un nou sentiment de uimire și respect. Era peste măsură de recunoscătoare că o avea lângă ea. Se simțea cu adevărat ca sora pe care nu o avusese niciodată, iar Gwen avea sentimentul că nici măcar nu începuse să vadă profunzimea puterii lui Alistair.

Gwen habar n-avea cum aveau să se întoarcă pe continentul Inelului când vor termina aici – *dacă* ar fi terminat vreodată, dacă ar găsi vreodată Argon și s-ar fi întors. Și, în timp ce se uita în peretele de zăpadă orbitoare din fața ei, intrarea în Lumea Inferioară, a avut un sentiment profund că obstacolele cele mai grele se aflau încă în fața lor.

CAPITOLUL DOI

Reece stătea pe Traversarea Estului Canionului, strângându-se de balustrada de piatră a podului și privind în jos peste prăpastie îngrozită. Cu greu putea respira. Încă nu-i venea să creadă la ceea ce tocmai fusese martor: Sabia Destinului, înfiptă într-un bolovan, prăbușindu-se peste margine, răsturnând capăt peste cap și fiind înghițită de ceață.

Aşteptase şi aşteptase, aşteptându-se să audă zgomotul, să simtă tremurul sub picioarele lui. Dar spre șocul lui, zgomotul nu a venit niciodată. Era într-adevăr Canionul fără fund? Au fost zvonurile adevărate?

În cele din urmă, Reece dădu drumul la balustradă, cu degetele albe, își eliberă respirația și se întoarse și se uită la colegul său de Legiunea. Toți stăteau acolo — O'Connor, Elden, Conven, Indra, Serna și Krog — privind, de asemenea, îngroziți. Cei șapte stăteau înghețați pe loc, niciunul nu reuși să înțeleagă ce tocmai se întâmplase. Sabia destinului; legenda cu care crescuseră toți; cea mai importantă armă din lume; proprietatea regilor. Și singurul lucru care a rămas să țină Scutul sus.

Tocmai le scăpase din strânsoare, coborâse în uitare.

Reece a simțit că a eșuat. A simțit că l-a dezamăgit nu doar pe Thor, ci și întregul Inel. De ce nu ar fi putut ajunge acolo cu doar câteva minute mai devreme? Încă câțiva metri și l-ar fi salvat.

Reece se întoarse și se uită la partea îndepărtată a Canionului, partea Imperiului, și se pregăti. Cu Sabia dispărută, se aștepta ca Scutul să coboare, se aștepta ca toți soldații Imperiului aliniați de cealaltă parte să pătrundă brusc și să treacă în Inel. Dar s-a întâmplat un lucru curios: în timp ce privea, niciunul dintre ei nu a intrat pe pod. Unul dintre ei a încercat și a fost eviscerat.

Cumva, Scutul era încă ridicat. El nu a înțeles.

„Nu are sens”, le-a spus Reece celorlalți. „Sabia a părăsit Inelul. Cum poate Scutul să fie încă sus?”

— Sabia nu a părăsit Inelul, sugeră O'Connor. „Nu a trecut încă de cealaltă parte a Inelului. A căzut drept în jos. Este blocat între două lumi.”

„Atunci ce se va întâmpla cu Scutul dacă Sabia nu este nici aici, nici acolo?” întrebă Elden.

Toți s-au uitat unul la altul mirați. Nimeni nu ținea răspunsul; acesta era un teritoriu neexplorat.

„Nu putem să plecăm”, a spus Reece. „Inelul este în siguranță cu Sabia de partea noastră, dar nu știm ce se va întâmpla dacă Sabia rămâne dedesubt.”

„Atâta timp cât nu este în mâna noastră, nu știm dacă poate ajunge pe cealaltă parte”, a adăugat Elden, fiind de acord.

„Nu este o șansă pe care o putem lua”, a spus Reece. „Soarta Inelului se bazează pe el. Nu ne putem întoarce cu mâinile goale, ca eșecuri.”

Reece se întoarse și se uită la ceilalți, hotărât.

„Trebuie să-l recuperăm”, a conchis el. „Înainte să facă altcineva.”

„Să- l *recuperezi* ?” întrebă Krog, îngrozit. „Ești un prost? Cum anume ai de gând să faci asta?”

Reece se întoarse și îl privi pe Krog, care se uită înapoi, sfidător ca întotdeauna. Krog devenise un adevărat ghimpe în coasta lui Reece, sfidându-i comanda la fiecare cotitură, provocându-l pentru putere la fiecare colț. Reece își pierdea răbdarea cu el.

„O vom face”, a insistat Reece, „coborând la fundul Canionului”.

Ceilalți gâfâiră, iar Krog își ridică mâinile la șolduri, făcând o strâmbă.

„Ești supărat”, a spus el. „Nimeni nu a coborât vreodată pe fundul Canionului.”

„Nimeni nu știe dacă există chiar *este* un fund,“ Serna chimed. „Pentru tot ce știm sabia a coborât într - un nor, și este încă descendent în timp ce vorbim.“

— Prostii, răspunse Reece. „Totul trebuie să aibă un etaj. Chiar și marea.”

„Ei bine, chiar dacă fundul există”, a replicat Krog, „la ce ne ajută dacă este atât de jos încât nu îl putem nici vedea, nici auzi? Ne-ar putea lua zile să ajungem la el – *săptămâni* .”

— Ca să nu mai spun că nu este o drumeție pe îndelete, spuse Serna. „Nu ai văzut stâncile?”

Reece se întoarse și cercetă stâncile, pereții străvechi de stâncă ai canionului, parțial ascunși în ceața învolburată. Erau drepte, verticale. El

știa că aveau dreptate; nu ar fi usor. Cu toate acestea, știa și că nu aveau de ales.

— Devine mai rău, a replicat Reece. „Acei pereți sunt, de asemenea, alunecoși de ceață. Și chiar dacă ajungem la fund, s-ar putea să nu ne mai ridicăm niciodată."

Toți se uitau la el, nedumeriți.

„Atunci tu însuți ești de acord că este o nebunie să încerci", a spus Krog.

„Sunt de acord că este o nebunie", a spus Reece, cu vocea răsunând de autoritate și încredere. „Dar pentru nebunie ne-am născut. Nu suntem simpli oameni; nu suntem simpli cetățeni ai Inelului. Suntem o rasă specială: suntem soldați. Suntem războinici. Suntem oameni ai Legiunii. Am făcut un jurământ, un jurământ. Ne-am jurat să nu ne sfiim niciodată de o căutare pentru că este prea dificilă sau periculoasă, să nu ezităm niciodată, deși un efort poate provoca vătămări personale. Este pentru cei slabi să se ascundă și să se înghesuie — nu pentru noi. Asta ne *face* războinici. Aceasta este însăși esența vitejii: te angajezi într-o cauză mai mare decât tine pentru că este lucrul corect de făcut, lucrul onorabil de făcut, chiar dacă poate fi imposibil. La urma urmei, nu realizarea este cea care face ceva valoros, ci încercarea acestuia. Este mai mare decât noi. Este *cine suntem* ."

A urmat o tăcere grea, în timp ce vântul tremura și ceilalți contemplau cuvintele lui.

În cele din urmă, Indra a făcut un pas înainte.

— Sunt cu Reece, spuse ea.

— La fel și eu, a adăugat Elden, făcând un pas înainte.

— Și eu, a adăugat O'Connor, pășind lângă Reece.

Conven merse tăcut lângă Reece, strângând mânerul sabiei, apoi se întoarse și îi înfruntă pe ceilalți. „Pentru Thorgrin", a spus el, „aș merge până la marginile pământului".

Reece s-a simțit îndrăznit să aibă alături de el membrii încercați și adevărați ai Legiunii, acești oameni care deveniseră la fel de apropiați de el ca și familia, care se aventuraseră cu el până la capătul Imperiului. Cei cinci stăteau acolo și se uitară înapoi la cei doi noi membri ai Legiunii, Krog și Serna, iar Reece se întrebă dacă aveau de gând să li se alăture. Ar putea folosi mâinile suplimentare; dar dacă voiau să se întoarcă, atunci așa să fie. Nu ar cere de două ori.

Krog și Serna stăteau acolo, privind înapoi, nesiguri.

„Sunt o femeie”, le-a spus Indra, „cum m-ați batjocorit înainte. Și totuși iată-mă aici, pregătit pentru provocarea unui războinic – cât timp ești acolo, cu toți mușchii tăi, batjocoritor și înfricoșat.”

Serna mormăi, enervată, îndepărtându-și părul lung și castaniu din ochii lui largi și îngusti și făcând un pas înainte.

„Voi merge”, a spus el, „dar numai de dragul lui Thorgrin”.

Krog era singurul care stătea acolo, roșcat, sfidător.

„Sunteți al naibii de proști”, a spus el. "Voi toti."

Dar totuși, a făcut un pas înainte, alăturându-se lor.

Reece, mulțumit, se întoarse și îi conduse la marginea Canionului. Nu mai era timp de pierdut.

*

Reece s-a lipit de marginea stâncii în timp ce cobora cu pași centimetri, ceilalți la câțiva metri deasupra lui, toți făcând coborârea dureroasă, așa cum fuseseră de ore în șir. Inima lui Reece bătu cu putere în timp ce se grăbi să-și mențină picioarele, cu degetele crude și amorțite de frig, picioarele alunecând pe stânca alunecoasă. Nu anticipase că va fi atât de greu. Privise în jos și studiase terenul, forma stâncii și observase că pe alocuri, stânca cobora drept, perfect netedă, imposibil de urcat; în alte locuri era acoperită de un muşchi dens; iar în altele, avea o pantă zimțată, adâncituri, găuri, colțuri și crăpături în care se putea pune picioarele și mâinile. Văzuse chiar și ocazional pervaz pe care să se odihnească.

Cu toate acestea, escalada reală se dovedise mult mai grea decât părea. Ceața îi întuneca permanent vederea și, în timp ce Reece înghiți și se uita în jos, îi era din ce în ce mai greu să găsească puncte de sprijin. Ca să nu mai vorbim, chiar și după tot acest timp de cățărat, fundul, dacă chiar a existat, a rămas fără vedere.

În interior, Reece simțea o teamă crescândă, o uscăciune în gât. O parte din el s-a întrebat dacă a făcut o greșeală gravă.

Dar nu îndrăznea să-și arate frica celorlalți. Cu Thor plecat, el era liderul lor acum și trebuia să dea un exemplu. De asemenea, știa că a-și satisface temerile nu i-ar fi de folos. Avea nevoie să rămână puternic și să rămână concentrat; știa că frica nu va face decât să-i întunece abilitățile.

Mâinile lui Reece tremurau când se apucă de el. Și-a spus că trebuie să uite ce era dedesubt și să se concentreze doar asupra a ceea ce era în fața lui.

Doar un pas o dată , își spuse el. Se simțea mai bine gândindu-se așa.

Reece a găsit un alt punct de sprijin și a mai coborât un pas, apoi altul și a început să revină într-un ritm.

"AI GRIJA!" a strigat cineva.

Reece s-a pregătit în timp ce pietricele mici se prăvăleau brusc peste tot în jurul lui, sărindu-i pe cap și pe umeri. Și-a ridicat privirea și a văzut o stâncă mare care se aruncă; s-a eschivat și pur și simplu a ratat-o.

„Îmi pare rău!” O'Connor a sunat. „Piacă slăbită!”

Inima lui Reece bătea cu putere când se uita înapoi în jos și încerca să rămână calm. Murea să știe unde era fundul; se întinse, apucă o stâncă mică care aterizase pe umărul lui și, privind în jos, o aruncă.

Se uită, așteptând să vadă dacă face zgomot.

Nu a făcut-o niciodată.

Prezentarea lui s-a adâncit. Încă nu se simțea unde se termina canionul. Și cu mâinile și picioarele deja tremurând, nu știa dacă vor reuși. Reece înghiți în sec, tot felul de gânduri năvălindu-i prin creier în timp ce continua. Dacă Krog ar fi avut dreptate? Ce se întâmplă dacă într-adevăr nu ar exista fund? Dacă ar fi o misiune sinucigașă nesăbuită?

În timp ce Reece făcu încă un pas, coborând câțiva metri, câștigând din nou avânt, deodată auzi zgomotul trupului zgâriind stânca, apoi auzi pe cineva strigând. S-a auzit un zgomot lângă el și s-a uitat spre Elden, care începea să cadă, alunecând pe lângă el.

Reece a întins instinctiv o mână și a reușit să-l prindă de încheietura mâinii lui Elden în timp ce acesta aluneca pe lângă. Din fericire, Reece a strâns ferm pe stâncă cu cealaltă mână și a reușit să-l țină pe Elden strâns, împiedicându-l să alunece până la capăt. Elden legăna, totuși, incapabil să găsească așezare. Elden era prea mare și greu, iar Reece simți că puterea îi scapă.

Indra apăru, coborând rapid, și întinse mâna și apucă cealaltă încheietură a lui Elden. Elden s-a zbătut, dar nu și-a găsit picioare.

„Nu găsesc o reținere!” Elden țipă înapoi, cu panica în voce. A dat cu piciorul sălbatic, iar Reece s-a temut să nu-și piardă strânsoarea și să cadă cu el. Se gândi repede.

Reece și-a amintit de frânghia și cârligul pe care i le-a arătat O'Connor înainte de coborâre, instrumentul ales pe care l-au folosit pentru a

escalada zidurile în timpul unui asediu. *În cazul în care este util* , spusese O'Connor.

„O'Connor, frânghia ta!” țipă Reece. „Aruncă-l jos!”

Reece ridică privirea și îl privi pe O'Connor trăgând frânghia din talie, lăsându-se pe spate și împingând cârligul într-un colț din perete. A băgat-o cu toată puterea, a testat-o de mai multe ori, apoi a aruncat-o jos. Frânghia atârnă pe lângă Reece.

N-ar fi putut veni o clipă mai devreme. Palma alunecoasă a lui Elden aluneca din mâna lui Reece și, când a început să cadă înapoi, Elden întinse mâna și apucă frânghia. Reece și-a ținut respirația, rugându-se să țină.

A facut. Elden se ridică încet, până când în cele din urmă găsi o bază puternică. Stătea pe o pervaz, respirând greu, înapoi la vechiul său echilibru. A răsuflat uşurat, la fel şi Reece. Fusese prea aproape.

*

Au urcat și au urcat, până când Reece nu a știut cât timp trecuse. Cerul s-a întunecat, iar Reece a picurat de sudoare în ciuda frigului, simțind că orice moment ar putea fi ultimul lui. Mâinile și picioarele îi tremurau violent, iar sunetul propriei respirații îi umplea urechile. Se întreba cât mai mult ar putea mai suporta din asta. Știa că, dacă nu găseau fundul în curând, toți vor trebui să se oprească și să se odihnească, mai ales când se lăsa noaptea. Dar problema era că nu era unde să se oprească și să se odihnească.

Reece nu se putea abține să nu se întrebe dacă toți au devenit prea epuizați, dacă ceilalți ar putea începe să cadă, unul câte unul.

S-a auzit un zgomot mare de stâncă, apoi o mică avalanșă, tone de pietricele plouând, aterizând pe capul, fața și ochii lui Reece. Inima i s-a oprit când a auzit un țipăt – unul diferit de data aceasta, un țipăt de moarte. Cu coada ochiului, văzu prăbușindu-se pe lângă el, aproape mai repede decât putea procesa, un cadavru.

Reece a întins o mână ca să-l apuce, dar sa întâmplat prea repede. Tot ce putea să facă era să se întoarcă și să-l observe cum îl zări pe Krog, în aer, zguduindu-se, țipând, căzând cu spatele, direct în neant.

CAPITOLUL TREI

Kendrick stătea călare pe cal, lângă Erec, Bronson și Srog, în fața miilor săi de oameni, în timp ce înfrunta Tirus și Imperiul. Au intrat chiar într-o capcană. Fuseseră vândute de Tirus, iar Kendrick își dădu seama acum, prea târziu, că fusese o mare greșeală să ai încredere în el.

Kendrick privi în sus și în dreapta sa și văzu zece mii de soldați Imperiului sus, pe creasta văii, cu săgețile pregătite; în stânga lui a văzut tot atâtea. În fața lor stătea și mai mult. Cele câteva mii de oameni ai lui Kendrick nu ar putea niciodată să depășească acest număr de soldați. Ar fi măcelăriți chiar și pentru a încerca. Și cu toate acele arcuri trase, cea mai mică mișcare ar avea ca rezultat masacrul oamenilor săi. Nici geografic, fiind la baza unei văi, nu i-a ajutat nici pe ei. Tirus își alesese bine locul de ambuscadă.

În timp ce Kendrick stătea acolo, neajutorat, cu fața arzând de furie și indignare, se uită înapoi la Tirus, care se așeza sus pe cal cu un zâmbet mulțumit de sine. Lângă el stăteau cei patru fii ai săi, iar lângă ei, un comandant al Imperiului.

„Sunt banii atât de importanți pentru tine?” l-a întrebat Kendrick pe Tirus, la doar trei metri distanță, cu vocea rece ca oțelul. „Ți-ai vinde oamenii tăi, propriul tău sânge?”

Tirus nu a arătat nicio remuşcare; zâmbi şi mai larg.

„Oamenii tăi nu sunt sângele meu, îți amintești?” el a spus. „De aceea, conform legilor tale, nu am dreptul la tronul fratelui meu.”

Erec și-a dres glasul de furie.

„Legile MacGil trec tronul fiului, nu fratelui.”

Tirus clătină din cap.

„Totul fără importanță acum. Legile tale nu mai contează. S-ar putea să triumfe întotdeauna asupra legii. Cei cu putere sunt cei care dictează legea. Și acum, după cum puteți vedea, sunt mai puternic. Ceea ce înseamnă că de acum înainte scriu legea. Generațiile următoare nu-și vor aminti

niciuna dintre legile tale. Tot ceea ce își vor aminti este că eu, Tirus, am fost Rege. Nu tu și nici sora ta."

„Tronurile luate în mod ilegitim nu durează niciodată", a replicat Kendrick. „Poți să ne omori; ai putea chiar să-l convingi pe Andronic să-ți acorde un tron. Dar tu și cu mine amândoi știm că nu vei conduce mult timp. Vei fi trădat de aceeași trădare pe care ne-ai insuflat-o."

Tirus stătea acolo, neclintit.

„Atunci voi savura acele zile scurte pe tronul meu cât vor dura – și voi aplauda pe omul care mă poate trăda cu atâta pricepere cum te-am trădat pe tine."

„Destul de vorbă!" au strigat comandanții Imperiului. „Predați-vă acum sau oamenii voștri vor muri!"

Kendrick s-a uitat înapoi, furios, știind că trebuie să se predea, dar nu dorind.

— Întinde-ți brațele, spuse Tirus calm, cu vocea liniştitoare, „și te voi trata corect, ca pe un războinic la altul. Veți fi prizonierii mei de război. Poate că nu vă împărtășesc legile, dar respect codul de luptă al unui războinic. Îți promit că nu vei fi rănit sub paza mea."

Kendrick se uită la Bronson, la Srog și la Erec, care se uită înapoi la el. Toți stăteau acolo, mândri războinici fiecare, cai călărind sub ei, tăcuți.

„De ce ar trebui să avem încredere în tine?" Bronson îl strigă pe Tirus. „Tu care ai dovedit deja că cuvântul tău nu înseamnă nimic. Sunt de gând să mor aici, pe câmpul de luptă, doar pentru a-ți șterge zâmbetul ăla înmulțumit de pe față."

Tirus se întoarse și se încruntă la Bronson.

„Vorbești deși nici măcar nu ești un MacGil. Ești un McCloud. Nu ai dreptul să te amesteci în afacerile MacGil."

Kendrick a venit în apărarea prietenului său: „Bronson este la fel de un MacGil acum ca oricare dintre noi. El vorbește cu vocea oamenilor noștri."

Tirus strânse din dinți, vădit enervat.

„Alegerea este a ta. Privește totul despre tine și vezi miile noștri de arcași pregătiți. Ai fost păcălit. Dacă chiar îți întinzi săbiile, oamenii tăi vor cădea morți pe loc. Cu siguranță, chiar și tu poți vedea asta. Sunt momente de luptă și momente de predare. Dacă vrei să-ți protejezi oamenii, vei face ceea ce ar face orice comandant bun. Întinde-ți brațele."

Kendrick și-a strâns maxilarul de mai multe ori, arzând înăuntru. Oricât de mult ura să recunoască asta, știa că Tirus avea dreptate. S-a uitat în jur și și-a dat seama într-o clipă că majoritatea, dacă nu toți oamenii săi ar muri aici dacă ar încerca să lupte. Oricât de mult ar fi vrut să lupte, ar fi alegerea egoistă; și oricât de mult îl disprețuia pe Tirus, simțea că spunea adevărul și că oamenii lui nu vor fi răniți. Atâta timp cât au trăit, au putut întotdeauna să lupte în altă zi, în alt loc, pe alt câmp de luptă.

Kendrick se uită la Erec, un om cu care luptase de nenumărate ori, campionul Silver, și știa că se gândea la același lucru. Era diferit să fii lider decât să fii războinic: un războinic putea lupta cu un abandon nechibzuit, dar un lider trebuia să se gândească mai întâi la alții.

„Există un timp pentru arme și un timp pentru capitulare”, a strigat Erec. „Te vom crede pe cuvânt, ca războinic, că oamenii noștri vor fi nevătămați și, cu această condiție, ne vom depune armele. Dar dacă îți încalci cuvântul, Dumnezeu să-ți odihnească sufletul, mă voi întoarce din iad pentru a răzbuna pe fiecare dintre oamenii mei.”

Tirus dădu din cap, mulțumit, iar Erec întinse mâna și își aruncă sabia și teaca la pământ. Au aterizat cu un zgomot.

Kendrick a urmat, la fel ca și Bronson și Srog, fiecare dintre ei reticent, dar știind că era calea înțeleaptă.

În spatele lor a venit ciocnirea a mii de arme, toate căzând prin aer și aterizandu-se pe pământul de iarnă, toți Silver și MacGils și Silezianii predându-se.

Tirus zâmbi larg.

— Acum descălecă, porunci el.

Pe rând, ei au descălecat, stând în fața cailor lor.

Tirus zâmbi, bucurându-se de victoria lui.

„În toți acești ani am fost exilat în Insulele Superioare, am invidiat Curtea Regelui, fratele meu mai mare, toată puterea lui. Dar acum care MacGil deține toată puterea?”

„Puterea trădării nu este deloc putere”, a spus Bronson.

Tirus se încruntă și dădu din cap către oamenii săi.

S-au repezit înainte și și-au legat fiecare încheietură cu frânghii grosiere. Toți au început să fie târâți, mii dintre ei prizonieri.

În timp ce Kendrick era tras, și-a amintit brusc de fratele său, Godfrey. Plecaseră cu toții împreună, dar de atunci nu-l mai văzuse pe el

sau pe oamenii lui nicăieri. Se întreba dacă cumva reușise să scape? S-a rugat să găsească o soartă mai bună decât ei. Cumva, era optimist.

Cu Godfrey, nu se știa niciodată.

CAPITOLUL PATRU

Godfrey a călărit în fața oamenilor săi, flancat de Akorth, Fulton și generalul său din Silezia, și călare alături de comandantul Imperiului pe care îl plătise generos. Godfrey călărea cu un zâmbet larg pe buze, mai mult decât mulțumit când se uită și văzu diviziunea de oameni ai Imperiului, câteva mii de oameni puternici, călare alături de ei, alăturându-se cauzei sale.

A reflectat cu satisfacție la răsplata pe care le-o dăduse, la nesfârșitele pungi de aur, și-a amintit de expresiile de pe fețele lor și a fost bucuros că planul său a funcționat. Nu fusese sigur de asta până în ultimul moment și, pentru prima dată, a respirat ușor. La urma urmei, existau multe moduri de a câștiga o bătălie și tocmai câștigase una fără a vărsa o picătură de sânge. Poate că asta nu l-a făcut la fel de cavaleresc sau de îndrăzneț ca ceilalți războinici. Dar, totuși, l-a făcut să aibă succes. Și la sfârșitul zilei, nu acesta era scopul? El ar prefera să-și țină toți oamenii în viață cu un pic de mită decât să vadă jumătate dintre ei uciși într-un act de cavalerism nechibzuit. Acela era doar el.

Godfrey muncise din greu pentru a realiza ceea ce avea. Și-a folosit toate conexiunile de la piața neagră prin bordeluri, alei și taverne pentru a afla cine s-a culcat cu cine, ce bordeluri le frecventau comandanții Imperiului în Ring și care comandantul Imperiului era deschis să fie plătit. Godfrey avea contacte ilicite mai profunde decât majoritatea – într-adevăr, își petrecuse întreaga viață acumulându-le – și acum îi veniseră la îndemână. Nici nu stricase faptul că plătise bine fiecare dintre contactele sale. În cele din urmă, a folosit aurul tatălui său.

Totuși, Godfrey nu fusese sigur dacă erau de încredere, nu până în ultimul moment. Nu era nimeni care să te vândă ca un hoț și trebuia să-și asume șansa că era deținut. El știa că era o aruncare de monede, că acești oameni erau la fel de de încredere ca aurul cu care erau plătiți. Dar le plătise cu aur foarte, foarte fin și s-au dovedit a fi mai de încredere decât credea el.

Desigur, nu avea idee cât timp avea să rămână loială această diviziune a trupelor Imperiului. Dar cel puțin își făcuseră cale de ieșire dintr-o luptă și, deocamdată, îi aveau alături.

„M-am înșelat în privința ta”, se auzi o voce.

Godfrey se întoarse să-l vadă pe generalul silezian venind lângă el cu o privire de admirație.

„M-am îndoit de tine, trebuie să recunosc”, a continuat el. "Imi cer scuze. Nu mi-aș fi putut imagina planul pe care îl aveai în mânecă. A fost ingenios. Nu te voi mai întreba.”

Godfrey îi zâmbi înapoi, simțindu-se justificat. Toți generalii, toate tipurile de militari, se îndoiseseră de el toată viața. La curtea tatălui său, o curte de războinici, el fusese întotdeauna privit cu dispreț. Acum, în sfârșit, vedeau că el, în felul lui, putea fi la fel de competent ca ei.

— Nu-ți face griji, spuse Godfrey. „Mă întreb. Învăț pe măsură ce merg. Nu sunt comandant și nu am niciun plan principal în afară de a supraviețui în orice fel pot.”

„Și unde să merg acum?” întrebă generalul.

„Să ne alăturăm lui Kendrick, Erec și ceilalți și să facem tot ce putem pentru a susține cauza lor.”

Mii de ei călăreau, o alianță incomodă și neliniștită între oamenii Imperiului și cei ai lui Godfrey, încărcând în sus și în jos dealuri, prin câmpii lungi, uscate și prăfuite, îndreptându-se spre valea unde Kendrick le spusese să se întâlnească.

În timp ce călăreau, un milion de gânduri au trecut prin mintea lui Godfrey. Se întrebă cum se descurcaseră Kendrick şi Erec; se întreba cât de depășiți numeric ar fi; și se întreba cum o să se descurce în următoarea bătălie, o bătălie *adevărată* . Nu se mai putea evita; nu mai avea trucuri în mânecă, nu mai avea aur.

A înghițit, nervos. Simțea că nu are același nivel de curaj pe care păreau să îl aibă toți ceilalți, cu care păreau să se nască toți. Toți ceilalți păreau atât de neînfricați în luptă și chiar și în viață. Dar lui Godfrey a trebuit să recunoască că îi era frică. Când s-a ajuns la asta, la toiul bătăliei, știa că nu se va sustrage. Dar era stângaci și stângaci; nu avea abilitățile celorlalți și pur și simplu nu știa de câte ori va fi salvat de zeii norocului.

Ceilalți păreau să nu le pese dacă au murit – toți păreau prea dispuși să-și dea viața pentru glorie. Godfrey aprecia gloria. Dar iubea mai mult viața. Își plăcea berea și îi plăcea mâncarea și, chiar și acum, simțea un

mârâit în stomac, o dorință de a se întoarce în siguranța unei taverne undeva. O viață de luptă nu era pentru el.

Dar Godfrey s-a gândit la Thor, acolo undeva, captiv; se gândea la toţi rudele lui care luptau pentru cauză şi ştia că aici îl obliga onoarea, oricât de murdară ar fi, să fie.

Au călărit și au călărit și, în cele din urmă, toți au atins un vârf și li s-a oferit o vedere panoramică asupra văii întinsă dedesubt. S-au oprit, iar Godfrey a mijit ochii în soarele orbitor, încercând să se adapteze, să dea un sens priveliștii dinaintea lui. Ridică o mână pentru a-și proteja ochii și privi afară, confuz.

Apoi, spre spaima lui, totul a devenit clar. Inima lui Godfrey s-a oprit: jos, mii de oameni ai lui Kendrick, Erec și Srog erau târâți, legați ca prizonieri. Aceasta era forța de luptă cu care trebuia să se întâlnească. Au fost complet înconjurați, de zece ori mai mulți soldați ai Imperiului. Erau pe jos, cu încheieturile legate, toți luați prizonieri, toți duși departe. Godfrey știa că Kendrick și Erec nu se vor preda niciodată decât dacă ar fi existat un motiv întemeiat. Părea de parcă ar fi fost înființate.

Godfrey încremeni, cuprins de panică. Se întreba cum s-ar fi putut întâmpla asta. Se așteptase să-i găsească pe toți în focul unei bătălii bine egalate, se așteptase să atace și să-și unească forțele cu ei. Dar acum, în schimb, dispăreau la orizont, la o jumătate de zi de drum.

Generalul Imperiului s-a apropiat de Godfrey și s-a batjocorit.

— Se pare că oamenii tăi au pierdut, spuse generalul Imperiului. „Asta nu a făcut parte din afacerea noastră.”

Godfrey se întoarse spre el și văzu cât de îngrijorat părea să fie generalul.

„Te-am plătit bine”, a spus Godfrey, nervos, dar adunându-și vocea cea mai încrezătoare, când a simțit că afacerea se destramă. „Și mi-ai promis că te vei alătura în cauza mea.”

Dar generalul Imperiului a clătinat din cap.

„Ti-am promis că mă voi alătura în luptă, nu într-o misiune sinucigașă. Câteva mii de oameni ai mei nu se vor înfrunta împotriva unui întreg batalion al lui Andronic. Oferta noastră s-a schimbat. Poți să te lupți singur cu ei – iar eu îți păstrez aurul.”

Generalul Imperiului s-a întors și a țipat în timp ce a dat cu piciorul în cal și a plecat în cealaltă direcție, oamenii săi urmându-i pe călcâie. Curând au dispărut de cealaltă parte a văii.

„El are aurul nostru!” spuse Akorth. „Ar trebui să-l urmărim?”

Godfrey clătină din cap în timp ce îi privea plecând.

„Și la ce ar folosi asta? Aurul este aur. Nu am de gând să ne risc viața pentru asta. Lasa-l sa plece. Întotdeauna există mai mult.”

Godfrey s-a întors și a privit orizontul, grupul de oameni ai lui Kendrick și Erec, la care ținea mai mult. Acum era fără rezervă și era chiar mai izolat decât înainte. Își simțea planurile prăbușindu-se în jurul lui.

"Acum ce?" întrebă Fulton.

Godfrey a ridicat din umeri.

— Habar n-am, spuse el.

— Nu ar trebui să spui asta, spuse Fulton. „Acum ești comandant”.

Dar Godfrey doar a ridicat din nou din umeri. "Spun adevărul."

— Chestia asta de războinic este grea, spuse Akorth, scărpinându-se pe burtă în timp ce își scotea casca. „Nu pare să iasă așa cum te aștepți, nu?”

Godfrey stătea acolo pe cal, clătinând din cap, gândindu-se la ce să facă. Primise o mână la care nu se așteptase și nu avea niciun plan de urgență.

„Ar trebui să ne întoarcem?” întrebă Fulton.

„Nu”, se auzi Godfrey spunând, surprinzându-se chiar și pe sine.

Ceilalți s-au întors și l-au privit șocați. Alții s-au ghemuit mai aproape pentru a-i auzi comanda.

„S-ar putea să nu fiu un mare războinic”, a spus Godfrey, „dar aceștia sunt frații mei de acolo. Sunt luati. Nu ne putem întoarce. Chiar dacă înseamnă moartea noastră.”

"Esti suparat?" întrebă generalul silezian. „Toți acei războinici minunați ai Argintilor, ai MacGililor, ai Sileziei – *toți* și nu au putut să lupte împotriva oamenilor Imperiului. Cum crezi că o vor face câteva mii dintre oamenii noștri, sub comanda *ta* ?

Godfrey se întoarse spre el, enervat. S-a săturat să fie îndoit.

„Nu am spus niciodată că vom câștiga”, a replicat el. „Spun doar că este ceea ce trebuie făcut. nu le voi abandona. Acum, dacă vrei să te întorci și să pleci acasă, simți-te liber. Le voi ataca chiar eu.”

— Ești un comandant fără experiență, spuse el, încruntat. „Nu știi ce vorbești. Îi vei conduce pe toți acești oameni la moarte sigură.”

— Sunt, spuse Godfrey. "Asta e adevarat. Dar ai promis să nu te mai îndoiești de mine. Și nu mă voi întoarce.”

Godfrey a călărit câțiva metri înainte și a urcat o înălțime, astfel încât să poată fi văzut de toți oamenii săi.

„BĂRBAȚI!” strigă el, cu vocea bubuind. „Știu că nu mă cunoști ca un comandant adevărat și încercat, așa cum o cunoști pe Kendrick, Erec sau Srog. Și este adevărat, nu am abilitățile lor. Dar am inimă, cel puțin uneori. Și tu la fel. Ce știu este că aceștia sunt frații noștri de acolo, capturați. Și eu însumi prefer să nu trăiesc decât să trăiesc să-i văd luați sub ochii noștri, decât să mă întorc acasă ca niște câini în orașele noastre și să aștept ca Imperiul să vină și să ne omoare. Fii sigur de asta: ne vor ucide într-o zi. Putem coborî cu toții acum, în picioare, luptă, urmărind inamicul ca oameni liberi. Sau putem coborî în rușine și dezonoare. Alegerea este a ta. Călărește cu mine și trăiește sau nu, vei călare spre glorie!”

Se auzi un strigăt din partea oamenilor săi, unul atât de entuziasmat încât l-a surprins pe Godfrey. Toți și-au ridicat săbiile sus în văzduh și i-a dat curaj.

De asemenea, l-a făcut pe Godfrey să realizeze realitatea a ceea ce tocmai a spus. Nu se gândise cu adevărat la cuvintele sale înainte de a le spune; el tocmai a fost năpustit în acest moment. Acum și-a dat seama că s-a angajat în asta și a fost puțin șocat de propriile sale cuvinte. Curajul lui era descurajant chiar și pentru el.

În timp ce bărbații au călărit pe cai, își pregăteau armele și se pregăteau pentru ultima lor încărcare, Akorth și Fulton au venit alături de el.

"Băutură?" întrebă Akorth.

Godfrey s-a uitat în jos și l-a văzut întinzându-se cu o burdufă de vin și a smuls-o din mâna lui Akorth; și-a dat capul pe spate și a băut și a băut, până când aproape că a băut totul, abia oprindu-și să-și tragă răsuflarea. În cele din urmă, Godfrey și-a șters fundul gurii și i-a dat înapoi.

ce am facut ? el s-a intrebat. El se angajase pe sine și pe ceilalți într-o bătălie pe care nu o putea câștiga. Gândise el limpede?

— Nu credeam că o ai în tine, spuse Akorth, bătându-l brusc pe spate în timp ce eructa. „Destul de discurs. Mai bine decât teatrul!”

„Ar fi trebuit să vindem bilete!” interveni Fulton.

— Cred că nu te înșeli pe jumătate, spuse Akorth. „Mai bine să murim în picioare decât pe spate.”

„Deși pe spatele nostru ar putea să nu fie pe jumătate rău, dacă este într-un pat de bordel”, a adăugat Fulton.

„Auzi auzi!” spuse Fulton. „Sau ce-ar fi să murim cu o cană de bere în brațe și capetele înclinate pe spate!”

— Chiar ar fi bine, spuse Akorth, bând.

„Dar după un timp presupun că totul ar deveni plictisitor”, a spus Fulton. „Câte căni poate bea un bărbat, câte femei poate să se culce un bărbat?”

— Ei bine, multe, dacă te gândești corect la asta, spuse Akorth.

„Chiar și așa, presupun că ar putea fi distractiv să mori altfel. Nu la fel de plictisitor.”

Akorth oftă.

„Ei bine, dacă supraviețuim tuturor acestor lucruri, măcar ne-ar da motive să bem cu *adevărat* ceva. Pentru o dată în viața noastră, o vom fi câștigat!”

Godfrey se întoarse, încercând să deconteze vorbăria perpetuă a lui Akorth și Fulton. Avea nevoie să se concentreze. Sosise vremea ca el să devină bărbat, să lase în urmă bătaie de cap și glume de tavernă; pentru a face *reale* decizii care au afectat *reale de* oameni din *reală* lume. Simțea o greutate în privința lui; nu se putea abține să nu se întrebe dacă asta era așa cum simțise tatăl său. Într-un fel ciudat, pe cât de mult îl ura pe bărbat, începea să simpatizeze cu tatăl său. Și poate chiar, spre propria lui groază, să devină ca el.

Uitând de pericolul dinaintea lui, Godfrey a fost depășit de un val de încredere. Și-a dat brusc cu piciorul calului și, cu un strigăt de luptă, a alergat cu capul în jos pe vale.

În spatele lui s-a auzit imediat strigătul de luptă a mii de oameni, iar pașii cailor lor i-au umplut urechile în timp ce se îndreptau în spatele lui.

Godfrey se simțea deja amețit, vântul în păr, vinul urcându-i-se la cap, în timp ce alerga spre o moarte sigură și se întreba în ce naiba se băgase.

CAPITOLUL CINCI

Thor stătea în vârful calului său, tatăl său lângă el, McCloud pe celălalt, iar Rafi aproape. În spatele lor stăteau zeci de mii de soldați ai Imperiului, principala divizie a armatei lui Andronicus, bine disciplinați și așteptând cu răbdare comanda lui Andronicus. Toți stăteau pe o creastă, privind în sus la Highlands, cu vârfurile acoperite de zăpadă. Pe vârful Highlands se afla orașul McCloud, Highlandia, iar Thor s-a încordat în timp ce privea mii de trupe ieșind din oraș și călărind spre ei, pregătindu-se de luptă.

Aceștia nu erau bărbați MacGil; nici nu erau soldaţi ai Imperiului. Purtau o armură pe care Thor o recunoștea vag; dar în timp ce strânse mânerul noii sale săbii, nu era sigur exact cine erau ei sau de ce atacau.

„McClouds. Foștii mei bărbați”, i-a explicat McCloud lui Andronicus. „Toți soldații McCloud buni. Toți bărbații cu care am antrenat și cu care am luptat cândva.”

„Dar acum s-au întors împotriva ta”, a observat Andronic. „Încearcă să te întâlnească în luptă.”

McCloud se încruntă, lipsind un ochi, jumătate din chip marcat cu sigiliul Empire, arătând grotesc.

— Îmi pare rău, domnul meu, spuse el. "Nu e vina mea. Este opera băiatului meu, Bronson. Mi-a întors propriul popor împotriva mea. Dacă nu ar fi el, toți mi s-ar alătura chiar acum în marea ta cauză.”

— Nu din cauza băiatului tău, a corectat Andronicus, cu vocea oțelului, întorcându-se spre el. „Este pentru că ești un comandant slab și un tată mai slab. Eșecul din fiul tău este eșecul din tine. Ar fi trebuit să știu că nu vei putea să-ți controlezi oamenii. Ar fi trebuit să te ucid de mult.”

McCloud a înghițit, nervos.

„Stăpâne, ați putea să vă gândiți și că ei nu se luptă doar împotriva mea, ci și împotriva voastră. Ei vor să scape de Inelul Imperiului.”

Andronicus clătină din cap, mângâindu-și colierul cu capete micșorate.

„Dar acum ești de partea mea”, a spus el. „Așa că a lupta împotriva mea înseamnă a lupta și împotriva ta.”

McCloud îşi scoase sabia, încruntându-se la armata care se apropia.

„Voi lupta și voi ucide pe fiecare dintre oamenii mei”, a declarat el.

— Știu că o vei face, spuse Andronicus. „Dacă nu o faci, te voi omorî eu însumi. Nu că am nevoie de ajutorul tău. Oamenii mei vor face mult mai multe pagube decât poți visa, mai ales când sunt conduși de propriul meu fiu, Thornicus.

Thor stătea pe cal, auzind vag toate conversațiile lor, dar, în același timp, nu auzea nimic. Era năucit. Mintea îi smulgea gânduri străine pe care nu le recunoștea, gânduri care îi pulsau prin creier și îi aminteau continuu de loialitatea pe care o datora tatălui său, de datoria de a lupta pentru Imperiu, de destinul său de fiu al lui Andronic. Gândurile se învârteau în mintea lui fără încetare și, pe cât încerca, nu putea să-și limpezească mintea, să-și gândească propriile gânduri. Era ca și cum ar fi fost luat ostatic în propriul său corp.

În timp ce Andronicus vorbea, fiecare dintre cuvintele lui a devenit o sugestie în mintea lui Thor, apoi o comandă. Apoi, cumva, au devenit propriile lui gânduri. Thor s-a chinuit, o mică parte din el încercând să-și scape mintea de aceste sentimente invazive, pentru a ajunge la un punct de claritate. Dar cu cât se lupta mai mult, cu atât era mai greu.

În timp ce stătea acolo pe cal, privind armata care sosește galopând peste câmpie, a simțit cum curge sângele în vene și tot ce se putea gândi era loialitatea lui față de tatăl său, nevoia lui de a zdrobi pe oricine îi stătea în calea tatălui său. . De destinul său de a conduce Imperiul.

— Thornicus, m-ai auzit? îl îndemnă Andronicus. „Ești pregătit să te dovedesci în lupta pentru tatăl tău?”

— Da, tatăl meu, răspunse Thor, privind drept înainte. „Lupt cu oricine se luptă cu tine.”

Andronicus zâmbi larg. S-a întors și și-a înfruntat oamenii.

„BĂRBAȚI!” a bubuit el. „A sosit momentul să înfrunți inamicul, să scăpăm o dată pentru totdeauna de Inelul de rebelii săi supraviețuitori. Vom începe cu acești bărbați McCloud care îndrăznesc să ne sfideze. Thornicus, fiul meu, ne va conduce în luptă. Îl vei urma așa cum m-ai urma pe mine. Îți vei da viața pentru el așa cum ai face-o pentru mine. Trădarea față de el este trădarea pentru mine!”

„THORNICUS!” țipă Andronicus.

„THORNICUS!” se auzi ecoul corului a zece mii de trupe Imperiului în spatele lor.

Thor, îndrăznit, și-a ridicat noua sabie sus, sabia Imperiului, cea pe care i-o dăruise iubitul său tată. A simțit o putere curgând prin ea, puterea liniei sale de sânge, a poporului său, a tot ceea ce trebuia să fie. În sfârșit, s-a întors acasă, cu tatăl său, din nou. Pentru tatăl său, Thor ar face orice. Chiar să se arunce la moarte.

Thor a scos un strigăt grozav de luptă în timp ce-și dădea calul cu piciorul și a pornit încărcând pe vale, primul în luptă. În spatele lui a venit un mare strigăt de luptă, în timp ce zeci de mii de oameni au urmat, toți pregătiți să-l urmeze pe Thornicus până la moarte.

CAPITOLUL ŞASE

Mycoples stătea încovoiat, încurcat în imensa plasă Akron, incapabil să se întindă, să bată din aripi. Ea stătea la cârma navei Imperiului și, în timp ce se lupta, nu și-a putut ridica bărbia, nu-și putea mișca brațele, nu-și putea extinde ghearele. Nu se simțise niciodată mai rău în viața ei, nu simțise niciodată o asemenea lipsă de libertate, de putere. Era ghemuită într-o minge, clipind încet, descurajată, mai mult pentru Thor decât pentru ea însăși.

Micoplii puteau simți energia lui Thor, chiar și de la această distanță mare, chiar și în timp ce nava ei naviga peste mare, rostogolindu-se în sus și în jos în valurile monstruoase, corpul ei urcând și coborând în timp ce valurile se prăbușiu pe punte. Micoplii îl puteau simți pe Thor schimbându-se, devenind altcineva, nu bărbatul pe care l-a cunoscut cândva. I s-a frânt inima. Nu se putea abține să nu simtă că cumva l-ar fi dezamăgit. Ea a încercat să se lupte încă o dată, dorind atât de mult să meargă la el, să-l salveze. Dar pur și simplu nu se putea elibera.

Un val uriaș s-a prăbușit pe punte, iar apele înspumate ale Tartuvianului i-au alunecat sub plasa, făcând-o să alunece și să se lovească cu capul de corpul de lemn. Ea s-a ascuns și a mârâit, neavând spiritul sau puterea cu care obișnuia. Era resemnată cu noua ei soartă, știind că era luată pentru a fi ucisă sau, mai rău, pentru a trăi o viață în captivitate. Nu-i păsa ce s-a întâmplat cu ea. Ea a vrut doar ca Thor să fie bine. Și dorea o șansă, doar o ultimă șansă, de a se răzbuna pe atacatorii ei.

"Acolo e! A alunecat la jumătatea punții!” strigă unul dintre soldații Imperiului.

Mycoples simți o durere puternică bruscă pe solzii sensibili ai feței ei și văzu doi soldați Imperiului, cu sulițe lungi de treizeci de picioare, împingând-o la o distanță sigură prin plasă. A încercat să se arunce înainte pentru ei, dar constrângerile ei o țineau jos. Ea mârâi în timp ce o împingeau iar și iar, râzând, clar distrându-se.

„Nu este atât de înfricoșătoare acum, nu-i așa?” l-a întrebat unul pe celălalt.

Cealaltă a râs, împingându-și sulița aproape de ochiul ei. Mycoples s-au îndepărtat în ultima secundă, scutindu-se de orbire.

„Este inofensivă ca musca”, a spus unul.

„Am auzit că o vor expune în noua capitală a Imperiului.”

„Nu asta am auzit”, a spus celălalt. „Am auzit că o vor smulge aripile și o vor tortura pentru tot răul pe care l-a făcut oamenilor noștri.”

„Mi-aș dori să fiu acolo să văd asta.”

„Chiar trebuie să o livrăm intactă?” a întrebat unul.

"Comenzi."

„Dar nu văd de ce nu putem măcar să o mutilăm puțin. La urma urmei, nu prea are nevoie de ambii ochi, nu-i așa?

Celălalt a râs.

„Ei bine, acum că ai spus-o așa, cred că nu”, a răspuns el. "Du-te. A se distra."

Unul dintre bărbați s-a apropiat și a ridicat o suliță sus.

— Stai liniştit acum, fetiţă, spuse soldatul.

Micoplii tresăriră, neputincioși, când soldatul se îndreptă înainte, pregătindu-se să-și înfige sulița lui lungă în ochiul ei.

Deodată, un alt val s-a izbit peste prova; apa a scos picioarele soldatului, iar el a alunecat spre fața ei, cu ochii larg deschiși de groază. Într-o explozie uriașă de efort, Mycoples a reușit să ridice o gheară suficient de sus pentru a permite soldatului să se strecoare sub ea; în timp ce făcea el, ea o doborî peste el și i-o prinse prin gât.

El a țipat și sângele s-a vărsat peste tot, amestecându-se cu apă, în timp ce a murit sub ea. Micoplii au simțit o mică satisfacție.

Soldatul rămas al Imperiului s-a întors și a fugit, strigând după ajutor. În câteva clipe, o duzină de soldați Imperiului s-au apropiat, toți purtând sulițe lungi.

„Omoară fiara!” țipă unul dintre ei.

Toți s-au apropiat să o omoare, iar Mycoples era sigur că o vor face.

Micoplii au simțit că o arde brusc o furie, spre deosebire de orice simțise ea vreodată. Ea a închis ochii și s-a rugat lui Dumnezeu să-i dea o ultimă explozie de putere.

Încet, ea a simțit o căldură uriașă urcându-i în burtă și călătorind în gât. Ea a ridicat gura și a scos un vuiet. Spre surprinderea ei, o grămadă de

flăcări a izbucnit.

Flăcările au străbătut plasa și, deși nu au distrus Akronul, totuși un zid de foc i-a cuprins pe cei duzini de oameni care veneau spre ea.

Toți au țipat în timp ce trupurile lor au luat foc; majoritatea s-au prăbușit pe punte, iar cei care nu au murit au fugit instantaneu și au sărit peste bord în mare. Mycoples a zâmbit.

Au mai apărut zeci de soldați, acești bâte mânuind, iar Mycoples au încercat din nou să invoce focul.

Dar de data asta nu a mers. Dumnezeu îi răspunsese rugăciunilor și îi dăduse un har o singură dată. Dar acum, ea nu mai putea face. Era recunoscătoare, cel puțin, pentru ceea ce avusese.

Zeci de soldați au coborât asupra ei, bătând-o cu bâte, iar încet, Mycoples a simțit că se scufundă, din ce în ce mai jos, cu ochii închiși. S-a ghemuit strâns, resemnată, întrebându-se dacă timpul petrecut pe această lume s-a încheiat.

Curând, lumea ei s-a umplut de întuneric.

CAPITOLUL ŞAPTE

Romulus stătea la cârma navei sale masive, cu carcasa vopsită în negru și auriu și fluturând steagul Imperiului, un leu cu un vultur în gură, zvârnind cu îndrăzneală în vânt. Stătea acolo, cu mâinile pe șolduri, cu corpul său larg musculos și mai larg, parcă înrădăcinat pe punte, și se uita la valurile luminiscente ondulate ale Ambrek-ului. În depărtare, tocmai venind la vedere, era malul Inelului.

In cele din urma.

Inima lui Romulus a crescut de nerăbdare când a pus ochii pe Inel pentru prima dată. Pe nava sa navigau cei mai buni oameni aleși de mână, câteva zeci dintre ei, iar în spatele lor navigau mii dintre cele mai bune nave ale Imperiului. O armată vastă, umplând marea, cu toții navigând pe steagul Imperiului. Navigaseră o cale lungă, înconjurând Ringul, hotărâți să aterizeze pe partea McCloud. Romulus plănuia să intre singur în Inel, să se furișeze pe vechiul său șef, Andronicus, și să-l asasineze atunci când se aștepta mai puțin.

El a zâmbit la acest gând. Andronic habar n-avea de puterea sau viclenia numărului său doi la comandă și era pe cale să învețe pe calea grea. Nu ar fi trebuit să-l subestimeze niciodată.

Valuri uriașe au trecut pe lângă, iar Romulus s-a delectat cu spray-ul rece de pe față. În braț strânse mantia magică pe care o obținuse în pădure și simțea că o să meargă, că o să-l ducă peste Canion. Știa că atunci când o va pune, va fi invizibil, capabil să pătrundă în scut, să treacă singur în Inel. Misiunea lui ar necesita ascuns, viclenie și surpriză. Oamenii lui nu puteau să-i urmeze, desigur, dar nu avea nevoie de niciunul dintre ei: odată ce va fi înăuntru, avea să-i găsească pe oamenii lui Andronicus — oameni din Imperiu — și să-i adună pentru cauza lui. Îi va împărți și își va crea propria sa armată, propriul său război civil. La urma urmei, soldații Imperiului îl iubeau pe Romulus la fel de mult ca și pe Andronicus. Ar folosi propriii oameni ai lui Andronic împotriva lui.

Romulus avea să găsească apoi un MacGil, să-l aducă înapoi peste Canion, așa cum o cerea mantia, iar dacă legenda era adevărată, Scutul ar fi distrus. Cu Scutul jos, el și-ar chema toți oamenii, iar întreaga sa flotă s-ar revărsa înăuntru și toți ar zdrobi Inelul definitiv. Apoi, în cele din urmă, Romulus va fi singurul conducător al universului.

A respirat adânc. Aproape că putea să guste acum. Toată viața sa luptat pentru acest moment.

Romulus se uită la cerul roșu de sânge, al doilea soare care apunea, o minge uriașă la orizont, strălucind de un albastru deschis la această oră a zilei. Era momentul în care Romulus se ruga zeilor săi, Zeul Pământului, Zeul Mării, Zeul Cerului, Zeul Vântului – și, mai ales, Zeul Războiului. Știa că trebuie să-i liniștească pe toți. Era pregătit: adusese mulți sclavi la jertfă, știind că sângele lor vărsat îi va împrumuta putere.

Valurile s-au prăbușit în jurul lui când se apropiau de țărm. Romulus nu a așteptat ca ceilalți să coboare frânghiile, ci mai degrabă a sărit de pe carenă de îndată ce prova a atins nisipul, căzând vreo douăzeci de picioare și a aterizat în picioare, până la brâu în apă. Nici măcar nu tresări.

Romulus s-a plimbat pe țărm de parcă ar fi deținut, cu urmele pașilor grele în nisip. În spatele lui, oamenii lui au coborât frânghiile și toți au început să se filtreze de pe navă, în timp ce barcă după alta ateriza.

Romulus i-a cercetat toată munca și a zâmbit. Cerul se întuneca, iar el ajunsese la mal în momentul perfect pentru a prezenta un sacrificiu. Știa că avea zeilor să le mulțumească pentru asta.

S-a întors și și-a înfruntat oamenii.

"FOC!" Romulus strigă.

Oamenii lui s-au grăbit să construiască un foc uriaș, înalt de cincisprezece picioare, o grămadă masivă de lemne gata, care aștepta să fie aprinsă, întinsă și modelată sub forma unei stele cu trei colțuri.

Romulus a dat din cap, iar oamenii lui au târât înainte o duzină de sclavi, legați unul de celălalt. Erau legați de-a lungul lemnului de la foc, cu frânghiile prinse de el. Se uitară înapoi, cu ochii mari de panică. Au țipat și s-au bătut, îngroziți, văzând torțele pregătite și realizând că erau pe cale să fie arse de vii.

"NU!" țipă unul dintre ei. "Vă rog! Te implor! Nu asta. Orice în afară de asta!”

Romulus i-a ignorat. În schimb, a întors spatele tuturor, a făcut câțiva pași înainte, a deschis larg brațele și a întins gâtul până la cer.

„OMARUS!” strigă el. „Dă-ne lumină să vedem! Acceptă-mi sacrificiul în seara asta. Fii cu mine în călătoria mea în Inel. Da-mi un semn. Anunță-mă dacă voi reuși!”

Romulus și-a lăsat mâinile în jos și, în timp ce o făcea, oamenii lui s-au repezit înainte și și-au aruncat torțele pe lemn.

Țipete îngrozitoare s-au ridicat, în timp ce toți sclavii au fost arși de vii. Peste tot zburau scântei, în timp ce Romulus stătea acolo, cu fața strălucitoare, privind spectacolul.

Romulus dădu din cap, iar oamenii lui au adus în față o bătrână, cu ochii dispăruți, cu fața încrețită, cu corpul încovoiat. Mai mulți bărbați au dus-o înainte într-un car, iar ea s-a aplecat spre flăcări. Romulus o privea, răbdător, aşteptând profeţia ei.

„Veți reuși”, a spus ea. „Dacă nu vezi sorii convergând.”

Romulus zâmbi larg. Sorii converg? Asta nu se întâmplase de o mie de ani.

Era bucuros, un sentiment cald îi inundă pieptul. Asta era tot ce trebuia să audă. Zeii erau cu el.

Romulus și-a apucat mantia, a urcat pe cal și a dat cu piciorul în el, începând să galopeze singur, peste nisip, spre drumul care avea să ducă la Traversarea Estului, peste Canion și, în curând, chiar în inima Inelului însuși.

CAPITOLUL OPT

Selese a străbătut rămășițele câmpului de luptă, Illepra alături, fiecare dintre ei mergând trup în trup, verificând semne de viață. Fusese o călătorie lungă și grea din Silezia, deoarece cei doi stăteau împreună, urmărind corpul principal al armatei și îngrijind răniții și morții. Ei s-au îndepărtat de ceilalți vindecători și au devenit prieteni apropiați, strângând legături prin adversitate. Au gravitat în mod natural unul spre celălalt, fiecare aproape ca vârstă, unul asemănător cu celălalt și, poate cel mai important, fiecare îndrăgostit de un băiat MacGil. Selese o iubea pe Reece, iar Illepra, în timp ce ea nu-l recunoaște, îl iubea pe Godfrey.

Ei făcuseră tot posibilul pentru a ține pasul cu corpul principal al armatei, țesând în și afară din câmpuri, păduri și drumuri noroioase, pieptănând constant pentru răniții MacGil. Din păcate, găsirea lor nu s-a dovedit greu; s-au umplut de peisaj din belșug. În unele cazuri, Selese a reușit să-i vindece; dar, în prea multe cazuri, cel mai bun lucru pe care ea și Illepra puteau face a fost să-și peticească rănile, să-i scape de durere cu elixirurile lor și să le permită o trecere liniștită.

A fost sfâșietor pentru Selese. Fiind o vindecătoare într-un orășel toată viața ei, ea nu s-a confruntat niciodată cu nimic la această amploare sau severitate. Era obișnuită să se ocupe de zgârieturi minore, tăieturi și răni, sau poate cu mușcătura ocazională de Forsyth. Dar ea nu era obișnuită cu vărsarea de sânge și cu moartea atât de mare, cu atâta severitate a rănilor și a răniților. A întristat-o profund.

În profesia ei, Selese tânjea să vindece oamenii și să-i vadă bine; cu toate acestea, de când se îmbarcase din Silezia, nu văzuse decât o dâră nesfârșită de sânge. Cum ar putea bărbații să facă asta unul altuia? Acești răniți erau toți fii pentru cineva; tati, soti. Cum a putut omenirea să fie atât de crudă?

Selese a fost și mai zdrobită de lipsa ei de abilitatea de a ajuta fiecare persoană pe care a întâlnit-o. Rezervele ei erau limitate la ceea ce puteau transporta și, având în vedere drumul lor lung, asta nu era mult.

Ceilalți vindecători ai regatului erau răspândiți, pe tot Inelul; erau o armată în sine, dar erau întinși prea subțiri, iar proviziile erau prea puține. Fără căruțe adecvate, cai și o echipă de ajutoare, ea putea transporta doar atâtea.

Selese a închis ochii și a respirat adânc în timp ce mergea, văzând fețele rănitului fulger din fața ei. De prea multe ori îngrijise un soldat rănit de moarte care striga de durere, îi privise ochii strălucindu-se și îi dăduse Blatox. A fost un calmant eficient și un tranchilizant eficient. Dar nu ar vindeca o rană supurată și nici nu ar opri infecția. Fără toate proviziile ei, era tot ce putea face mai bine. O făcea să vrea să plângă și să țipe în același timp.

Selese și Illepra au îngenuncheat fiecare peste un soldat rănit, la câțiva metri distanță unul de celălalt, fiecare ocupat să suture o rană cu ac și ață. Selese fusese forțată să folosească acest ac de prea multe ori și și-ar fi dorit să aibă unul curat. Dar ea nu avea de ales. Soldatul a strigat de durere în timp ce ea a cusut o rană lungă verticală în biceps care nu părea să vrea să rămână închisă, curgând continuu. Selese apăsă cu o palmă în jos, încercând să împiedice fluxul de sânge.

Dar a fost o bătălie pierdută. Dacă ar fi ajuns la acest soldat într-o zi, totul ar fi fost bine. Dar acum brațul lui era verde. Ea a evitat inevitabilul.

— O să fii foarte bine, îi spuse Selese.

— Nu, nu sunt, spuse el, uitându-se la ea cu o privire de moarte. Selese văzuse deja acel aspect de prea multe ori. "Spune-mi. Voi muri?”

Selese respiră adânc și o ținu. Ea nu știa cum să răspundă. Ura să fie necinstită. Dar ea nu suporta să-i spună.

„Soarta noastră este în mâinile creatorilor noștri”, a spus ea. „Nu este niciodată prea târziu pentru niciunul dintre noi. Bea, spuse ea, luând o fiolă mică de Blatox din ghiozdanul cu poțiuni de la talie, ducând-o la buze și mângâindu-l pe frunte.

Ochii i s-au dat înapoi și a oftat, liniștit pentru prima dată.

„Mă simt bine”, a spus el.

Câteva clipe mai târziu, ochii i s-au închis.

Selese simți o lacrimă curgându-i pe obraz și o șterse repede.

Illepra a terminat cu răniții și s-au ridicat fiecare, obosiți, și au continuat să meargă împreună pe poteca nesfârșită, trecând pe lângă cadavre. S-au îndreptat, inevitabil, spre est, urmând corpul principal al armatei.

„Macar facem ceva aici?” întrebă în cele din urmă Selese, după o lungă tăcere.

„Desigur”, a răspuns Illepra.

— Nu pare așa, spuse Selese. „Am salvat atât de puțini și am pierdut atât de mulți.”

„Și cum rămâne cu acești câțiva?” replică Illepra. „Nu valorează nimic?”

se gândi Selese.

„Desigur că sunt”, a spus ea. „Dar ce zici de ceilalți?”

Selese închise ochii și încercă să-i imagineze; dar acum erau doar niște fețe neclare.

Illepra clătină din cap.

„Gândești în mod greșit. Ești un visător. Prea naiv. Nu poți salva pe toți. Noi nu am început acest război. Luăm doar după el.”

Ei au continuat să meargă în tăcere, trekking tot mai departe spre est, câmpurile din trecut ale organelor. Selese a fost fericit, cel puțin, pentru compania Illepra lui. Ei au oferit reciproc de companie și solace, și-au împărtășit expertiză și căi de atac de-a lungul drum. Selese uimea gamă largă de plante medicinale, cele pe care le-au întâmpinat niciodată Illepra lui; Illepra, la rândul său, a fost surprins în mod continuu de alifii unice Selese au descoperit în satul ei mic. Ei au completat reciproc bine.

În timp ce mărșăluiau, scanând din nou morții, gândurile lui Selese se îndreptară spre Reece. În ciuda a tot ce era în jurul ei, nu l-a putut scoate din minte. Ea călătorise până în Silezia doar pentru a-l găsi, pentru a fi cu el. Dar destinele îi despărțiseră prea devreme, acest război stupid trăgându-i în două direcții diferite. Se întreba cu fiecare clipă care trecea dacă Reece era în siguranță. Ea se întreba unde se afla, exact, pe câmpul de luptă. Și cu fiecare cadavru pe lângă care trecea, ea se uită rapid la față cu un sentiment de groază, sperând și rugându-se să nu fie Reece. Stomacul i s-a încleștat cu fiecare corp pe care s-a apropiat, până când l-a întors și a văzut fața și a văzut că nu era el. Cu fiecare, ofta uşurată.

Cu toate acestea, cu fiecare pas pe care îl făcea, era nespus, se temea mereu că îl va găsi cu răniții – sau, mai rău, cu morții. Ea nu știa că ar putea continua dacă o face.

Ea a fost determinată să-l găsească, mort sau viu. Ea a călătorit de departe, iar ea nu s-ar întoarce înapoi până când ea știa soarta lui.

— Nu am văzut niciun semn de Godfrey, spuse Illepra, dând cu piciorul în pietre în timp ce mergeau.

Illepra vorbise despre Godfrey cu intermitențe de când plecaseră și era evident că și ea era îndrăgostită de el.

— Nici eu, spuse Selese.

A fost un dialog constant între ei doi, fiecare îndrăgostit de cei doi frați, Reece și Godfrey, doi frați care nu puteau fi mai diferiți unul de celălalt. Selese nu putea înțelege ce a văzut Illepra la Godfrey, personal. Părea să fie doar un bețiv pentru ea, un om prost, care nu trebuie luat în serios. Era distractiv, amuzant și cu siguranță plin de spirit. Dar el nu era viziunea omului pe care și-l dorea Selese. Selese își dorea un bărbat care să fie sincer, serios, intens. Tânjea după un bărbat care să arate cavalerism, onoare. Reece a fost cel pentru ea.

„Nu știu cum ar fi putut supraviețui tuturor acestor lucruri”, a spus Illepra cu tristețe.

— Îl iubești, nu-i așa? întrebă Selese.

Illepra se înroși și se întoarse.

„N-am spus niciodată nimic despre dragoste”, a spus ea în apărare. „Sunt doar îngrijorat pentru el. El este doar un prieten.”

Selese a zâmbit.

"Este el? Atunci de ce nu încetezi să vorbești despre el?”

„Am?“ Illepra întrebat, surprins. „Eu nu l-au realizat.“

„Da, în mod constant.”

Illepra a ridicat din umeri și a tăcut.

„Cred că intrat sub piele într-un fel. El mă face uneori așa de supărat. Sunt în mod constant să-l trăgându de taverne. El ma, de fiecare dată promite, că el nu se va întoarce. Dar el face întotdeauna. Este înnebunitoare, într-adevăr. L-aș thrash dacă aș putea „.

— De aceea ești atât de nerăbdător să-l găsești? întrebă Selese. „Să-l bate?”

Acum a venit rândul lui Illepra să zâmbească.

— Poate că nu, spuse ea. „Poate că vreau să-l îmbrățișez și eu.”

Au ocolit un deal și au dat peste un soldat, un silezian. Stătea întins sub un copac, gemând, cu piciorul rupt clar. Selese o putea vedea de aici, cu ochiul ei expert. În apropiere, legați de copac, erau doi cai.

S-au repezit lângă el.

În timp ce Selese se apuca să-i îngrijească rănile, o tăietură adâncă în coapsă, ea nu s-a putut abține să nu întrebe ce-i întrebase fiecărui soldat pe care-l întâlnise:

— Ai văzut pe cineva din familia regală? ea a intrebat. — Ai văzut-o pe Reece?

Toți ceilalți soldați se întorseseră și clătinaseră din cap și priviseră în altă parte, iar Selese era atât de obișnuită cu dezamăgirea, încât se aștepta acum la un răspuns negativ.

Dar, spre surprinderea ei, acest soldat a dat din cap afirmativ.

„Nu am călărit cu el, dar l-am văzut, da, doamna mea.”

Selese făcu ochii mari de entuziasm și speranță.

„Este în viață? Este rănit? Știi unde este?” întrebă ea, cu inima grăbindu-se, strângând încheietura bărbatului.

El a dat din cap.

"Fac. El este într-o misiune specială. Pentru a recupera Sabia.”

„Ce sabie?”

„De ce, Sabia Destinului.”

Ea se uită cu uimire. Sabia Destinului. Sabia legendei.

"Unde?" întrebă ea, disperată. "Unde este el?"

„A plecat la East Crossing.”

Traversarea Estului, se gândi Selese. Asta a fost de departe, până în prezent. Nu aveau cum să ajungă pe jos. Nu în ritmul ăsta. Și dacă Reece era acolo, cu siguranță era în pericol. Cu siguranță, avea nevoie de ea.

Când a terminat de îngrijit de soldat, s-a uitat în sus și a observat cei doi cai legați de copac. Având în vedere piciorul rupt al acestui bărbat, nu avea cum să-i călărească. Cei doi cai de aici i-ar fi fost inutili. Și destul de curând, ar muri dacă nu ar fi avut grijă de ei.

Soldatul a văzut-o privindu-i.

— Ia-le, doamnă, îi spuse el. „Nu voi avea nevoie de ele.”

— Dar sunt ai tăi, spuse ea.

„Eu nu le pot merge. Nu asa. Le vei folosi. Ia-le și găsește-o pe Reece. Este o călătorie lungă de aici și nu-l va face pe jos. M-ai ajutat foarte mult. Nu voi muri aici. Am hrană și apă timp de trei zile. Bărbații vor veni după mine. Patrule vin pe aici tot timpul. Ia-le și du-te.“

Selese își strânse încheietura mâinii, debordând de recunoștință. S-a întors spre Illepra, hotărâtă.

„Trebuie să mă duc să-l găsesc pe Reece. Îmi pare rău. Sunt doi cai aici. Îl poți duce pe celălalt oriunde trebuie să mergi. Trebuie să trec Inelul, să merg la trecerea de Est. Îmi pare rău. Dar trebuie să te părăsesc.”

Selese a urcat pe cal și a fost surprinsă când Illepra s-a repezit înainte și a urcat pe cel de lângă ea. Illepra a întins mâna cu sabia ei scurtă și a tăiat frânghia care leagă caii de copac.

Se întoarse spre Selese și zâmbi.

„Chiar te-ai gândit că, după tot ce am trecut, te-aș lăsa să pleci singur?” ea a intrebat.

Selese a zâmbit. „Bănuiesc că nu”, a răspuns ea.

Cei doi au dat cu piciorul cailor și au plecat, alergând pe drum, îndreptându-se tot mai spre est, undeva, se rugă Selese, spre Reece.

CAPITOLUL NOUĂ

Gwendolyn se înghesui, coborând bărbia împotriva vântului și zăpezii în timp ce mărșăluia printr-un câmp nesfârșit de alb, Alistair, Steffen și Aberthol lângă ea, Krohn la picioarele ei. Cei cinci mărșăluiseră de ore întregi, de când trecuseră Canionul și intraseră în Lumea Inferioară, iar Gwen era epuizată. O dureau mușchii și stomacul, dureri ascuțite o străbăteau din când în când în timp ce copilul se mișca. Era o lume albă, zăpada cădea nemiloasă, biciuindu-i în ochi, orizontul nu oferind nicio amânare. Nu exista nimic care să spargă monotonia peisajului; Gwen se simțea de parcă mergea până la marginile pământului.

Ea a devenit chiar mai rece, de asemenea, și în ciuda blănuri ei, Gwendolyn a simțit frigul curgând în oasele ei. Mâinile ei erau deja amorțite.

Se uită și văzu ceilalți frison, de asemenea, toate de luptă împotriva frigului, și ea a început să se întrebe dacă ea a făcut o greșeală gravă venind aici. Chiar dacă au fost Argon aici, fara markeri de orice fel la orizont, cum ar putea să-l găsească vreodată? Nu a fost nici o urmă, nici o cale, iar Gwen a simțit un sentiment de disperare se scufunda ca ea a avut nici o idee în cazul în care acestea au fost toate poziție. Tot ce știa era că se îndreptau departe de Canyon, tot mai departe spre nord. Chiar dacă au găsit argon, cum ar putea să-l elibereze vreodată? Ar putea fi chiar el eliberat?

Gwen se simțea de parcă ar fi călătorit într-un loc nedestinat oamenilor, un loc supranatural destinat vrăjitorilor și druizilor și forțelor magice misterioase pe care nu le înțelegea. Se simțea de parcă pătrunde.

Gwen a simțit o altă durere ascuțită în stomac și a simțit că copilul se întoarce în ea din nou și din nou. Acesta a fost atât de intens încât aproape că și-a pierdut respirația și s-a împiedicat pentru o clipă.

Simți că o mână liniștitoare o apucă de încheietura mâinii și o liniștește.

„Doamna mea, ești bine?” întrebă Steffen, venind repede lângă ea.

Gwen a închis ochii, a respirat adânc, cu ochii lăcrimați de durere și a dat din cap. S-a oprit o clipă, și-a pus o mână pe burtă și a așteptat. În mod clar, copilul ei nu era fericit să fie aici. Nici a fost ea.

Gwen a stat acolo câteva clipe, respirând adânc, până când durerea a trecut în sfârșit. Se întrebă din nou dacă greșise să se aventureze aici; dar s-a gândit la Thor, iar dorința ei de a-l salva a depășit toate celelalte.

Ei au început să meargă din nou, si ca durerea sa diminuat, Gwendolyn temut nu numai pentru copilul ei, dar pentru ceilalți, de asemenea. În aceste condiții, ea nu știa cât puteau dura toate; ea nici măcar nu știu dacă ar putea întoarce la acest punct. Ei s-au blocat. Acest lucru a fost tot un teritoriu necunoscut, fără hartă și nici un scop în vedere.

Cerul era nuanțat de o lumină violetă, totul pătat de chihlimbar și violet, făcând-o să se simtă și mai dezorientată. Nu a existat nici un sens de zi sau de noapte aici. Doar un marș fără sfârșit în neant.

Aberthol avusese dreptate: aceasta era cu adevărat o altă lume, un abis de zăpadă și gol, cel mai pustiu loc pe care îl văzuse vreodată.

Gwendolyn făcu o pauză pentru a-și trage răsuflarea și, în timp ce făcea, simți o mână caldă și liniștitoare pe burtă și fu surprinsă de căldură.

Se întoarse și o văzu pe Alistair stând lângă ea, punându-și o mână pe burtă, privind-o îngrijorată.

„Sunteți cu copilul“, a spus ea. A fost mai mult o declarație decât o întrebare.

Gwendolyn se uită la ea, șocat că ea știa, mai ales ca stomacul ei încă privit plat. Ea nu mai avea puterea să-l păstrați un secret, deși, și ea a dat din cap, da.

Alistair dădu înapoi cu bună știință.

"Cum ai știut?" întrebă Gwen.

Dar Alistair doar a închis ochii și a respirat adânc, ținându-și palma pe stomacul lui Gwen. Gwen a fost mângâiată de sentiment și a simțit o căldură tămăduitoare răspândită prin ea.

— Un copil foarte puternic, spuse Alistair, cu ochii încă închiși. „El este speriat. Dar nu bolnav. El va fi bine. Îi îndepărtez temerile acum.”

Gwendolyn simți valuri de lumină și căldură trecând prin ea. Curând, s-a simțit complet restaurată.

Gwen a fost copleșit cu recunoștință și iubire pentru Alistair; ea a simțit în mod inexplicabil aproape de ea.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc, spuse Gwendolyn în timp ce se ridică, simțindu-se din nou aproape normală, în timp ce Alistair își îndepărta mâna.

Alistair îşi lăsă capul în jos cu umilinţă.

„Nu este nimic să-mi mulțumesc pentru“, a răspuns ea. „Este ceea ce fac.”

— Nu mi-ai spus că ești însărcinată, doamnă, spuse Aberthol cu severitate. „Dacă aș fi știut, nu aș fi sfătuit niciodată această călătorie.”

„Doamna mea, habar n-aveam”, a spus Steffen.

Gwendolyn a ridicat din umeri, superstițioasă, nedorind toată această atenție asupra copilului ei.

„Și cine este tatăl?” întrebă Aberthol.

Gwen a simțit un profund sentiment de ambivalență când a rostit cuvântul:

„Thorgrin.”

Gwen se simți sfâșiată. Simțea valuri de vinovăție pentru ceea ce îi făcuse lui Thor, pentru felul în care își luaseră rămas bun; a simțit, de asemenea, sentimente amestecate cu privire la descendența copilului. Și-a imaginat chipul lui Andronic și s-a cutremurat.

Aberthol dădu din cap.

„O descendență excelentă”, a spus el. „Porti un războinic în tine.”

„Doamna mea, mi-aș da viața pentru a proteja copilul“, a spus Steffen.

Krohn s-a ridicat, și-a aplecat capul în stomacul ei și l-a lins de mai multe ori, scâncind.

Gwen a fost copleșită de bunătatea lor și s-a simțit sprijinită.

Deodată, Krohn s-a întors și i-a surprins pe toți mârâind vicios. Făcu câțiva pași înainte, în zăpada orbitoare, cu părul pe cap. S-a uitat în zăpadă, ignorându-i.

Gwen și ceilalți se uită unul la altul, nedumerit. Gwen privi în zăpadă, dar a putut vedea nimic. Ea nu a auzit Krohn mârâit așa.

— Ce este, Krohn? întrebă ea, nervoasă.

Krohn a continuat să mârâie, făcându-se cu pași centimetri în față, iar Gwen, nervoasă, și-a coborât mâna la pumnalul de la talie, în timp ce ceilalți își puneau și ei mâinile pe arme.

Au așteptat și au privit.

În cele din urmă, din zăpada orbitoare au apărut o duzină de creaturi. Erau înspăimântători, în întregime albi, cu ochi galbeni uriași și patru colți lungi, galbeni, mai mari decât lupii. Erau mai mari decât Krohn și fiecare avea două capete cu colți lungi, coborând aproape un picior. Ei au emis un zgomot scăzut, constant, vicios când se apropiau de grup, întinși într-un semicerc larg.

— Lorks, spuse Aberthol cu teamă, dându-se înapoi.

Gwendolyn auzi inelul distinctiv de metal în timp ce Steffen își scotea sabia. Aberthol și-a strâns toiagul înaintea lui cu ambele mâini, în timp ce Alistair stătea acolo, privind, intens. Gwendolyn și-a strâns pumnalul și l-a ținut strâns, pregătită să-și dea viața pentru a-și apăra copilul.

Krohn nu a pierdut timpul: cu un mârâit, a atacat înainte și a inițiat atacul. A sărit în aer și și-a înfipt colții în gâtul unui lork și, deși era mai mare, Krohn a fost hotărât și l-a luptat până la pământ într-un meci mârâit. Sunetele erau vicioase în timp ce se rostogoleau și se rostogoleau. În curând zăpada s-a pătat în roșu, iar Gwen a fost uşurată să vadă că era cu sângele lork. Krohn l-a fixat, învingător.

Ceilalți lorki au sărit în acțiune. Doi dintre ei s-au năpustit asupra lui Krohn, în timp ce ceilalți au încărcat drept pentru Gwendolyn și ceilalți.

Steffen alergă înainte, aruncându-și sabia în jos asupra unui lork, în timp ce acesta ataca spre Gwendolyn, reușind să-i taie unul dintre cele două capete. Dar asta l-a lăsat la vedere, iar celălalt lork se năpusti asupra lui și își înfipse colții lungi în brațul lui Steffen. Steffen a țipat, sângele lui stropește peste tot, în timp ce creatura l-a prins de pământ.

Gwendolyn făcu un pas înainte cu pumnalul ei și înjunghie lork în spate; și-a arcuit spatele în timp ce țipa. A ținut un set de colți în brațul lui Steffen, în timp ce cu celălalt cap s-a întors și a izbit la Gwen. S-a arcuit în spate suficient pentru ca Steffen să se elibereze, iar în timp ce Gwen se retrăgea, ținându-și pumnalul în fața ei cu mâinile tremurânde, Steffen își luă sabia și îi tăie ambele capete.

Un lork și-a pus ochii pe Alistair și a atacat; a sărit în aer, urmărind să-și înfunde colții în gât.

Alistair rămase totuși calm pe loc, neclintit și ridică o mână în fața ei; o lumină galbenă emana din palma ei și zbură prin aer și lovi lork în piept. Plutea acolo, înghețată în aer, în timp ce Alistair își întinse brațul.

În cele din urmă, după câteva secunde plutind în aer, creatura a căzut în picioare, inofensivă, moartă.

Un alt lork a atacat pe Aberthol, iar acesta și-a ridicat toiagul și l-a lovit în aer, în timp ce se ocolise din drum. Lork a recăpătat imediat picioarele sale, deși, și a sărit pe spate Aberthol lui.

Aberthol țipă în timp ce lork-ul își înfige colții în umărul lui și îl prinse, cu fața întâi, în zăpadă.

Gwendolyn s-a întors să o ajute, dar Steffen a bătut-o, trăgând arcul și aruncând o săgeată în fălcile creaturii, înainte ca aceasta să arunce o lovitură fatală în spatele gâtului dezvăluit al lui Aberthol.

Steffen s-a întors apoi să tragă în cei doi loki care îl țineau pe Krohn, dar o furtună bruscă de zăpadă a făcut ca țintirea să fie imposibilă.

Gwendolyn a alergat pentru Krohn. Ea și-a tras pumnalul și a înjunghiat un lork în spate, în timp ce Krohn a sărit și și-a înfipt colții în gâtul celuilalt. Steffen s-a repezit înainte și l-a înjunghiat pe lork în cealaltă față înainte ca acesta să-l poată ucide pe Krohn.

În cele din urmă, lorkii erau toți morți. Toți au tăcut.

Krohn, acoperit de răni, recâștigat picioarele și șchiopătând la Gwendolyn. El a lins mâna și apoi stomacul ei.

Gwendolyn, plângând să-l vadă pe Krohn rănit și atât de atins de loialitatea lui, a îngenuncheat lângă el și și-a frecat blana, simțindu-i toate rănile și văzând tot sângele de pe palmele ei. I s-a frânt inima. Alistair a îngenuncheat lângă Krohn, și-a pus mâinile pe el și, în timp ce o strălucire galbenă moale îi acoperea corpul, el a ridicat privirea la ea și i-a lins fața. Rănile i-au fost vindecate.

Alistair l-a ajutat pe Aberthol să se ridice, iar acesta și-a revenit tremurând pe picioare. Cei cinci, zdrăngănindu-se cu toții, s-au întors și s-au uitat unul la altul, la carnagiu, luând totul în evidență. Totul se întâmplase atât de repede, încât Gwen abia putea să proceseze. I-a amintit încă o dată de pericolele acestui loc.

„Doamna mea, uite!“ Steffen a strigat, emoție în vocea lui.

Gwen se întoarse și se uită la orizont, și a văzut o perioadă de acalmie temporară în viscol. Încet, o mică explozie de soare a apărut între nori, o licărire de speranță la orizont.

În timp ce privea, spre șocul ei, a apărut deodată, plutind la orizont, un curcubeu, cu toate culorile lui strălucind în aer. Era diferit de orice

curcubeu pe care Gwen îl văzuse vreodată: în loc să fie modelat într-un arc, era modelat într-un cerc perfect, gol în mijloc, plutind sus pe cer.

De asemenea, a iluminat peisajul și, pentru prima dată, a văzut împrejurimile ei.

— Acolo, spuse Gwen. „Vezi creasta aceea? Zidul de zăpadă se termină. Trebuie să ajungem acolo.”

Înviorat, grupul și-a mărit ritmul.

Au mărșăluit la unison, pe o creastă înaltă, Gwen respirând greu, fiecare dintre ei sprijinindu-se unul pe celălalt în timp ce își hrăneau rănile.

În cele din urmă, Aberthol se opri.

„Nu pot continua”, a spus el.

— Trebuie, a implorat Gwen.

A venit, drapat un braț în jurul lui, și l-au ajutat pe deal, așa cum a venit Alistair peste si a ajutat cu cealaltă. Dacă ar putea ajunge doar în vârful crestei, Gwendolyn spera că totul va deveni clar. Poate că ar vedea Argon undeva; sau poate, cel puțin, ar exista un indicator, un semn pentru a indica drumul.

Au urcat și a urcat, și în cele din urmă, respira greu, au ajuns foarte sus. Gwendolyn a stat la vârf cu ceilalți și se uită în jos de mai jos. Ea a fost șocată de ceea ce a văzut.

Acolo, întinsă sub ea cât de departe putea vedea cu ochiul, era o priveliște diferită de cea pe care o văzuse în viața ei. Era o vale nesfârșită, cerul deasupra ei era galben și roșu limpede, nu se mai vedea zăpadă. În schimb, sub cer era un peisaj sclipitor, înghețat. Era ca un oraș înghețat, dar în loc de clădiri erau mormane de gheață, de toate forme și dimensiuni diferite, fiecare cu o culoare diferită - violete, albastru, roșu, roz. Toate străluceau în soare, un milion de fulgere de lumină.

Era un oraș înghețat, cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată. Nu părea real.

Gwen habar n-avea ce era sau unde ducea. Dar a simțit o strălucire magică peste el, a simțit că timpul și locul erau prinse aici.

Și știa, știa doar că Argonul era undeva mai jos.

CAPITOLUL ZECE

Reece se echilibră pe marginea stâncii, lipit de piatră, cu mâinile tremurând, strângându-se pentru viața dragă și privind în jos peste umăr, îngrozit, în timp ce îl privea pe Krog prăbușind pe lângă el, țipând și tremurând în ceață. Inima lui Reece s-a scufundat. Krog era cu siguranță mort. Ei pierduseră deja unul dintre membrii lor valoroși ai Legiunii, iar Reece nu se putea abține să nu simtă că era vina lui; la urma urmei, el era cel care îi condusese pe restul aici jos.

Mâinile și picioarele lui Reece tremurau și se întrebă cât de mult mai putea ține el însuși – și cât mai puteau și ceilalți. Nu simțea că ar putea dura mult mai mult – și încă nu știa dacă fundul există. Fusese nesăbuit să urmărească asta?

Dar deodată a venit o surpriză plăcută – țipetele lui Krog s-au încheiat brusc și au fost înlocuite cu sunetul lui Krog care lovește ceva. Sună ca niște crengi, ca niște crengi care se rupe și totul era mai aproape decât și-ar fi putut imagina Reece vreodată. A fost șocat: a ajuns Krog la fund? A fost atât de aproape?

Reece se simți încurajat când se uită în jos în ceața învolburată, știind că Krog nu era prea departe. Poate chiar, spera Reece, el a trăit. Poate că ceva îi amortizase căderea.

„KROG!?” strigă Reece.

Nu a venit niciun răspuns.

Reece ridică privirea și îi văzu pe ceilalți, Elden, O'Connor, Conven, Indra și Serna, toți agățați de marginea stâncii, cu mâinile tremurând, și toți privind în jos cu aceeași expresie de șoc și teamă. Reece putea să-și dea seama din corpurile lor, din expresiile lor disperate, că nici ei nu vor ajunge mult mai departe. S-a simțit obligat să dea un exemplu ca lider al lor.

„Fondul este aproape!” strigă Reece, adunând încredere în tonul lui. „Krog a lovit-o. El va fi bine – și noi la fel! Mai stați puțin și vom fi cu toții în siguranță. Urmați-mă!"

Reece s-a grăbit în jos, cu mâinile alunecând, cu genunchii tremurând, dar hotărât să reușească și să dea un exemplu. Când se gândea doar la sine, i se simțea prea greu; dar când se gândea la alții, simțea o energie reînnoită.

Respirând greu, Reece se uită dedesubt și se concentră. A încercat doar să treacă de la un punct de sprijin la altul; uneori era suficient loc pentru degetele de la picioare. Cizmele lui i-au oferit, din fericire, sprijin, permițându-i să-și înghesuie degetele de la picioare în locuri mici și să le adăpostească acolo, dându-i puterea de care avea nevoie pentru a-și susține corpul. El a coborât pe stâncă cu ultima sa explozie de energie, rugându-se că acesta să fie sfârșitul.

În cele din urmă, ceața învolburată a început să se ridice și, în timp ce Reece se uită în jos, inima lui a urcat să vadă pământul. Pământ adevărat! La doar douăzeci de metri mai jos era fundul canionului.

Și întins acolo, pe un pat din ceea ce păreau ace de pin moi, de culoare turcoaz strălucitor, zăcea Krog. A gemut și s-a zvârcolit pe podea. Reece oftă uşurată. Era în viață.

Pe măsură ce se apropia, Reece a fost șocat de peisajul de jos: era mai exotic decât orice văzuse vreodată și părea că a ajuns pe o altă lume. Îl zări doar între ceață învolburată, dar din câte putea vedea, fundul canionului era presărat de pini cu trunchiuri portocalii strălucitoare și ace de turcoaz strălucitor, cu ramurile violet și aurii și încărcate cu fructe exotice, mici, care scânteiau. Pământul arăta ca noroi.

Când Reece a ajuns la ultimii câțiva metri, a sărit jos de pe perete, mâinile lui abia reușind să mai țină o secundă. Picioarele lui au aterizat în sol și s-au scufundat câțiva centimetri. S-a uitat în jos și a văzut o substanță lipicioasă ciudată, nu tocmai noroi, dar nu tocmai pământ. M-a simțit atât de bine să-și aibă din nou picioarele pe pământ real.

Peste tot în jurul lui, colegul său de Legiune i-a urmat exemplul, sărind jos de pe ultimii câțiva metri de zid și aterizand lângă el.

Reece se grăbi lângă Krog. Când se apropia, un fulger de furie a izbucnit prin Reece: Krog fusese un ghimpe în coastă tot timpul. Cu toate acestea, Reece era hotărât să nu-l trateze pe Krog în același mod în care fusese tratat de el. Trebuia să se ridice peste asta și, indiferent de ceea ce merita Krog, nu era ca un lider să se scufunde la nivelul lui. Răzbunarea meschină ar putea fi o modalitate pentru băieți, dar nu și pentru bărbați. Și era timpul ca el să lase în urmă copilăria, să devină bărbat.

Reece îngenunche lângă Krog și îl cercetă, hotărât să-l ajute.

Krog gemu, strâmbându-și ochii, zvârcolindu-se de durere.

— Genunchiul meu, gâfâi Krog.

Reece se uită în jos și tresări când văzu o ramură mare, violet, înțepată prin genunchiul lui Krog, printr-o parte și pe cealaltă. Stomacul lui Reece s-a zvârcolit la fața locului; părea dincolo de dureros.

"Cum arata?" întrebă Krog.

Reece s-a forțat să se uite înapoi la Krog cu o expresie constantă de calm și încredere, fără să dorească ca Krog să intre în panică.

„Am văzut mai rău”, a răspuns Reece. "Vei fi bine."

Krog, totuși, nu părea să-l cumpere. Transpira și se uită la el cu ochii cuprinsi de panică. Respirația lui era rapidă și superficială.

— Ascultă-mă, insistă Reece, apucându-l de obraji. "Ma auzi? Genunchiul tău va fi bine. Ai incredere in mine?"

Încet, respirația lui Krog s-a încetinit și a dat din cap înapoi.

Toți ceilalți apărură lângă Reece și s-au oprit brusc în loc, privind în jos. Reece era sigur că se uitau în jos la genunchiul lui Krog cu același șoc pe care îl experimentase.

— Ai noroc că ești în viață, îi spuse Serna. „Eram sigur că ești mort.”

„Crengile mi-au amortizat căderea”, a spus Krog. „Cred că am spart jumătate din copac”.

Reece ridică privirea și văzu într-adevăr că jumătate din copac îi lipseau ramurile.

Krog încercă să se miște, dar tresări și clătină din cap.

„Nu pot să-mi îndoiesc piciorul. Nu pot merge.” Krog respiră tăios. „Lasă-mă aici”, a spus el. „Sunt inutil pentru tine acum.”

Reece clătină din cap.

„Îți amintești motto-ul nostru?” își aminti el. „ *Nici un om lăsat în urmă* . Acestea nu sunt cuvinte goale. Trăim după ei. Și nu te lăsăm nicăieri.”

Reece se gândi repede și se întoarse către ceilalți.

— Elden, O'Connor, ține-l apăsat, porunci el, folosind vocea autorității.

Fiecare îngenuncheră și apucă un umăr, ținându-l pe Krog.

"Ce faci?" întrebă Krog.

Reece nu a ezitat; trebuia să treacă peste. Se întinse, apucă ramura care ieșea prin genunchiul lui Krog, îi rupse un capăt și apoi, în timp ce Krog scoase un țipăt îngrozitor, o smulse drept pe cealaltă parte, până ce i se smulse de picior. Sângele țâșni, iar Reece se întinse și îl opri cu palma.

Krog se zgudui, gemând, în timp ce Indra se repezi lângă el, rupse o fâșie de pânză de la capătul cămășii și îi înveli rana.

"Fecior de curva!" țipă Krog, zvârcolindu-se de agonie, băgându-și mâinile în antebrațul lui Reece.

— O să fii bine, spuse Reece. „Conven – vinul tău”.

Conven s-a repezit înainte, și-a lăsat în jos burduful rămas de la Silezia, l-a prins de obraji pe Krog și i-a zvârlit puțin pe gât. Krog s-a zbătut la început, dar Conven l-a ținut ferm, forțându-l să bea. În cele din urmă, ochii lui Krog au început să strălucească, țipetele lui s-au liniștit, iar Reece și-a dat seama că băutura tare începe să intre.

— Ridică-l în picioare, spuse Reece ridicându-se.

Elden și O'Connor l-au târât în picioare, fiecare trecând cu un braț în jurul unui umăr.

„Te urăsc”, i-a gemut Krog, pe jumătate delirând, către Reece, uitându-se la el.

Reece ridică din umeri. Nu se aștepta niciodată să-l placă lui Krog; nu l-a ajutat din acest motiv.

„Urăște-mă tot ce vrei”, a spus el. „Măcar piciorul tău va fi salvat.”

Reece s-a întors și a cercetat împrejurimile lui, luând totul în evidență. A fost surprins și dezorientat să fie de fapt aici jos. Totul se simțea atât de străin, atât de exotic, de parcă ar fi fost la lumi departe de Inel. Stăteau în mijlocul unei păduri viu colorate, prin cețurile învolburate se repeziră. Movile mari de noroi se ridicau ici și colo, punctând peisajul, arătând ca niște bolovani mari desfigurați care se ridică de pe pământ. Izvoare de abur se ridicau în diferite buzunare din partea de jos a podelei, șuierând în timp ce se ridicau în aer, oprindu-se și pornind brusc, fără rimă sau motiv.

Pretutindeni aerul era plin de zgomote ciudate, crochete și țipete, mârâituri și țipete; suna de parcă ar fi fost aruncate în centrul unui regn animal. Reece se uită în mijloc, încercând să arunce o privire, dar ceața persistentă făcea imposibil să se vadă peste douăzeci de picioare, făcând zgomotele și mai de rău augur.

Se întoarse către ceilalți, care se uitară cu toții înapoi la el mirați.

"Incotro acum?" întrebă Serna.

Toți s-au uitat la Reece și era clar că îl considerau liderul lor acum. Reece începea să se simtă și el mai mult ca un lider.

„Trebuie să găsim Sabia”, a răspuns Reece, „și să ieșim.”

„Dar ar putea fi oriunde”, a spus Elden.

„Nu putem vedea la mai mult de câțiva metri în fața noastră”, a adăugat O'Connor. „Nu există trasee, nici marcaje. Cum să-l găsim?”

Reece s-a întors și a cercetat peisajul și și-a dat seama că erau în regulă. Dar asta nu avea să-l împiedice să încerce.

— Ei bine, un lucru știu sigur, spuse el. „Nu o vom găsi stând aici. Să trecem."

"Dar unde?" întrebă Indra.

Reece a ales o direcție și a început să meargă, iar pe ceilalți i-a auzit căzând în spate, scoțând săbiile, toți panicați.

Și-ar fi dorit să le poată spune că știe unde se duc. Dar adevărul era că habar n-avea.

CAPITOLUL XI

Kendrick, Erec, Bronson și Srog, legați de încheieturi, conduși de frânghii de răpitorii lor din Imperiu, au mărșăluit în fața miilor lor de soldați, toți prizonieri de război acum. Kendrick clocoti de furie și umilință și ridică privirea spre Tirus, care călărea îngrădit cot la cot cu comandantul Imperiului. A jurat răzbunare. Tirus îi păcălise, dar făcuse asta prin trădare și trădare. O astfel de victorie, în ochii lui Kendrick, nu era deloc o victorie. Îi lipsea onoarea. Și Kendrick ar prefera să aibă moarte decât o pată pe onoarea sa.

Și totuși, iată-le cu toții, cei mai buni războinici ai lui MacGil, împreună cu McClouds ai lui Bronson, toți acum la mila acestui trădător, acest frate mai mic al tatălui lui Kendrick, care aspirase toată viața să-și doboare familia și să uzurpe tronul. Tirus își găsise oportunitatea cu invazia lui Andronic. Cunoscându-l pe Andronicus, Kendrick știa că acest lucru se va termina prost pentru Tirus. De-ar fi știut Tirus asta, dacă ar putea vedea mioparea trădării sale.

Kendrick ura să se predea. Cu toate acestea, în viziunea lui Kendrick, acest lucru nu era predarea, ci doar întârzierea. Ar găsi o altă cale, într-o zi, cumva, să-i învingă. Tirus promisese că îi va trata pe toți cu onoare, ca prizonieri de război. Kendrick avea încredere în el în acest punct; nu-și imagina că Tirus se va scufunda atât de jos încât să murdărească orice fărâmă de onoare pe care i-ar fi lăsat. Dacă războiul s-a așezat și Andronic i-a permis într-adevăr lui Tirus să controleze o parte a Inelului, Kendrick credea că Tirus îi va trata corect. Poate că i-ar pune în serviciul său. Și într-o zi, când Tirus se aștepta mai puțin la asta, Kendrick își va aduna oamenii să se ridice și să-l învingă.

Apoi, din nou, dacă Andronicus l-a trădat pe Tirus, atunci orice s-ar putea întâmpla cu Kendrick și oamenii săi. Și-a amintit prea bine de Silezia, de tratamentul lor din mâna lui Andronic. De aceea, Kendrick avea ochii deschiși, atent la orice moment posibil de evadare.

Mărșăluiseră de ore întregi, iar Kendrick discutase în liniște despre asta de mai multe ori cu Erec, Bronson și Srog și toți au fost de acord: aveau să scape, atâta timp cât își vor putea elibera toți oamenii.

„Unde crezi că ne duc?” întrebă Bronson, lângă Kendrick.

Kendrick se uită la peisajul rece și pustiu din fața lor. Văzu în depărtare o tabără masivă de oameni ai Imperiului, iar în centru, o zonă vastă, goală, împrejmuită. Arăta ca un stilou care ține. Kendrick și-a dat seama că aici erau aduși.

„Ne vor ține aici până când Andronicus decide altfel”, a răspuns Kendrick. „Acum suntem trofeele lui.”

— Dacă Andronicus nu decide să ne ucidă, a adăugat Erec.

„Dar Tirus ne-a dat cuvântul”, a spus Bronson.

„Cuvântul lui Tirus nu valorează prea mult”, interveni Srog.

„Atunci am făcut o greșeală să ne predăm?” întrebă Bronson.

Kendrick s-a întrebat același lucru.

„Să lupți în ambuscadă ar fi însemnat o moarte sigură. Cel puțin acum avem o șansă.”

Kendrick a fost smuls puternic de un soldat al Imperiului și toți au continuat să mărșăluiască înainte, îndreptându-se spre lagărul de prizonieri îndepărtat.

„Soția ta ne-a vândut pe toți”, i-a spus Kendrick lui Bronson. „Ea este cea care l-a păcălit pe Thor să fie capturat de mâna lui Andronicus.”

Bronson se strâmbă.

„Ai dreptate”, a spus el, „a făcut-o. Dar Luanda este și sora ta. Îi cunoști natura la fel de bine ca mine.”

Kendrick clătină din cap.

„Sora mea vitregă”, a corectat el. „Totuși, îmi amintesc de natura ei. Prea ambițios. Ce ai văzut la ea?”

Bronson a ridicat din umeri.

„Căsătoria noastră a fost aranjată de către tații noștri. Tatăl tău. Cu toate acestea, trebuie să recunosc, m-am îndrăgostit de ea. În ciuda tuturor, ea are o latură bună. În adâncul sufletului, există o persoană bună acolo. Presupun că, în ciuda tuturor, trebuie să recunosc că încă o iubesc. Încă mai am speranță pentru mântuirea ei.”

"Iubeste-o?" întrebă Srog, mortificat. „După trădarea ei pe noi toți?”

Bronson a ridicat din umeri. Și-ar fi dorit să poată răspunde altfel, dar așa se simțea.

„Știu că a făcut lucruri groaznice”, a spus el. „Dar în adâncul meu, știu și că există o parte din ea care poate fi răscumpărată. Este prea ambițioasă și a devenit victima propriilor defecte. Dar ea se poate schimba.”

Erec clătină din cap.

„Și până nu se va schimba, câți dintre oamenii noștri trebuie să moară?”

Bronson a tăcut. Desigur, aveau dreptate și o parte din el a fost de acord cu ei. Și-ar fi dorit să o urască pe Luanda, și-ar fi dorit să-și poată opri dragostea pentru ea. Dar trebuia să recunoască, o parte din el încă o iubea, în ciuda tuturor lucrurilor. Se întrebă dacă o va mai vedea vreodată, dacă îi mai păsa măcar de el. S-a uitat în jos și și-a studiat mâna lipsă, ciotul care era acolo și și-a amintit că o pierduse apărând-o, salvând-o de mânia tatălui său.

Oare pierduse degeaba?

În cele din urmă, grupul uriaș s-a oprit în timp ce soldații Imperiului i-au păstorit în zona de deținere împrejmuită. Comandantul Imperiului, sus pe cal, Tirus lângă el, a privit în jos și i-a înfruntat pe Kendrick, Erec, Bronson și Srog. Tabăra a tăcut în timp ce toate trupele se opreau și priveau.

Kendrick și ceilalți au stat acolo și au ridicat privirea, umiliți, ca niște prizonieri de rând.

„În seara asta, tu și oamenii tăi veți rămâne în acest lagăr de prizonieri”, a anunțat generalul, cu vocea bubuitoare. „În zori, vei fi executat.”

Un gâfâit revoltat s-a răspândit în întreaga tabără MacGil, iar Kendrick s-a trezit și el însuși gâfâind, șocat.

Tirus se întoarse și se uită la comandantul Imperiului, părând el însuși surprins, cu cei patru fii ai săi lângă el, călărind pe cai, părând la fel de tulburați.

— Dar domnul meu, nu asta a fost afacerea pe care am încheiat-o, îi spuse Tirus comandantului Imperiului. „Acești bărbați trebuiau să fie prizonierii *mei* de război pentru a face așa cum mi-am dorit. Ai promis că nu le va veni niciun rău.”

Comandantul Imperiului se întoarse și se uită înapoi la el.

„Nu există înțelegeri care să fie încheiate cu Imperiul. Vorbesc pentru Andronic însuși. Ești norocos că te-am ținut în viață. Dacă nu te-ai răzgândit și tu și oamenii tăi ai dori să fii uciși împreună cu ei?

Tirus se înroși, apoi își coborî privirea în pământ, părând stânjenit și prins neprevăzut. A tăcut, totuși, realizând clar că Imperiul avea puterea.

Kendrick a fugit. Fusese atât de prost să aibă din nou încredere în Tirus, să accepte să se predea. Privind în urmă, ar fi trebuit să lupte până la moarte acolo. Toți ar fi murit, dar măcar toți ar fi murit cu cinste, ca războinici, în picioare.

— Îți voi oferi de unde alege, a bubuit comandantul Imperiului, uitându-se la Kendrick, Erec, Bronson și Srog. „Putem fie să vă executăm pe voi – liderii – fie să vă executăm o sută de oameni și să vă lăsăm să trăiți. Cine moare? Tu sau oamenii tăi?”

Fără a ezita, Kendrick, Erec, Bronson și Srog, toți, la unison, au spus cu mândrie:

"Noi vom muri."

Toți stăteau acolo, mândri, în tăcere, uitându-se înapoi sfidătoare, nici un moment de ezitare nu le trecea prin minte.

Comandantul Imperiului le dădu din cap cu o privire de respect.

„Adevărați războinici. Nu mă așteptam la mai puțin. În seara asta, gândește-te la ultima ta noapte pe pământ. Mâine, fii pregătit să-l cunoști pe creatorul tău.”

*

Erec, Kendrick, Bronson și Srog stăteau afară, în întunericul nopții, în propriul lor tarc mic, în afară de ceilalți prizonieri, fiecare legat de un stâlp, cu mâinile și picioarele legate la spate, la câțiva metri distanță unul de celălalt. Cei patru erau separați de ceilalți, pregătiți să fie executați, în timp ce corpul principal de prizonieri stătea în spatele unei zone masive împrejmuite, poate la o sută de metri distanță. În timp ce Erec s-a uitat la ei, s-a mângâiat cu faptul că măcar oamenii lui vor trăi.

Înainte de a fi puși deoparte, pe tot parcursul nopții, mii dintre oamenii lor veniseră la ei, implorându-i să refuze oferta, să nu fie executați în numele lor. Desigur, Erec și ceilalți, deși au fost atinși de ofertele lor, nu au vrut să asculte. Erau oameni de onoare și dacă cineva trebuia să moară, se sacrificau. Erec nu a regretat asta. Singurul său regret a fost că nu avea șansa de a fi dezlegat, de a-și scoate armele, de a coborî într-o mare ciocnire de luptă, așa cum visase întotdeauna că o va face.

Dar seria de trădări îl dusese la asta: Luanda îl trădase pe Thor; iar Tirus îi trădase. Toți fuseseră prea încrezători și acum aveau să plătească prețul pentru asta. Întotdeauna l-a uimit pe Erec că alții nu aveau același

simț al onoarei ca el. El, personal, ar prefera să moară decât să trădeze pe cineva; pentru el, onoarea era mai prețioasă decât viața.

Erec stătea acolo, legat de un stâlp, Kendrick, Bronson și Srog aproape, și priveau în sus la noaptea luminată de stele. Erec nu petrecuse niciodată timp pe partea McCloud a muntilor, iar stelele păreau diferite de aici. Era frig aici, pământul dur și temperatura scădea, iar un furtună a cuprins peisajul și i-a pătruns în oase. Dar nu tremura. Și-a ridicat privirea spre noapte și, contemplând că timpul petrecut pe pământ se terminase, s-a întrebat despre singura lui iubire adevărată: Alistair. O va mai vedea vreodată?

Erec era atât de mândru când Alistair îi spusese că o va însoți pe Gwendolyn în Lumea de Jos, pentru a o proteja. A fost o onoare potrivită viitoarei sale soții și l-a făcut să o iubească și mai mult. Dar și-a făcut griji pentru ea. S-ar întoarce ea din Lumea Inferioară?

Știind că va fi executat dimineața, Erec și-a dat seama că nu va mai pune ochii pe ea niciodată, iar gândul l-a îndurerat. Era singurul lui regret; ar da orice pentru șansa de a o vedea pentru ultima dată.

Erec s-a uitat în jur și a văzut că zona de deținere era ușor păzită, doar doi soldați ai Imperiului stând de pază. Era perfect logic: Imperiul nu avea nevoie de gardieni, având în vedere că cei patru erau legați de posturi, dezbrăcați de arme, iar armata lor se afla în propria sa închisoare separată. Dimineața, oricum ar fi cu toții morți.

Erec se luptă din nou împotriva frânghiilor, încercând să se elibereze; dar nu avea loc să se miște, nici măcar un centimetru. În timp ce privea noaptea, a zărit ceva cu coada ochiului, mișcându-se repede. La început a crezut că vede lucruri, dar, pe măsură ce se uită mai atent, a distins o siluetă singuratică mișcându-se în întuneric, furișându-se în jurul periferiei gardului lor.

Erec era confuz, încercând să-și dea seama cine era și ce făcea. S-a uitat în întuneric și a zărit mai bine în timp ce silueta se mișcă pentru o clipă sub lumina torțelor. El a văzut armura oamenilor lui Tir, blazonul regal al familiei lui Tir, etichetat pe pieptar.

Înainte ca Erec să poată înțelege totul, a privit figura ieșind din întuneric, alunecând până la intrarea porții, scoțând un pumnal de la centură și tăiând gâturile celor doi soldați ai Imperiului care stăteau de pază. Două mormăituri rapide au tăiat noaptea, în timp ce soldații Imperiului se prăbușiră pe podea, fără viață.

Silueta a tăiat frânghiile, a tras gardul înapoi, s-a uitat pe furiș în ambele părți, asigurându-se că nimeni nu urmărea, apoi s-a repezit înainte spre Erec, cu pumnalul însângerat încă în mână. Erec șuieră, iar Kendrick, Bronson și Srog s-au întors și s-au uitat și ei. Erec îl privi apropiindu-se, năpădit de siluetă, întrebându-se cine era și de ce era aici. Cine tocmai i-a ucis pe acei soldați ai Imperiului? De ce alerga spre ei? Venea și el să-i omoare?

Silueta a alunecat în spatele lui și a tăiat brusc frânghiile care îi legau picioarele și mâinile. Erec se împletici înainte, apucându-și încheieturile, masându-le acolo unde frânghiile se înfipseră în ele. Erec se întoarse, uimit, în timp ce bărbatul tăia frânghiile care îi legau și pe Kendrick, Bronson și Srog.

Cei patru s-au întors și s-au întors cu fața la el, în timp ce el își ridică placa de față.

Băiatul, abia mai în vârstă de 16 ani, s-a uitat în spate cu ochi pătrunzători de culoarea alunei, cu părul castaniu creț ieșindu-i pe lângă urechi. Semăna cu Tirus. Tocmai își riscase viața pentru a-i elibera și a ucide doi soldați ai Imperiului, iar Erec nu putea înțelege de ce.

"Cine ești tu?" întrebă Erec.

„Eu sunt Matus”, a răspuns el. „Cel mai mic dintre cei patru fii ai casei lui Tir”.

„De ce ne-ai eliberat?” întrebă Kendrick.

Matus clătină din cap cu seriozitate.

„Nu sunt de acord cu ceea ce a făcut tatăl meu”, a răspuns el. „Este în regulă pentru noi, MacGils, să avem diferențele noastre, dar ca războinici și cavaleri, trebuie să ne onorăm cuvântul. Onoarea este tot ce avem și, în ciuda a ceea ce poate face tatăl meu, trăiesc și mor prin cuvântul meu. Tatăl meu ți-a dat cuvântul. Și dacă el nu o va onora, atunci o voi face. El a promis că vă va ține captivi, nu vă va ucide, iar eu îi voi îndrepta greșelile. Esti liber. Ia-ți oamenii și du-te. Du-te repede, înainte ca lumina zorilor.“

Erec se uită, cu gura căscată, neîncrezător.

„Când tatăl tău se va trezi și ne va găsi plecați, cu siguranță te va învinovăți”, a spus Erec.

Matus a ridicat din umeri.

„Vreau să trăiți cu toții. Îmi amintesc de tine cu drag, îi spuse el lui Kendrick, din zilele noastre de tineri. Mi-ar plăcea să văd Imperiul înlăturat și MacGil reuniți din nou, așa cum au fost cândva. Mi-ar plăcea să văd

Insulele Superioare reluând locul lor în Inel. Nu împărtășesc dorința tatălui meu pentru tron. Politica mă dezgustă."

Erec dădu din cap cu mare respect.

„Ești un războinic dincolo de anii tăi", a spus Erec. „Ți-ai făcut o mare onoare în această noapte."

„Nu vom uita niciodată asta", a spus Kendrick.

„Nu este necesară nicio datorie", a spus Matus. „Doar ia-ți oamenii și pleacă departe de aici. Du-te la Insulele Superioare. Castelul nostru stă gol acum. Vei fi în siguranță acolo de la îndemâna lui Andronic.

Kendrick a fost atins de oferta lui, dar a clătinat încet din cap.

„Ești de un sânge adevărat și nobil", a spus Kendrick. „Îmi amintesc de tine, foarte bine. Erai diferit de ceilalți, diferit de tatăl tău. Sângele tatălui meu curge în tine. Totuși, nu putem accepta oferta ta."

"De ce nu?" întrebă Matus.

„Insulele tale pot însemna siguranță pentru noi", a explicat Erec, „dar nu pentru asta ne-am născut. Ne-am născut să luptăm, nu să ne ascundem și vom lupta".

„Dar nu poți câștiga", a spus Matus.

— Poate că nu aici, spuse Kendrick, și poate că nu în noaptea asta. Adevărat, suntem depășiți numeric. Dar ne vom regrupa, în alt loc, într-o altă zi, și atunci ne vom lupta. Vino, alătură-te rândurilor noastre."

Matus a ezitat.

„Alăturați-vă nouă", a adăugat Bronson. „Nu mai poate exista un port sigur pentru tine aici."

Matus clătină din cap.

„Am făcut ceea ce am făcut", a spus el. "Nu am nici un regret. Mă voi confrunta cu tatăl meu și, indiferent de pedeapsa pe care o va decide, o voi accepta. Acesta este felul meu. Nici eu nu fug de nimic. Acum du-te."

Erec, foarte impresionat de acest tânăr războinic, făcu un pas înainte, îl privi cu seriozitate în ochi și strânse antebrațele.

Kendrick, Bronson și Srog au făcut același lucru.

„Sper să te văd din nou o zi, vărul meu", a spus Kendrick.

Repede, Erec, Kendrick, Bronson și Srog s-au întors și au fugit prin noapte, apucând armele soldaților doborâți, alergând peste întuneric și spre oamenii lor. Erec era bucuros, rugăciunile i-au răspuns. Ei își vor elibera oamenii, își vor lua armata și vor trăi pentru a lupta în altă zi.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Andronicus a străbătut câmpiile în galop, cu fiul său Thornicus lângă el, vrăjitorul său Rafi de cealaltă parte și McCloud în spatele lui. În spatele lor au urmat zeci de mii de soldați loiali ai Imperiului, toți călărind cu entuziasm pentru o singură destinație: Highlandia, cel mai înalt oraș, construit chiar pe vârful Highlands. Andronicus o putea vedea în fața lui, stând acolo la orizont, strălucind în soarele dimineții devreme, cel mai înalt oraș din Inel, trecând pe cele două părți ale Highlands și ultima fortăreață a lui McCloud. Soldații McCloud au revărsat din el, îndrăznind să-l înfrunte. Abia aștepta să o zdrobească.

Andronicus se așteptase ca toți cei de la McCloud să se predea când McCloud o făcuse; ar fi făcut-o, de asemenea, dacă n-ar fi fost acel stăpânitor, Bronson. El străbătuse partea McCloud a Inelului și-și agitase poporul, iar acum mii dintre ei se raliu din nou împotriva invaziei Imperiului. Andronicus primise numeroase rapoarte despre uciderea oamenilor lui, iar acum era hotărât să ia Highlandia și să zdrobească rezistența McCloud odată pentru totdeauna.

Luarea Highlandia a servit și unui alt scop pentru el: odată ce va avea terenul înalt, avea să aibă un punct strategic în vârful Highlands; de acolo ar fi o lovitură directă pe cealaltă parte, chiar peste Regatul de Vest al Inelului și înapoi din nou în Silezia, unde ar putea șterge pe oricine rămăsese din MacGil și ar putea zdrobi Inelul definitiv. El a zâmbit la acest gând. Ar fi foarte încântat să facă asta – cu atât mai mult, de data aceasta, alături de al său, Thornicus, care conducea încărcătura și măcelește propriul popor. Nu era nimic pe care Andronicus iubea mai mult decât să-i privească pe oameni ucidendu-și pe ai lor. De aceea îl punea pe McCloud să conducă această sarcină.

Oricât de mult nu-l plăcea lui Andronic, a trebuit să-l pună și pe Rafi să călătorească în față cu ei; avea nevoie de energia întunecată a lui Rafi aproape, avea nevoie de Rafi să-și păstreze vrăjile și să-l țină pe Thor sub controlul minții sale. De asemenea, îi promisese lui Rafi o recompensă:

după bătălie, lui Rafi i se va permite să se îngâneze pe morți. Lui Rafi îi plăcea să bea sângele cadavrelor și, oricât de îmbolnăvit pe Andronicus, trebuia să-l lase din când în când pe Rafi să-și facă drumul.

Grupul a scos un mare strigăt de luptă în timp ce se apropiau de țintă. Toți au galopat drept în sus pe deal, ridicându-se spre cer în timp ce armata McCloud se îndrepta spre ei. În timp ce Andronicus privea, el a fost surprins să-l vadă pe fiul său, Thornicus, îndreptându-se în față, mai departe decât toți ceilalți, conducând haita. Călărea și călărea, mai repede, neînfricat, primul în luptă cu o sută bună de metri. Părea că Thornicus avea de gând să provoace singur întreaga armată McCloud. Thornicus era un lucru frumos de urmărit, tot războinic, sută la sută inimă. Arăta mitic, ca un zeu pe cal, de parcă nimic în lume nu l-ar putea opri.

Din Highlandia s-a auzit un strigăt mare, în timp ce mii de soldați McCloud s-au revărsat, alergând pe cai la vale, venind în întâmpinarea armatei Imperiului. Trebuie să fi știut că erau depășiți numeric, dar totuși, acești McCloud puteau face multe daune; având în vedere poziția lor strategică, puteau elimina mii de oameni ai Imperiului. Probabil că au jucat de noroc că Andronicus nu ar fi vrut să riște pierderea vieții.

Dar ei nu l-au cunoscut pe Marele Andronic. Nu-i păsa de pierderea vieții. De fapt, îi plăcea vărsarea de sânge și nu-i păsa câți dintre oamenii săi au murit. Oricum, toți erau doar pioni pentru el.

Thor a fost primul care a întâlnit oamenii în luptă. Inima lui Andronic s-a încălzit pentru a fi martor la această primă încercare adevărată a fidelității fiului său, pentru a vedea dacă va vărsa cu adevărat sânge în numele lui. Thor a străbătut armata McCloud singur, tăind și tăiat în toate direcțiile, creând o cale de devastare pe care nimeni nu o putea atinge. A fost un val de distrugere cu un singur om. McCloud era aproape în urmă, întâlnindu-și vechea armată cu o ciocnire de arme, ucigând bărbați în stânga și în dreapta, la fel de îmbucurător de urmărit. El era acum jucăria lui Andronicus, să facă orice îi poruncea Andronicus, și iată-l că și-a ucis propriul popor, oameni pe care îi condusese cândva, totul pentru numele Imperiului. Toate pentru numele Marelui Andronic.

Oastea lui Andronic a ajuns din urmă și ciocnirea armelor s-a ridicat până la ceruri, din ce în ce mai mare, călăria s-a oprit și oamenii săi luptând corp la corp. A fost o bătălie vicioasă, trupuri căzute în ambele direcții; soții McCloud aveau un impuls la vale și l-au folosit cu înțelepciune, scoțând pe mulți dintre oamenii lui Andronicus, care încărcau prea încet în sus.

Andronic însuși a sărit în luptă, de două ori mai înalt decât orice om, legănându-și sabia în stânga și în dreapta. Nu tresări. A tăiat capete cu o singură mișcare, privind cum se rostogoleau la pământ și întrebându-se pe care să aleagă pentru colierul lui. Și-a tras sabia înapoi când un soldat se apropia, l-a înjunghiat în intestin și l-a ridicat sus deasupra capului, de parcă ar fi fost o bucată de carne pe o frigărui. Apoi a tras sabia înapoi și a înjunghiat un alt soldat în stomac, apoi a aruncat cele două cadavre în mulțime.

Rafi, nu departe de el, a sărit de pe cal și a înfipt colții galbeni în gâtul unui soldat, ținându-l de pământ; s-a întins deasupra lui, sugându-i sângele. Alți soldați au încercat să-l atace, dar Rafi a făcut o vrajă și în jurul lui era lumină verde și nimeni nu a putut să se apropie.

Bătălia s-a oprit, plină de oameni, în timp ce valul a împins înainte și înapoi. Pentru o clipă, Andronicus nu a fost sigur în ce direcție se va legăna – când, deodată, îl văzu pe Thor învârtindu-se și atacând McCloud-urile din spate, singur. Era atât de forță de distrugere, atât de rapidă și puternică și rapidă, încât întregul flanc din spate al armatei a trebuit să se întoarcă pentru a lupta cu el.

Asta i-a eliberat pe oamenii lui Andronic pentru a porni înainte cu un strigăt mare. Au măcelărit oameni în stânga și în dreapta, rupând în cele din urmă spatele bătăliei. Curând au câștigat avântul de care aveau nevoie și și-au terminat sarcina pentru Highlandia.

Cei care au rămas dintre oamenii lui McCloud s-au întors și au fugit, alergând pentru a-și salva viața. Thor stătea în mijloc, învingător, ucigându-i în orice fel.

Andronic s-a dus la fiul său, întâlnindu-l în mijlocul câmpului de luptă, iar el și-a ridicat sabia mândru, înfruntându-l cu fața.

„Thornicus!” strigă Andronicus.

„THORNICUS!” au strigat oamenii lui în spatele lui.

*

Andronicus a defilat încet pe străzile învinse din Highlandia, bucurându-se de victoria sa. Thornicus călărea lângă el, cercetând cu el pagubele. Andronicus a privit cu satisfacție cum McCloud ucide răniții, mergând de la unul la altul, așa cum îi ordonase Andronicus. Sunetul cărnii străpungetoare de oțel a tăiat aerul, în timp ce McCloud își ridică lancea sus și se aplecă pe cal și înjunghia pe un rănit după altul, pe toți foștii săi oameni.

Andronicus a zâmbit, luând totul în evidență. Nu era nimic pe care să-l iubească mai mult decât un câmp de carnagiu. McCloud era pe deplin în puterea lui acum și îi plăcea să vadă pe cineva torturându-și poporul.

Pământul era presărat de cadavre cât se vedea cu ochii, iar Rafi, flancat de cei doi acoliți ai săi, a sărit de la unul la altul, iute ca lumina, îngenunchind și înfundându-și colții în gât, bând până le seca sângele. . El stătea întins aplecat peste unul acum, trupul lui tremurând de încântare în timp ce se satura și se satura. Ar fi plin în seara asta.

În cele din urmă, valul se întorsese în favoarea lui Andronicus. Nimic nu-l putea opri acum.

Thor îi urma în timp ce călăreau, tată și fiu împreună, zeci de generali în spatele lor. Au mers până în punctul cel mai înalt al orașului, la marginea munților și, când au ajuns la el, s-au oprit și au privit în jos. Răspândit sub ei, cât putea vedea cu ochii, se afla Regatul de Vest al Inelului. Tăiind prin ea un drum larg, dispărând în orizont, drumul principal spre Silezia. Andronic abia aștepta să-și conducă armata pe acel drum. Era deosebit de încântat să-l urmărească pe Thornicus ucidendu-și propriul popor; nimic nu i-ar da o bucurie mai mare.

Dar fusese o zi lungă de luptă și, odată cu apusul soarelui, Andronicus a decis că cel mai bine ar fi să tabărăm aici pentru noapte și să mărșăluiască dimineața.

„Te-am căutat peste tot”, se auzi o voce de femeie.

Andronicus s-a răsucit pentru a vedea acea fată McCloud enervantă apărând în fața lui, Luanda.

Se întoarse și se încruntă la ea.

"Ai?" el a intrebat.

„Vom intra în curând în Regatul Vestului. Teritoriul *meu* . Ai promis, în schimbul că ți-am adus Thor, că va fi al meu. Acum că bătălia s-a încheiat, am venit să mă asigur că faci toate aranjamentele necesare pentru a-mi asigura Curtea Regelui și a mă face regina.

Andronicus se uită înapoi, șocat de îndrăzneala ei. Apoi, în cele din urmă, și-a dat capul pe spate și a hohotit de râs. Nu se putea opri din râs, mai ales că expresia ei trufașă se schimba într-una de nedumerire, apoi în jenă.

Luanda se încruntă.

„Și ce este atât de amuzant?” ea a intrebat. „Amintiți-vă că vă adresați fiicei unui rege, care va fi în curând regină.”

Andronicus descălecă de pe cal și se îndreptă încet spre ea, cu aerul plin de tensiune. A venit lângă ea, a apucat-o de cămașă cu o mână și, dintr-o mișcare, a aruncat-o de pe cal.

Luanda a țipat când a căzut prin aer, rostogolindu-se la pământ acoperit de praf și murdărie.

Andronicus se întinse, o apucă de păr și i-a smuls un nod mare din cap.

Luanda țipă, iar Andronicus ridică ciocul de păr deasupra capului, zâmbind.

„Ești norocos că capul tău este prea mic", a spus el, „sau l-aș adăuga la colierul meu".

Andronic se întoarse către oamenii săi.

„Leagă-o, rade-i restul părului și dă-o defilare prin tabără pentru distracția bărbaților."

Luanda țipă, tremurând.

"NU! Nu poți face asta! Ai promis! Ai *promis* !"

Au târât-o departe, lovind cu picioarele și țipând, iar Andronicus privea încântat.

De îndată ce ea a părăsit vederea lui, a apărut în fața lui acel trădător MacGil, Tirus. S-a apropiat de Andronic, cu cei patru fii ai săi alături și cu zeci de soldați în cârca.

Tirus, cel puțin, a avut bunul simț să descălece, să ia genunchi și să se plece până la pământ înainte de a se adresa Marelui Andronic, la fel ca și fiii săi.

„Și ce vești îmi aduci?" întrebă Andronic. „Kendrick, Erec, Bronson și Srog sunt toți deținuți? Le-ai executat încă?"

Tirus îşi drese glasul în timp ce ridica privirea, tulburat.

„Doamne, Ți-am dat pe toate conform promisiunii, iar oamenii tăi au câștigat bătălia. Dar mă tem că port vești proaste."

"Știri?" întrebă Andronic. Nu-i plăcea sunetul asta.

„Ei bine…" începu Tirus, „cumva… um… ei bine…. Erau prizonierii noștri, dar cumva... au scăpat noaptea. Îmi pare rău. Nu știu cum s-a întâmplat."

Andronic se strâmbă; putea simți o furie crescândă în interiorul lui.

„Nu știi cum s-a întâmplat?" întrebă el, neîncrezător.

— Domnule meu, spuse comandantul Imperiului, care veni și îngenunche în fața lui. „Oamenii mei au raportat că au văzut că liderii

MacGil au fost eliberați în timpul nopții – de unul dintre fiii lui Tirus.”

Andronic și-a întors privirea spre cei patru fii ai lui Tir, îngenunchiați acolo, toți cenușii de frică.

„Nu este adevărat, domnul meu!” strigă Tirus. „Băieții mei nu ar face niciodată așa ceva!”

Andronic, ignorând-o pe Tirus, a făcut un pas înainte și i-a examinat pe fiecare. A văzut ceva special în ochii pătrunzători de culoare alun ai celui mai tânăr; a detectat în el spiritul unui războinic.

„Mi-ai luat ceva prețios”, i-a spus Andronic lui Tirus. „Așa că voi lua ceva prețios de la tine. Unul dintre fiii tăi va face”.

Tirus ridică privirea șocat și speriat.

— Domnul meu? mormăi el.

„Alege care dintre fiii tăi va muri astăzi”, îi ordonă Andronic lui Tir.

A venit inelul de metal când Tirus își scoase sabia și începu să atace pe Andronic, pentru a-și apăra băieții.

Dar Andronic a fost mult mai rapid; s-a repezit înainte, l-a prins pe Tirus de gât și l-a ținut sus deasupra capului cu o singură mână. Tirus nu era un om mic, și totuși Andronicus îl mânuia ca pe o păpușă de cârpă.

Tirus atârna acolo, roșcat, gâfâind, în timp ce Andronicus îl ținea în sus, atârnând pentru ca toți să-l vadă.

„Dacă unul dintre noi va muri, atunci ucide- *mă,* Domnul meu!” strigă unul dintre fiii lui Tir.

Andronic s-a întors să-l vadă pe unul dintre fiii săi, cel cu ochii alunei și părul creț, făcând un pas înainte și stând acolo mândru.

Andronic l-a scăpat pe Tirus la pământ, iar Tirus, călugărit și tușind, s-a ghemuit într-o minge, strângându-l de gât.

„Nu, ucide- *mă* , Domnul meu!” spuse un alt fiu.

„Ia- *mi* viața!” spuse celălalt.

Cei trei frați s-au înaintat cu toții, cerând fiecare să fie ucis în locul celuilalt. Andronicus a zâmbit în timp ce dezbatea pe care ar fi vrut să-l omoare.

— Tu te-ai oferit primul, spuse Andronicus, în timp ce se apropia de băiat cu ochii.

Andronic și-a scos brusc sabia, a făcut un pas înainte și, dintr-o singură mișcare, a tăiat capul celuilalt fiu al lui Tir, cel care stătea lângă cel cu ochii.

Ceilalți fii au țipat consternați și Andronicus a zâmbit.

„Dar ar trebui să știi că nu-l ucid niciodată pe cel care oferă primul.”

CAPITOLUL 13

Romulus porni pe drumul prăfuit în timp ce soarele răsare, o duzină de soldați să-i urmărească, traversând deșert, călare spre Canion. Își strânse mantia în timp ce călăreau, nerăbdător să o pună la încercare.

Sacrificiul din noaptea dinainte fusese unul de succes, iar Romulus se simțea mulțumit că îl liniștise pe Zeul Războiului. Avea să traverseze Canionul, atât știa. Inima i-a bătut de emoție când și-a imaginat expresia lui Andronic când îl va vedea pe Romulus, în interiorul Inelului, punându-și o sabie prin coloana vertebrală.

În cele din urmă, a apărut Traversarea Estului, un pod care se întindea pe un canion vast, o mare diviziune în pământ, mai mare decât orice văzuse Romulus vreodată. Ceață învolburată s-a ridicat de jur împrejur, a luminat diferite culori de soarele dimineții devreme.

Romulus și oamenii lui au descălecat când au ajuns la margine, iar el s-a îndreptat spre prăpastie și s-a uitat în jos, cu mâinile pe șolduri, respirând greu de la plimbare. Știa că numai el poate trece cu mantia, dar pentru eventualitatea în care Scutul era jos, dorea ca acești oameni să-l însoțească. Corpul principal al armatei sale pe care îl lăsase înapoi la mal. Planul lui era să intre în Inel, să găsească un MacGil, să-l ducă înapoi peste Canion, să coboare Scutul și apoi să-i invadeze întreaga armată.

Între timp, i-a avut cu el pe acești câțiva oameni ca test, pentru a vedea dacă, dintr-o întâmplare, Scutul era jos. Știa că le va risca viața să încerce, dar nu-i păsa de valoarea vieții. Și-ar sacrifica cu plăcere pe oricare dintre oamenii săi pentru a-și îndeplini experimentul.

— Tu, spuse Romulus, arătând spre unul dintre oamenii lui.

Ochii soldatului s-au deschis larg de frică când și-a dat seama. Totuși, s-a grăbit să se supună. A descălecat de pe cal și a mers alături de Romulus, iar cei doi au ieșit în fața tuturor celorlalți, apropiindu-se de intrarea pe podul Canyon.

Când au ajuns în prag, Romulus s-a oprit.

Soldatul se opri, se întoarse și se uită la Romulus cu o privire de frică. A înghițit în sec, apoi a închis ochii și s-a pregătit, ridicând brațele pentru a-și proteja fața în timp ce se îndrepta spre pod.

Deodată, soldatul a scos un țipăt îngrozitor în timp ce trupul i s-a topit, apoi s-a transformat în cenuşă, căzând într-o grămadă la picioarele lui Romulus.

Ceilalţi bărbaţi au icnit cu toţii.

Deci, Scutul era încă ridicat.

Romulus și-a întins pelerina pe umeri și a strâns-o strâns. S-a rugat să funcționeze. Dacă n-ar fi făcut-o, ar ajunge ca grămada aceea la picioarele lui.

Romulus a respirat adânc și a făcut un pas mare pe podul Canyon. Se întări, tresărind.

Piciorul i s-a așezat pe pod, iar Romulus a fost șocat: a funcționat. El reușise. Stătea în siguranță pe pod, purtând mantia.

A continuat să meargă, din ce în ce mai departe de oamenii săi, trecând din ce în ce mai adânc pe pod, singur. În curând, va fi în interiorul Inelului.

*

Romulus călărea pe un cal Imperiului pe care îl găsise cutreierând peisajul rural McCloud, realizând că trebuie să fi aparținut unui soldat Imperiului ucis, rămas undeva pe drum. A fost rapid să găsească calul în siguranță, peste pod și pe partea McCloud a Inelului, și de atunci călărea din greu, încărcând mereu spre vest, spre locul unde trebuie să fie tabăra principală a lui Andronicus.

Prima treabă a lui Romulus a fost să țină ambuscadă și să-l omoare pe fostul său șef, Andronicus – și pentru asta avea nevoie de oameni.

Nu era îngrijorat. Vasta armată a Imperiului s-a temut și l-a respectat ca și pe Andronicus – poate chiar mai mult. Romulus era cunoscut a fi un comandant la fel de nemilos. De asemenea, se știa că avea vocea lui Andronic: orice comandă Romulus, oamenii Imperiului ar presupune că provenea de la înaltul comandant însuși.

Romulus miza pe capacitatea sa de a-i convinge pe oamenii Imperiului pe care i-a întâlnit să-l urmeze și să se alăture cauzei sale. I-ar păcăli, le-ar spune că are ordine – chiar de la Marele Consiliu – să-l alunge pe Andronic. El avea să formeze o mică armată proprie, chiar aici, în interiorul Inelului, și va întoarce împotriva lui oamenii lui Andronicus.

Romulus a călărit și a călărit, văzând distrugerea din jurul lui și realizând câte bătălii trebuie să fi fost purtate în sus și în jos pe acest pământ. Mi s-a părut ciudat să fii de fapt aici, în interiorul Inelului, acest loc despre care auzise toată viața. În cele din urmă, era atât de aproape de a lua ceea ce era al lui, stăpânirea forțelor Imperiului. Se simțea de parcă călărește spre destin.

Romulus a ajuns în vârful unei creste și a privit în jos și a văzut dedesubt, o diviziune a Imperiului, câteva mii de bărbați mâlind în jur. Această divizie era prea mică pentru a fi tabăra principală a lui Andronic; trebuie să fi fost o avangardă, lăsată să păzească spatele. Andronicus a văzut steagurile Imperiului fluturând și inima i s-a accelerat când l-a recunoscut pe comandantul lor.

Romulus a dat cu piciorul în cal și a străbătut în galop mediul rural, coborând panta blândă, fără să încetinească nici măcar în timp ce trecea pe lângă privirile uluite ale tuturor soldaților Imperiului, care au oprit ceea ce făceau, s-au înțepenit în atenție și l-au salutat în sus și în jos. ranguri.

S-au despărțit, iar Romulus a plătit drept pentru comandant. Știa că va trebui să-și proiecteze cea mai bună autoritate pentru a-i convinge să se alăture cauzei sale și să-l omoare pe Andronicus.

Când Romulus s-a oprit, comandantul s-a învârtit, speriat, cu frica în ochi și a sărit jos de pe cal, împreună cu toți oamenii lui din jur, și a luat un genunchi înaintea lui Romulus.

„Domnule, habar n-am avut că vii”, a spus el. „Aș fi aranjat o paradă în cinstea ta”.

Romulus descălecă, încruntat, și se îndreptă spre el. Reputația lui Romulus era binecunoscută pentru că ucidea comandanți la întâmplare, fără rimă sau motiv, iar acest general tremura la vederea lui.

Romulus sa oprit doar la un pas și a bubuit: „Am fost trimis de Marele Consiliu. A fost stabilit un decret. Andronicus urmează să fie ucis și am fost numit noul Comandant Suprem al forțelor Imperiului.”

Generalul se uită înapoi, cu gura căscată de șoc. Romulus nu i-a dat timp să o proceseze.

„Mobilizați-vă oamenii imediat și călărește cu mine”, a adăugat Romulus. „Călărim să luptăm cu forțele lui Andronic și să-l înlăturăm împreună.”

— Dar domnule... spuse generalul, împiedicându-se, clar nesigur ce să facă. „Nu am primit niciodată astfel de comenzi. Nu-l putem ucide pe

Andronic... el este comandantul nostru!”

Romulus știa că trebuie să ia măsuri definitive. A făcut un pas înainte, l-a prins pe general cu ambele mâini și l-a tras înăuntru, trăgându-i bărbia atât de aproape de a lui încât aproape că se sărutau. Se încruntă, cu faţa tremurând de furie.

— O să spun asta odată, mârâi Romulus. „Sunt Comandant Suprem acum. Adresați-mă în orice alt mod și vă voi ucide și voi instala un nou general în locul vostru. Înțelegi?"

Generalul a înghiţit.

„Da, Comandant Suprem.”

Romulus l-a aruncat la pământ, apoi s-a întors și a cercetat chipurile soldaților; toți și-au întors imediat privirea, tuturor temându-se să-i întâlnească privirea.

"URMAȚI-MĂ!" Romulus țipă, în timp ce se urca pe cal și-l dădea cu piciorul, încărcând pe drum.

În câteva clipe, a auzit în spatele lui zgomotul a o mie de cai, grăbindu-se să-și facă voia. Un mare strigăt de luptă se ridică, iar Romulus zâmbi larg.

Avea armata lui.

CAPITOLUL 14

Gwendolyn stătea pe creasta de gheață, privind în jos cu uimire și neîncredere la pământul fanteziei întins sub ea. Lumea dinaintea ei era un tărâm al minunilor înghețate, strălucitor de toate culorile, nuanțe moi de violet și violet și roz, un milion de puncte reflectându-se în micile movile de gheață. Arăta ca lumea la o zi după o furtună de zăpadă, înghețată în tăcere și pace, totul strălucitor și perfect nemișcat. Era vast și copleșitor, întinzându-se cât vedea cu ochiul, un deșert de lumină și gheață.

Simțea că Argon era acolo jos undeva, prins în capcană și simți mai mult ca niciodată o dorință arzătoare de a-l elibera.

Krohn s-a plâns lângă ea, iar Gwen s-a uitat în sus și i-a văzut pe Alistair, Steffen și Aberthol, toți cei cinci tremurând, înghețați până în oase, obosiți de călătorie. Unul a pierdut orice simț al timpului în acest loc, iar Gwen s-a simțit ca și cum ar fi făcut drumeții în Lumea de ani de zile. În timp ce Gwen sperase să vadă vreun semn de Argon când au ajuns pe creasta, în schimb, a apărut încă un peisaj vast în fața lor. Ea sperase că drumul lor se va sfârşi aici; dar acum părea că abia începea.

— Este nesfârșit, observă Steffen, stând lângă ea, privind afară.

„Movilele de gheață”, a spus Aberthol, cu ochii mari de uimire. „Nu m-am gândit niciodată să-l privesc în viața mea.”

„Știți locul ăsta?” întrebă Gwen, surprinsă.

Aberthol dădu din cap.

„Un loc de magie profundă. Un loc înghețat în timp. Un loc pe care nici măcar zeii nu se vor aventura. Este un loc pentru a prinde sufletele oamenilor. Un loc care sfidează magia.”

„Dar ce este, mai exact?” întrebă Alistair, uitându-se și el mirat. „Nu este un deșert și nici un oraș. Pare ca... un nimic.”

„Cel puțin zăpada și vântul s-au oprit”, a observat Steffen. „Cel puțin putem vedea clar în fața noastră.”

„Nu este ceea ce pare”, a spus Aberthol. „Este o lume a iluziei.”

„Argon este aici?” îl întrebă Gwendolyn.

Aberthol clătină încet din cap.

„Nu există nicio modalitate de a ști.”

„Există o singură cale”, a răspuns Gwen. „Aflam singuri.”

Aberthol clătină din cap.

„Uită-te dedesubt. Declinul este prea abrupt. Este gheață solidă. Nu am putea niciodată să coborâm așa ceva. Și dacă am făcut-o, acest loc este prea periculos. Nu ne-am mai întoarce niciodată. A fost o prostie să vin aici, dar ar trebui să ne reducem pierderile. Trebuie să ne întoarcem acum.”

— Dar trebuie să existe o cale... începu Gwendolyn.

Înainte să-și poată termina cuvintele, se auzi un trosnet, iar pământul de sub ea a cedat brusc.

Toți au țipat când au căzut pe spate și au alunecat drept pe panta înghețată. Gwendolyn abia mai putea respira că se mișcau atât de repede, lumea șuierând lângă ea în timp ce alunecau, gheața zgâriindu-i brațele. Neavând nimic care să le încetinească coborârea, au alunecat sute de picioare, câștigând viteză. Gwen se frământă, întinzând mâna să apuce ceva, orice, pentru a încetini sau opri căderea — dar nu era nimic. Lângă ea, Krohn și-a întins toate cele patru labe, încercând să se oprească, dar nu a putut. A alunecat cu capul înainte, cu ceilalți, cu toții clătinându-se, neputincioși. Simțea că alunecă în jos spre moartea lor.

Gwen s-a pregătit când se apropiară de fund, îndreptându-se spre un zid alb. Și-a ridicat mâinile la față, așteptându-se să lovească un perete de gheață și să fie zdrobită de impact.

Gwen a țipat și a gâfâit când a lovit peretele; dar spre imensa ei uşurare, nu simţea durere. Simțea doar o răceală moale și umedă, cufundându-și întregul corp. Gwen și-a dat seama că alunecaseră într-o movilă nu de gheață, ci de zăpadă și ieșiseră pe partea cealaltă. Era amețită și înghețata, cu întregul corp acoperit de zăpadă, dar nerănită.

Gwendolyn stătea acolo, șocată, la fundul văii, și-a privit și a văzut că și ceilalți erau uluiți.

"Te simți bine?" l-a întrebat ea pe Aberthol, care părea zguduit.

Aberthol clipi de mai multe ori, îşi verifică corpul şi dădu înapoi. A văzut că și Steffen și Alistair erau bine și chiar și Krohn mergea. Fusese înfricoșător, dar reușiseră. Decizia lor fusese luată pentru ei.

Încet-încet, fiecare dintre ei a ajuns în genunchi, apoi în picioare. Gwendolyn se întoarse și privi înapoi în sus, văzu creasta abruptă de pe care

coborâseră și cu greu îi venea să creadă. Ea nu-și putea imagina că se urcă înapoi acolo sus.

— Ei bine, se pare că suntem blocați, spuse Steffen.

— Măcar am găsit o cale de coborâre, spuse Alistair.

Gwendolyn se întoarse și privi peisajul din fața ei. Aici jos, movilele de gheață păreau mai mari, mai impunătoare. Erau întinse, ca o mie de cocoașe de cămilă care împrăștiau peisajul, fiecare nuanțat cu o culoare diferită. Sclipeau și erau frumoase. Locul ăsta era atât de exotic, iar Gwen nu avea idee la ce să se aștepte.

„Acum unde?” întrebă Steffen.

„Nu există altă cale decât înainte. Trebuie să luăm calea înaintea noastră”, a spus Gwendolyn.

„Dar nu există nicio cale”, a spus Aberthol.

„Atunci ne vom face pe al nostru”, a răspuns Gwen.

Ea a pornit, mergând prin câmpul de movile, iar grupul a urmat. Toți au mers înainte, între movilele de gheață, cu toții pe margini în timp ce traversau peisajul ciudat.

Pe măsură ce pătrundeau din ce în ce mai adânc în acest loc, Gwendolyn simți un sentiment din ce în ce mai mare de presimțire și se întrebă din nou dacă asta fusese o idee proastă. Argon a fost chiar aici jos? Și dacă ar fi, l-ar găsi vreodată?

Vântul orbitor și zăpada încetaseră și cel puțin cerul era vizibil, iar Gwendolyn îi era recunoscătoare pentru asta. Dar era acoperită de vânătăi și umflături, o durea tot corpul și se simțea rece până la oase, obosită de la marș. Nu știa cât mai puteau dura toate. În cele din urmă, ar trebui să facă tabără și să încerce să aprindă un foc în acest loc părăsit de Dumnezeu. Ea nu știa dacă era posibil și a avut viziuni cu toți înghețați până la moarte, pierduți pentru totdeauna aici, în această vale a sufletelor prinse.

Trebuia să-și scuture aceste gânduri negre din minte; trebuia să-și distragă atenția cumva.

— Spune-mi o poveste, spuse ea, întorcându-se spre Steffen în timp ce mergeau, printre dinți clănțănind. Era disperată după ceva, orice, să-și ia mintea de la frig, de la gândurile de pericol. Uneori, și-a dat seama, poveștile pot fi la fel de hrănitoare ca mâncarea, apa sau căldura.

— O poveste, doamnă? întrebă Steffen, clănţănindu-i şi dinţii.

Gwen dădu din cap, prea rece pentru a scoate cuvintele.

— Orice, spuse ea.

Au continuat să meargă în tăcere, cu cizmele scârțâind pe gheață, tăcuți atât de mult încât Gwen se întrebă dacă Steffen va răspunde vreodată.

Apoi, în cele din urmă, Steffen a început:

„Când eram tânăr”, a spus el, „tânjeam să fiu un războinic. La fel ca ceilalți băieți. Desigur, nu a fost menit să fie, având în vedere corpul meu. S-au făcut de râs de mine. Nu aveam trupul pe care îl aveau, înălțimea, puterea, aspectul — nimic din toate acestea. Nu m-am potrivit cu profilul războinicului și nu mi-au permis un loc pentru antrenament. Deci, în schimb, părinții mei au decis că voi fi servitorul familiei.”

Steffen oftă.

„I-am slujit pe toți, iar acești ani au fost grei. Dar nu mi-au putut rupe spiritul. Când s-a terminat o zi, după ce am lucrat toată ziua pentru toată lumea, după ce am servit și am făcut curățenie după toți, după ce toată lumea dormea și nu mai era nimic de făcut, părinții mei nu mă puteau controla atunci. M-am furișat afară, am cutreierat dealurile în lumina lunii și mi-am făcut chiar eu un arc, din cele mai frumoase bețe pe care le-am putut găsi. Tâmplarul local, era un om bun; nu a fost rău cu mine ca ceilalți și m-a învățat cum să fac unul. A fost impresionat de munca mea și, de-a lungul timpului, mi-a dat resturi din ce în ce mai bune din magazinul lui, iar eu făceam fundăci din ce în ce mai bune.

„Înainte de mult, făceam cele mai bune arcuri din oraș, arcuri pe care nici măcar tâmplarul însuși nu le putea face. S-a dovedit că am un talent. Mi-a dat săgeți, iar eu m-am învățat. M-am antrenat în fiecare noapte sub lumina lunii, până când am devenit cel mai bun împușcător din satul nostru – și în curând, chiar și în regiunea noastră.”

Steffen oftă din nou.

„Desigur, familia mea nu știa nimic despre asta. Nu le-am putut spune. S-ar bate joc de mine, sau mi-ar lua totul, pentru că nu au crezut niciodată în mine. Dar într-o zi, arcul meu a fost descoperit.”

Steffen a tăcut, încruntat, privind în jos, iar Gwen a văzut că povestea îl îndurera. A continuat în tăcere, gheața trosnind sub cizmele lor, iar Gwen se întrebă dacă va continua.

În cele din urmă, își ridică bărbia și se uită la gheață cu ochi sticloși, de parcă ar fi privit direct în trecutul său.

„Arcul era sub patul meu”, a continuat Steffen, „și cumva, unul dintre frații mei o găsise. O ținuse în sus și i-a întrebat pe toți a cui era și toți s-au uitat la mine. M-au acuzat că l-am furat. Mama m-a târât la castelul

din localitate să mă pună în stocuri – până când dulgherul a auzit și mi-a explicat că am reușit. Familia mea a fost neîncrezătoare. Nu s-au gândit niciodată că pot face ceva.

„Frații mei mi-au luat arcul și mi-au cerut să-l dovedesc, pentru a demonstra că îl pot folosi. Am fost bucuros să vă oblig, dar frații mei mi-au smuls-o și au insistat să încerce mai întâi. Toți au tras stângaci în ținte, dispărând. Când s-au săturat de asta, mi-au dat o tură. Cu o lovitură, de două ori mai departe decât ei, am lovit ținta perfect, ținta ei nu au putut.

„Tatăl meu, în loc să aplaude, s-a înfuriat. Făcu un pas înainte, luă arcul și i-o trecu peste genunchi. Îmi amintesc încă sunetul acelui pocnet. Era ca și cum zgomotul inimii mele pocnind. Mi-a frânt inima și mi-a frânt spiritul."

Steffen oftă și se întoarse către Gwen.

„Spiritul meu a fost rupt de atunci, doamnă. Abia când te-am cunoscut, până când mi-ai dat o a doua șansă la viață, am început să-mi simt spiritul reînviat. Abia când te-am întâlnit am ridicat vreodată un arc din nou."

Gwendolyn a simțit un val de emoție la povestea lui și ia luat mintea de la frig, de oboseala ei, de tot. Simțea un sentiment arzător de compasiune pentru el și, de asemenea, un sentiment de mândrie. Ea a relatat povestea lui într-un fel ciudat – cel puțin cu suferința lui. Ea s-a gândit la propria suferință din partea lui McCloud, la felul în care a perseverat, la felul în care spiritul putea să persevereze întotdeauna. S-a gândit cum ar putea oamenii să ia lucruri de la tine, cum ar putea face tot posibilul pentru a te distruge. Dar nu te-ar putea sparge niciodată dacă nu le-ai lăsa. Dacă poți sta acolo suficient de mult, și-a dat seama ea, într-o zi vei întâlni pe cineva, chiar și doar o altă persoană, care te va vedea așa cum ești cu adevărat și care îți va restabili credința în omenire și îți va restabili spiritul.

„Mulțumesc", i-a spus Gwendolyn.

Ei au continuat să meargă, pătrunzând din ce în ce mai adânc în această lume ciudată, împletindu-se și ieșind din mormanele de gheață, când dintr-o dată, Gwen a detectat mișcare. Se opri când văzu cu coada ochiului o mișcare bruscă, ceva alunecând pe gheață.

"Ai văzut asta?" i-a întrebat ea pe ceilalți.

Ceilalți se opriră lângă ea și se uitară cu toții la peisaj, uitându-se între movile.

„Nu am văzut nimic", a spus Alistair.

Dar , dintr -o dată a început Krohn snarling, pas cu pas înainte, firele de păr de pe final, cu atenție, un picior la un moment dat, iar Gwen știa că avea dreptate, ea *a* văzut ceva. Era ceva lung și alb și se strecurase între aceste movile. Pentru prima dată aici jos, s-a uitat în jur și i s-a simțit frică.

— Poate că vedeai lucruri... adăugă Aberthol, dar apoi încetă să vorbească când apăru o altă creatură, strecurându-se printre movile, venind direct spre ei. Era un șarpe uriaș, alb, cu trei capete, unul la fiecare capăt al corpului și un al treilea în centru. Șarpele, în formă de U, s-a alunecat într-un mod ciudat.

Steffen își trase arcul și Gwendolyn pumnalul ei, în timp ce șarpele venea spre ei. Krohn mârâi și începu să încarce.

La fel de repede, șarpele s-a strecurat, dispărând din vedere, îndreptându-se într-o altă direcție.

"Ce-a fost asta?" întrebă Gwen.

— Habar n-am, spuse Aberthol.

„Orice ar fi fost”, a adăugat Steffen, „nu părea prietenos”.

Brusc, a venit altul. Apoi altul.

Câțiva dintre ei s-au strecurat spre ei – dar apoi s-au întors cu toții, în ultimul moment, împrăștiindu-se în toate direcțiile. Sunetul solzilor lor alunecând de-a lungul gheții îi dădu fiori lui Gwen.

— Nu ne atacă, observă Alistair.

„Se pare că le e frică de noi”, a spus Steffen.

„Sau ca și cum ar fuge de ceva”, a adăugat Aberthol.

"De la ce?" întrebă Gwen.

Se auzi un tremur brusc, iar Gwen se împiedică, în timp ce pământul de sub ea se cutremură. La început, a fost sigură că este un cutremur.

Dar deodată, o movilă uriașă de gheață în fața ei s-a spulberat și din ea a țâșnit un monstru enorm, înalt de cincizeci de picioare și la fel de lat, complet alb, făcut, se părea, din gheață. Avea o coloană vertebrală în partea din față a corpului și fiecare vertebre avea un ochi roșu strălucitor pe ea. Avea ochi care curgeau și în sus și în jos pe brațe, iar la capătul fiecărui deget, avea dinți ascuțiți ca brici, zece guri, care se deschideau și se închideau, pocnind în timp ce degetele veneau spre ei.

A făcut un pas mai aproape și pământul s-a cutremurat. Gwen se împiedică în timp ce monstrul își coborî dinții chiar pentru ea, venind prea repede. Într-o clipă, știa ea, va fi moartă.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Reece și-a pus un braț peste umărul lui Krog, O'Connor sprijinindu-l pe celălalt, ei doi ajutându-l să meargă în timp ce grupul se îndrepta mai adânc în sălbăticiile necunoscute ale acestei lumi exotice de la baza Canionului. Lumina soarelui pătrundea slab prin frunzele turcoaz și portocalii ale copacilor ciudați care creșteau aici; Reece și-a întins gâtul și a privit drept în sus, iar prin ceața învolburată a văzut imensitatea pereților Canionului, ridicându-se spre cer, imposibil de sus. Acest loc părea magic. Reece cu greu putea să-și dea seama că ajunseseră atât de departe, coboraseră atât de adânc și se întrebă dacă vor reuși vreodată să se revanșeze.

Mai important, în timp ce cerceta împrejurimile lor, se întreba dacă vor putea vreodată să găsească Sabia. Nu era nici un traseu sau marcaj, sau ceva de urmat; Sabia ar putea fi oriunde. A mărșăluit prin materialul asemănător noroiului, o substanță lipicioasă lipită de cizme, acest loc umplut cu sunetul unor creaturi ciudate. Reece nu-și imaginase niciodată că ar putea exista o lume întreagă aici jos, plante și viață animală, propriul teren, ca un întreg univers separat, așezat între cele două părți ale Inelului. Se întreba ce fel de creaturi ar putea trăi aici, în adâncurile pământului. Se întreba dacă oamenii ar putea locui și aici jos.

"Si acum ce?" O'Connor a pus cu voce tare întrebarea care le ardea în mintea tuturor, căutând în peisajul exotic orice semn al Sabiei.

„Nu putem să rătăcim aici pentru totdeauna”, a spus Serna. „Nu avem idee unde s-a dus Sabia.”

„Gândește-te la asta”, a spus Reece, „nu poate fi departe. Am coborât peretele Canyon chiar de la baza podului – iar bolovanul a căzut direct sub pod. Atâta timp cât rămânem aproape de această zonă de sub trecerea podului, trebuie să dăm peste ea. Tot ce trebuie să facem este să traversăm Canionul dintr-o parte în alta.”

— Dar eu nici măcar nu pot să văd podul de aici, nu-i așa? întrebă Elden.

Reece ridică privirea, la fel ca și ceilalți, și prin ceața învolburată nu mai era niciun semn de pod.

— Presupuneți că am coborât drept în jos, îi spuse Indra lui Reece. „Nu am făcut-o. Am coborât neregulat, urmând puncte de sprijin. S-ar putea să nu fim deloc sub pod.”

Reece simți o groapă în stomac în timp ce continuau, întrebându-se dacă avea dreptate. Poate că planul lui era unul rău și erau mai departe de a găsi Sabia decât credea el.

În timp ce continuau să mărșăluiască, târâind prin noroi, s-a auzit un vuiet brusc și aprig, făcând părul să se ridice pe spatele lui Reece. Toți s-au oprit în loc. Își strângeau mânerele săbiilor, uitându-se unul la altul, cu ochii larg deschiși de frică.

"Ce a fost asta?" strigă Serna.

— Se pare că nu suntem singuri, spuse Indra, prima care scoase sabia. Sunetul metalului răsună prin aer cu un zgomot distinctiv.

Vuietul a venit din nou, scuturând pământul cu un mare tremur. Îngrijorarea lui Reece s-a adâncit; suna enorm și foarte supărat.

„Orice ar fi”, a observat Elden, „se pare că armele noastre nu ne vor face prea bine”.

Vuietul a venit a treia oară și toți au făcut un pas înapoi, în direcții diferite; nu puteau spune din ce direcție venea. S-au întors în toate direcțiile, formând un cerc liber.

În timp ce Reece privea ceața, încet a apărut o fiară uriașă și hidoasă. Era roșu aprins, acoperit de solzi groși și stătea pe două picioare, înalt de treizeci de picioare, mușchii bombați. Brațele lui lungi se terminau în gheare care pocneau, ca niște gheare de homar, iar capul era tot o gură, un set imens de fălci, care se deschideau și se închideau, dezvăluind rânduri și rânduri de dinți ascuțiți ca brici.

Și-a lăsat capul pe spate și a răcnit, ochii îngusti mijind de furie, iar o limbă lungă ieșea la câțiva metri din gură, apoi s-a retras.

Reece ridică privirea îngrozită și văzu că și ceilalți erau panicați. Și-a scos sabia, la fel ca și Elden, lăsându-l pe Krog, care s-a împiedicat, apoi a căzut în genunchi. Ceilalți și-au scos cu toții săbiile, în timp ce O'Connor și-a tras arcul.

— Nu pare fericit, spuse Indra ironic.

Fiara a răcnit din nou, a făcut câțiva pași înainte și, mai repede decât și-ar fi putut imagina Reece, a coborât un braț, lovindu-l pe Reece în coaste

și trimițându-l în aer. El a zburat prin aer, s-a izbit de un copac, i-a scos ramurile și s-a prăbușit cap la cap în timp ce se trânti pe pământul noroios. Reece s-a rostogolit pe o parte, cu coaste dureroase, cu capul bătut, și s-a întors și s-a uitat înapoi.

Monstrul era în furie, atacandu-i pe ceilalți cu furie. O'Connor, spre creditul său, a rămas ferm, reușind să-și tragă arcul înapoi și să tragă câteva focuri.

Dar săgețile au sărit inofensiv de solzii fiarei și au căzut la pământ. Fiara întinse apoi mâna cu ghearele sale puternice și rupse arcul lui O'Connor în jumătate. Cu cealaltă gheară, fiara a urmărit să-l felie pe O'Connor în două. O'Connor s-a eschivat din drum, dar nu destul de repede. Fiara i-a tăiat brațul, făcându-l să țipe de durere în timp ce sângele trecea peste tot.

Nici Indra nu s-a dat înapoi: s-a întins înapoi și a aruncat un pumnal în capul fiarei. Scopul ei era adevărat, dar pumnalul a sărit doar de capul fiarei, care părea să fie făcut dintr-un fel de armură. S-a întors și a țipat și a venit drept pentru ea, cu ghearele lui s-au deschis larg, în timp ce a mers să-i muște mâna.

Elden se repezi înainte, ridicând toporul și tăie încheietura fiarei cu toată puterea. Lovitura a fost suficient de puternică pentru a legăna gheara, dar solzii îi erau atât de duri, încât nici măcar lovitura de topor a lui Elden nu a putut să o taie. Elden s-a expus doar mâniei fiarei. S-a învârtit și l-a dat înapoi, lovindu-l în nas și rupându-l în timp ce Elden a țipat și a aterizat pe spate.

Fiara, nemulțumită, și-a coborât cealaltă gheară, chiar pentru Eldenul expus.

Conven a scos un strigăt de luptă, s-a încărcat înainte cu sabia lui și a aruncat-o în stomacul fiarei. Dar sabia abia a zgâriat-o, iar fiara s-a răsucit, și-a deschis falca și s-a strâns de sabie, rupând-o în două ca un băț de chibrit.

Reece și-a scuturat lovitura, și-a luat picioarele și a sprintat spre fiară, de data aceasta țintind spatele ei expus. În timp ce își dădu ghearele în jos pentru Conven, pe cale să le înfunde în piept, Reece sări pe spatele fiarei și își înfige sabia chiar în coloana vertebrală.

În cele din urmă, Reece a găsit un punct slab. Sabia s-a scufundat, până la mâner, iar fiara a țipat un sunet îngrozitor. Se întinse în spate, îl

apucă pe Reece cu gheara, îl ridică sus, deasupra capului său și îl aruncă prin aer.

Reece a zburat din nou, aruncând capul peste cap atât de repede încât abia putea respira și s-a izbit cu fața întâi în noroi. Era suflat și se simțea de parcă și-ar fi spart o coastă.

Reece se întoarse și ridică privirea, cu ochii îngroșați, când fiara se apropia de el. A privit, neajutorat, cum ridica piciorul sus și se pregătea să-l oprească până la moarte. A văzut ghearele ascuțite ca brici de pe talpa piciorului, și-a văzut toți prietenii doborâți, incapabili să se miște și, în timp ce privea ghearele coborându-i chiar pe fața lui, a știut că în câteva clipe, viața lui se va termina. .

Gândul lui final a fost: *ce loc îngrozitor de a muri* .

CAPITOLUL ȘAISISE

Thornicus stătea pe o barcă mică, plutind singur pe mare, pe un teritoriu necunoscut. Se uită în jur, căutând ceva familiar, dar peisajul era cu totul străin. Simțea că este departe de casă, de cealaltă parte a lumii și că nu se va mai întoarce niciodată. Nu se simțise atât de singur în viața lui.

Thor se aplecă peste arc și se uită în jos în apă și, în timp ce făcea, văzu o față care se uita la el.

Dar nu era chipul lui; în schimb, era chipul tatălui său.

Andronic.

„Thornicus”, se auzi o voce.

Thor se lăsă pe spate și ridică privirea spre soare, în timp ce acesta străpungea în spatele norilor. S-a mijit și a văzut în fața lui o stâncă uriașă și în vârful ei, un castel, soarele strălucind în spatele ei. Un pod pietonal de piatră se arcuia sus pe cer, ducând la el, răsucindu-se și cotind, îngust. Thor a întins mâna spre el, dar a simțit că era la o lume depărtare.

„Thorgrin, vino la mine”, se auzi vocea femeii.

Thor ridică o mână spre soare și văzu, stând la marginea stâncii, o femeie, în jurul căreia strălucea o lumină violetă. Își întinse mâinile, cu palmele în lateral, iar el o simțea chemându-l. Știa că era mama lui.

— Mamă, spuse el ridicându-se, întinzând o mână spre ea, încercând să reușească.

„Thorgrin”, a răspuns ea. „Și tu ești fiul meu. Depinde de tine să-ți revendici descendența. Poți să-ți alegi tatăl sau mă poți alege pe mine. Sunteți amândoi. Nu uita. Nici unul dintre noi nu este mai puternic decât celălalt. Ai puterea de a alege. Nu trebuie să-ți alegi tatăl. Nu ești tatăl tău. Și tu nu ești eu. Vino acasa. Vino la adevărata ta casă. Eu te astept."

Thor încercă să se ridice, dar se simțea blocat; s-a uitat în jos și a văzut că picioarele îi erau legate de barcă.

„Mamă”, strigă el, cu gâtul uscat, cu vocea răgușită. „Nu pot. Nu mă pot elibera. Ajuta-ma."

— Încearcă, spuse ea. „Ai puterea. Nu te lăsa înșelat: tu ai puterea.”

Thor a încercat să se elibereze cu toată puterea lui. În timp ce făcea, a auzit o așchiere treptată a lemnului. A simțit apă rece în picioare și a privit în jos și a văzut o gaură care se deschidea în fundul bărcii.

A căzut deodată prin ea, plonjând în jos, țipând, în marea întunecată și înghețată, cuprinsă de apă, scufundându-se în adâncurile oceanului.

Thor s-a trezit respirând greu. Stătea drept și se uită în jur, transpirand, încercând să se recupereze. A văzut soldați dormind pe pământ de jur împrejur, dar nu i-a recunoscut. Totul era atât de confuz: erau soldați ai Imperiului. Ce făcea cu ei?

A venit o adiere rece și Thor a privit în jos și a văzut că stătea întins pe pământul rece și tare, pe pietricele și pământ, tăbărește cu toți ceilalți soldați. Își purta încă armura, cizmele și, în timp ce se ridică, începea să-și dea seama că fusese un vis. Era pe uscat. Iar mama lui nu se vedea nicăieri.

Thor și-a frecat capul, cu mintea încurcată, încercând să capete claritate. S-a uitat peste el și l-a văzut, nu departe, pe Rafi, stând în picioare în noapte, privindu-l înapoi, cu ochii lui galbeni strălucind sub glugă. Rafi a scandat o melodie ciudată, iar Thor a simțit-o invadându-i gândurile, intrând în creier, făcând imposibil orice gândire liberă. Bâzâitul neîncetat l-a înecat. După cum a auzit, tot ce se putea gândi la Thor era obligația lui față de tatăl său. Obligația lui de loialitate față de Imperiu.

Thor sări în picioare, cu armura tremurând, clătinând din cap, încercând să înțeleagă. S-a uitat în noapte și a văzut Inelul. Dar acesta nu era inelul pe care îl cunoștea. Aceasta nu era patria lui. Se afla într-o parte străină a Inelului. Și în timp ce se uita afară, nu mai vedea acest pământ ca acasă; în schimb, a văzut-o ca pe un loc de invadat. Un loc care trebuia zdrobit.

Thor se uită în jur: în aerul liniştit al nopţii din jurul lui, mii de soldaţi Imperiului zăceau adormiţi, jarul focurilor strălucind. Începea din nou să se simtă clar. Era fiul lui Andronic. Era moștenitorul Imperiului. Și îi datora tatălui său o mare datorie.

Thor a zărit o mișcare bruscă cu coada ochiului, singura mișcare în întunericul nopții. A văzut un soldat singuratic, strecurându-se prin noapte, trecând pe lângă rânduri de soldați și îndreptându-se spre cortul mare la doar câțiva pași depărtare.

cortul lui Andronic.

Thor a privit cum figura sprinta, ținând ceva lângă el. S-a uitat mai atent și a văzut că era lung și ascuțit și strălucea sub lumina torțelor. Și

atunci Thor și-a dat seama: bărbatul ținea un pumnal. Acest bărbat, sprinten spre cort, târându-se în tăcere prin noapte, era un asasin. Și urmărea să-l omoare pe tatăl lui Thor.

Thor a intrat în acțiune, sprintând prin tabără, alergând să-l oprească pe asasin.

Asasinul a alergat spre cei doi soldați care stăteau de pază și le-a tăiat amândoi gâturile în tăcere înainte ca oricare dintre ele să poată rosti un cuvânt. Amândoi s-au prăbușit în tăcere, morți. Apoi s-a repezit chiar prin clapele cortului lui Andronic.

Thor era la doar câțiva metri în spatele lor și a izbucnit prin clapele de pe călcâiele asasinului. Când a intrat, Thor l-a văzut pe asasin la un picior înaintea tatălui său, ridicând pumnalul sus pentru spate. Andronic zăcea acolo în patul lui, pe burtă, nebănuit; nu avea idee că era pe cale să fie ucis.

Thor a intrat în acțiune: s-a întins până la brâu, și-a prins praștia, a pus o piatră și a aruncat-o cu toată puterea.

Piatra se înfipse în ceafa asasinului, înfipându-se adânc. Asasinul a înghețat, cu pumnalul sus în aer, la doar câțiva centimetri de Andronicus — apoi s-a prăbușit și a căzut cu fața la pământ lângă el, pumnalul căzând inofensiv pe partea lui.

Mort.

Andronic a sărit în sus, cu ochii mari de panică, s-a uitat în sus și l-a văzut pe asasin. Se uită cu privirea, realizând cât de aproape ajunsese să fie ucis.

Andronicus se întoarse încet și ridică privirea la Thor. Încet, și-a dat seama ce tocmai făcuse Thor. Expresia lui de frică s-a transformat în ceva asemănător cu uimirea. Apreciere. Era o expresie pe care Thor nu o mai văzuse niciodată la el.

Andronicus se ridică și se apropie încet de Thor.

„Fiul meu”, a spus el, întinzând mâna și punând o mână pe umărul lui Thor. „Mi-ai salvat viața în această noapte.”

Thor se uită înapoi la tatăl său, plin de mândrie. În trecut, simțirea atingerii lui Andronicus îl supărase; dar acum a salutat-o. A fost atingerea tatălui său. Tatăl pe care și-a dorit mereu să-l aibă.

„Am făcut ceea ce ar face orice fiu”, a răspuns Thor.

Andronicus clătină încet din cap și se uită la Thor cu admirație.

„Te-am subestimat foarte mult”, a spus el. „Nu ești doar cel mai mare soldat al meu. Acum ești și fiul pe care nu l-am avut niciodată. Vei fi alături de mine pentru totdeauna. Știi că?"

Thor s-a uitat înapoi în ochii lui Andronic, iar acesta a răspuns: „Nu există nimic după ce tânjesc mai mult, tată”.

— Aruncă o privire lungă la mine, Thornicus, spuse el. „Vezi cine sunt eu? Fața mea, înălțimea mea, pielea mea, coarnele mele. Nu am fost mereu așa. Am fost odată ca tine. Ca tatăl tău. Ca frații mei. Un MacGil, ca toți ceilalți. Dar m-am schimbat. m-am transformat. Am făcut un jurământ și am acceptat puterile celei mai întunecate vrăjitorie și a fost săvârșită o ceremonie. Am permis spiritului rău să intre în mine. I-am permis să mă transforme. I-am permis să-mi schimbe rasa, aspectul și să-mi dea mai multă putere decât am visat vreodată. Este o ceremonie sacră. Doar câțiva aleși au privilegiul de a se transforma, de a obține o asemenea putere.”

Andronicus se uită intens în ochii lui.

„Te-ai dovedit că ești vrednic aici astăzi. Când aceste bătălii se vor termina, te vei transforma, ca mine. Vei fi înălțimea mea. Rasa mea. Pielea mea. Vei avea coarne, ca ale mele. Vei lăsa în urmă rasa umană jalnică. Și vei deveni exact ca tatăl tău.”

Ochii lui Thor străluciră, mintea i se înnebunește, în timp ce era inundat de apreciere.

„Mi-ar plăcea asta, tată”, a răspuns el. "Mi-ar plăcea asta foarte mult."

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Mycoples zăceau pe puntea navei Empire, ghemuiți într-o minge sub plasa Akron care o prinsese. Copleșită de tristețe, a simțit balansul oceanului sub ea, ridicarea și căderea blândă a bărcii și a deschis puțin un ochi. Ea i-a văzut pe soldații Imperiului delectându-se, bând, sărbătorind, în mod clar încântați de ei înșiși că au supus un dragon. Ea a simțit durerile pe tot corpul de unde o împunseseră, o înjunghiaseră și o înjunghiaseră.

Ea se uită afară, dincolo de ei, iar Mycoples văzu apele galbene ale Tartuvianului, întinzându-se cât vedea cu ochiul. Mycoples a închis din nou ochii, dorindu-și că totul să dispară. Și-a dorit să se poată întoarce în țara nașterii ei, în țara dragonilor și să fie din nou cu clanul ei. Cu atât mai mult, și-a dorit să poată fi alături de Thor. Dar știa că Thor era departe de ea, pierdut în alt loc. El nu era Thorgrinul pe care l-a cunoscut cândva.

Mycoples au simțit că acești soldați o vor duce înapoi în Imperiu, o vor pune în paradă, o vor face un obiect de spectacol pentru soldații din Imperiu. Simțea că va fi înlănțuită pentru tot restul vieții, torturată, afișată ca un artefact. În timp ce se gândea la mizeria vieții ei viitoare, aceasta a torturat-o. Și-ar fi dorit să poată muri acum, cu mândrie, într-o ultimă mare bătălie. Ea nu supraviețuise de mii de ani doar pentru asta, pentru a fi capturată și ținută prizonieră de oameni. Fusese avertizată să nu se apropie niciodată prea mult de un om și făcuse o greșeală și și-a permis să fie vulnerabilă. Dragostea ei pentru Thor o făcuse slabă, o făcuse să-și coboare apărarea. Și acum plătea prețul.

Cu toate acestea, în ciuda tuturor, Mycoples îl iubea în continuare – și ea avea să facă totul din nou, doar pentru el.

Micoplii i-au închis ochii, grei de epuizare, de plasa care i-a săpat în ea, de rănile de pe tot corpul. Și nu și-a dorit decât să fie departe de aici.

*

Micoplii nu știau cât timp dormise când a fost trezită de un zgomot grozav. Părea ca o ploaie intensă și simțea că tot corpul ei se udă.

Ea a ridicat privirea și a văzut că nava intra în Zidul Ploaie. Toți au fost cufundați dintr-o dată într-un zid solid de ploaie, plogând direct peste ei. Era ca și cum treceam printr-o cascadă.

Soldații Imperiului au intrat în panică, apucându-se de punți în timp ce nava trecea prin ele. Zgomotul a devenit asurzitor. Micoplii l-au întâmpinat, ploaia răcind-o, aburii ridicându-i de pe solzi de la copt la soare în toate aceste zile. Bătrânirea apei i-a luat pentru moment mintea de la necazurile dinaintea ei.

Încet, au ieșit pe partea cealaltă.

Mycoples i-a deschis ochii și a văzut că au intrat în apele roșii ale Mării de Sânge. Și-a dat seama că soldații luau calea cea mai directă către Imperiu, ocolind Insula Ceței.

Inima i-a tresărit când a simțit o rafală bruscă de speranță. Ea zburase de multe ori peste Insula Ceței împreună cu clanul ei. Ea știa că este casa marilor războinici. Și, de asemenea, știa că este acasă la ceva și mai important: un dragon necinstiți. Ralibar.

Micoplii îl întâlniseră pe Ralibar o dată, cu secole în urmă. Era un reclus și nu semăna cu alți dragoni. Nu-i plăcea de felul lui; totuși îi displăceau mai mult oamenii. Dacă treceau pe lângă ei, iar Ralibar o vedea în această problemă, poate că i-ar veni în ajutor. Nu pentru că o plăcea, ci pentru că ura oamenii. Poate chiar ar ajuta să o elibereze.

Mycoples știa ce avea de făcut: trebuia să facă cumva această barcă să navigheze spre Insula Ceței. Nu i-a putut lăsa să o ocolească. A trebuit să ducă această barcă direct pe insulă. A trebuit să o facă să se prăbușească de stâncile insulei.

Mycoples a închis ochii și a respirat adânc. A simțit aerul mării năvălindu-i printre solzi, a simțit că trupul ei începea să furnice, în timp ce a chemat ultimul vestigiu de putere pe care o avea. Ea i-a chemat pe Cei Antici, care o ghidaseră de mii de ani, să pledeze pentru o ultimă favoare. Ea nu a cerut putere pentru ea însăși. Ea nici nu a cerut puterea de a lupta.

În schimb, a cerut pur și simplu vântul să-i răspundă. Cerul. Oceanul. Cu spiritul ei străvechi, primordial de dragon, i-a chemat pe toți, i-a chemat să-i acorde această favoare. Ea a cerut ca vântul să plângă, valurile să se ridice, cerul să se întunece. Ea le-a poruncit pe toți, în numele strămoșilor ei, în numele celor care au umblat planeta înaintea tuturor

celorlalți. Dragonii fuseseră aici primii. Și dragonii aveau dreptul de a comanda natura.

Micoplii respirau, din ce în ce mai adânc, simțindu-se că se încălzește; treptat, s-a agitat un vânt. Valurile au început să se ridice, să stropească și încet, barca s-a înclinat, apoi s-a ridicat mai sus. Vântul a căpătat putere și în curând soarele s-a ascuns, pe măsură ce cerurile se întuneca.

În curând, barca se înclină, în timp ce valuri enorme se ridicau și cădeau peste ele; i-au târât curenți uriași, cerul tună, vântul era asurzitor, suficient de tare încât să înece până și strigătele bărbaților Imperiului care se năpusteau în jurul ei, alergând pentru a-și salva viața. Unii au căzut peste bord. Au încercat cu toții să controleze barca, dar nu au reușit: barca era aruncată din cursă.

Corect pentru Isle of Mist.

Mycoples și-a deschis ochii mari și violet și s-au uitat cu satisfacție: iată-l, la orizont, se profila din ce în ce mai aproape.

Peste urletul vântului se răsări un sunet singuratic, unul care se auzea chiar și departe, la orizont, ca un ecou al unui țipăt, umplând cerul.

Mycoples a zâmbit în sinea ei. Ea cunoștea acel sunet. Ea fusese născută pentru asta. Fusese crescut cu ea toată viața.

A fost strigătul altui dragon.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Selese și Illepra au încărcat peste dealurile și văile nesfârșite ale Inelului, așa cum fuseseră toată ziua și toată noaptea, îndreptându-se spre Traversarea de Est către Reece. Selese călărea cu o hotărâre unică și nu se putea gândi la nimic altceva. Fusese o călătorie perfidă, luând drumul lung pentru a nu fi văzut, pentru a evita câmpurile de luptă și grupurile aleatorii de soldați și mercenari. Călăreseră prin păduri întunecate și peste creste abrupte pentru a nu se vedea. Nu o dată se temea că ar fi fost zărite.

Dar a meritat totul. Selese avea să călătorească în cele șapte inele ale iadului pentru a o salva pe Reece. Și a simțit că are nevoie de salvare, a simțit că era în pericol. Trebuie să fie într-o căutare atât de periculoasă precum cea în care se îmbarcase. Oriunde se afla Sabia Destinului, știa ea, moartea urma întotdeauna.

Ea s-a rugat să ajungă acolo la timp, să-l poată salva pe Reece de orice pericole în care s-ar putea afla. Chiar dacă ea nu ar putea, nu era nicăieri altundeva ea să fie mai degrabă.

Abia se oprise, cu mușchii slăbiți de epuizare, abia reușind să-și tragă respirația; Nici Illepra nu a încetinit. Illepra devenise ca o soră pentru ea, iar Selese a fost copleșită de recunoștință pentru că era acolo. Amândoi și-au riscat viața pentru a face această călătorie.

În timp ce făcuseră tot posibilul până acum pentru a evita drumurile deschise, ajunseseră într-un punct, în ultima etapă a călătoriei, în care nu existau cum să o evite. Acum nu mai era decât un peisaj deschis, un singur drum prăfuit, sterp, care ducea mereu spre est. Copacii au lăsat loc stâncilor, iar acestea pământului, iar apoi doar unui deșert vast și sterp. Traversarea Estului nu ar fi departe acum.

Singura problemă care o sâcâia pe Selese era cât de expuși erau pe acest drum deschis, în mijlocul neantului. Erau prea vizibili, doar ei doi călăreau singuri. Era foarte nervoasă, firele de păr de pe brațe ridicându-se, simțindu-se predispusă la ambuscadă din toate părțile. Inelul a fost sfâșiat, armatele luptând cu armate și chiar și aceste armate s-au împărțit între ele.

Era un loc fără lege, haotic în care să fii chiar acum, fără lege și ordine, fără nimeni care să oprească trupele de criminali. Ea știa că trebuie să ajungă repede la Reece.

Au făcut o curbă și, deodată, Selese și Illepra s-au oprit scurt. Acolo, în fața lor, blocând drumul, era un copac uriaș, doborât. Se întreba cum ar putea fi acolo, în mijlocul neantului.

A auzit un zgomot și, înainte de a se întoarce, și-a dat seama: fuseseră ținuți în ambuscadă.

În spatele lor stăteau patru soldați, care ieșeau din spatele unui bolovan, toți mari și lați, nebărbieriți, trecând în jurul unui burduf și bând. Ea a văzut din armura lor că erau silezieni. propriul ei fel. Ea știa că ar trebui să se simtă ușurată.

Dar ea nu a făcut-o: erau beți și i-au privit cu poftă în ochi. Păreau departe de armata principală și, în timp ce se uita cu mai multă atenție la armura lor zdrențuită, la dungile rupte din uniformele lor, își dădu seama: aceștia erau dezertori. Soldați fără spinare, necinstiți, trădători de propriul lor popor. Cel mai rău din cel mai rău.

„Și unde ați putea merge acum voi două doamne bune?” întrebă conducătorul lor, în timp ce cei patru se apropiau de ei.

Calul lui Selese a călătorit, blocat fără unde să meargă. Inima îi bătea cu putere în gât, în timp ce se întreba cum să facă față asta. O văzu pe Illepra aruncându-i o privire nervoasă și văzu că și Illepra era nesigură.

„Suntem silezieni, la fel ca voi”, strigă Illepra. „Servim armata regală. Suntem vindecători. Așa că, vă rog, lăsați-ne să trecem. Avem afaceri importante la care trebuie să ne ocupăm.”

"Tu?" întrebă el, făcând un pas înainte și apucând domniile calului în timp ce altul o apuca pe a lui Selese.

— Suntem din Silezia, ca și tine, repetă Illepra, cu vocea tremurândă.

— Ah, Silezia, spuse el, batjocoritor. „Și o dragoste veșnică pe care o avem pentru poporul nostru.”

„Sunteți dezertori”, strigă Selese, cu vocea mai întunecată, mai autoritară, mai puțin frică, condamnând oamenii dinaintea ei. „Cel mai jos dintre cei mai jos.”

Ceilalți s-au încruntat, dar liderul a râs și a clătinat din cap, privind-o.

„Aș spune că suntem cei mai deștepți dintre cei deștepți. Noi suntem cei care supraviețuim, cei care trăim încă o zi. Nu ne luptăm pentru un lucru fals numit cavalerism, pe care nu îl putem nici vedea, nici atinge, nici simți. De ce ar trebui să luptăm în războiul altcuiva?”

„Este inelul *tău* ”, a răspuns Selese, nedescurajat. „Este războiul *tău* .”

„Războiul meu este să rămân în viață sau să lupt pentru oricine plătește cel mai mare preț. Dar am auzit destul de la tine.”

Întinse mâna și, dintr-o mișcare rapidă, o apucă pe Selese de cămașă și o smulse jos.

Selese a țipat în timp ce ea zbura de pe cal, aterizat cu putere pe pământ, răsturnând. A văzut-o și pe Illepra fiind smulsă de pe cal.

Un soldat i-a prins pe fiecare și i-a tras în picioare, în timp ce ceilalți doi soldați i-au înconjurat. Liderul se aplecă înăuntru, cu fața lui la câțiva centimetri de cea a lui Selese, atât de aproape încât îi putea vedea urmele de pe față și îi simțea respirația urâtă. Mirginile aspre ale bărbiei lui se frecă de obrazul ei.

„Aceasta este ziua noastră norocoasă”, a spus el. „Avem doi cai buni și două fete bune cu care să ne descurcăm.”

„Nu-ți face griji pentru faimoasa ta Silezia”, a spus un altul, „nu o vei vedea pentru mult timp”.

El a râs, iar ceilalți s-au alăturat.

— Faci o mare greșeală, spuse Selese, cu vocea plină de încredere. „Sunt într-o călătorie pentru a-l găsi pe Reece, fiul cel mic al regelui MacGil. MacGils sunt un clan feroce și nobil. Dacă ne faceți rău și ei află ce ați făcut, vă vor ucide pe toți.”

„Și cine spune că vor afla ce am făcut?” întrebă el înapoi, zâmbind.

Liderul a tras un pumnal și a început să-l ridice spre Selese.

Selese știa că trebuie să facă ceva și repede. În mod clar, acești bărbați nu ar asculta rațiunea. Erau în căutare de sânge, iar ea nu avea arme la dispoziție.

Brusc, Selese a avut o idee. Era riscant, dar s-ar putea să funcționeze.

Selese și-a strecurat liniștit mâna pe ghiozdanul lateral și și-a trecut degetul înăuntru până când a găsit o fiolă mică de lichid, simțind-o la atingere. Își închise degetele în jurul ei și o ținu în palmă.

Ea și-a schimbat brusc expresia, zâmbind liderului și a spus, cu o voce dulce și sexy: „Voi face orice spui. De fapt, mi-ar plăcea. Te găsesc destul de atrăgătoare.”

Liderul se lăsă pe spate și se uită la ea surprins.

„Tot ceea ce cer este un singur lucru”, a adăugat ea. „Doar sărută-mă mai întâi. Vreau să-ți simt buzele pe ale mele. Buzele unui bărbat adevărat. Un adevărat războinic.”

Soldatul s-a uitat înapoi, confuz și fericit surprins. Unul dintre ceilalți a făcut un pas și l-a bătut pe spate.

„Vezi, ei ascultă rațiunea”, a spus el. „Întotdeauna o fac.”

Liderul a zâmbit larg și și-a periat cămașa și și-a trecut o mână prin păr, aranjandu-și înfățișarea.

„Asta seamănă mai mult”, a spus el.

„Selese, ce faci?” întrebă Illepra, confuză.

Dar Selese a ignorat-o. Ea avea un plan.

Selese s-a prefăcut că căscă, ducându-și mâna la gură și a pus flaconul înăuntru.

Ea s-a aplecat în față, l-a apucat de fața soldatului și l-a sărutat, punându-și buzele pe ale lui.

În timp ce făcea ea, scuipă flaconul în gura lui deschisă. Apoi a întins mâna și i-a închis gura.

Se uită înapoi la ea, cu ochii deschiși și încercă să reziste.

Dar era prea tarziu. Ea ridică ambele mâini și îi strânse gura ferm, forțându-l să muște flaconul în gură. Ea a privit cum fața lui deveni roșu aprins, venele i se prăbușesc în gât; a întins mâna și l-a apucat de gât, gâfâind, iar o secundă mai târziu a căzut în genunchi, apoi s-a prăbușit.

Mort.

Bineînțeles că ar fi. Acea fiolă conținea Blackox – cea mai mortală otravă pe care o purta.

Ceilalți trei soldați se uitau confuzi – iar Selese nu le dădu șansa să-și dea seama.

Selese a băgat mâna în ghiozdan și l-a căutat pe Apoth, o pulbere galbenă care era un balsam eficient când era amestecată cu apă – dar mortală dacă pătrundea în ochi sub formă de pulbere. Ea apucă două mâini.

„Fătușă micuță!” a țipat unul, în timp ce își scotea pumnalul și se îndrepta.

Ea i-a aruncat o mână în ochi, iar el a țipat. Selese a făcut un pas înainte și a aruncat cealaltă mână în ochii celorlalți doi soldați.

Toți au țipat, prăbușindu-se pe spate, zvârcolindu-se și spumând la gură.

În câteva secunde, toți erau morți.

În tăcere, Illepra o privi, cu gura căscată de șoc, cu greu reușind să conceapă ce tocmai se întâmplase.

Selese se întoarse și se uită înapoi la ea, cu mâinile tremurând, dar simțindu-se puternică, hotărâtă. Nu știa dacă ar fi putut face asta dacă ar fi fost pentru ea însăși; dar gândirea la Reece o făcuse mai puternică.

— Să mergem, spuse ea, urcându-se pe cal. „E timpul să-l găsim pe Reece.”

CAPITOLUL NOASPREZECE

Kendrick a lovit peisajul, Erec, Bronson și Srog alături de el și mii de trupe eliberate călare în spatele lor, toți eliberați din nou. Călăreaseră toată noaptea, de când scăpaseră din tabăra Imperiului și nu încetiniseră niciodată, punând cât mai multă distanță între ei.

Acum, în sfârşit, se făcea zorii. Fusese o noapte lungă și îngrozitoare, de când Kendrick, Erec, Bronson și Srog își eliberaseră mii de oameni, își masacraseră răpitorii și plecaseră în timp ce cea mai mare parte a soldaților Imperiului încă dormea. Nu doriseră să se implice într-o întâlnire la scară largă cu forțele vaste ale Imperiului în miezul nopții; mai degrabă, s-au mișcat repede și pe furiș, ucigând toate trupele care le stăteau în cale. Și-au recuperat caii și armele și au plecat. Au vrut să lupte în altă zi, în condițiile lor.

Aici, în partea McCloud a regatului, Bronson cunoștea terenul și i-a condus cu experiență. Kendrick știa că au fost norocoși să-l aibă, deoarece se dovedea un ghid neprețuit pentru a-i ajuta să-i ascundă de Imperiu. Kendrick și Erec i-au cerut lui Bronson să-i conducă pe un teren unde ar putea fi bine ascunși de Imperiu, dar și de unde ar putea ataca o divizie mai mică. Ar trebui să schimbe tactica și acum era timpul pentru o nouă strategie: în loc să se confrunte cu întreaga armată a Imperiului, ar trebui să găsească divizii mai mici - doar câteva mii de oameni, pentru a se egala cu propriile mii de oameni - și să plătească. bătălii mai mici, înainte de a se retrage din nou. Fiind atât de depășit numeric, singura cale de succes ar fi să porți un război prelungit, de gherilă. Ei puteau să rămână în munți, să rămână bine ascunși în Highlands și să fie o forță de luptă letală, atacând strategic, ca un șarpe, apoi retrăgându-se. Poate că nu au același număr și aceeași putere, dar au avut voința de a depăși Imperiul.

Au călărit și au călărit, urmând conducerea lui Bronson, când acesta a ocolit o potecă abruptă, conducându-i chiar pe o parte a Highlands. Ei urmaseră un vechi traseu al Imperiului, trecându-i prin valuri de distrugere,

dintr-un oraș McCloud în altul. În cele din urmă, poteca s-a oprit aici, în vârful unui anumit vârf.

Toți au încetinit caii și s-au oprit.

— Highlandia, strigă Bronson, arătând.

Din acest punct de observație, la un vârf îndepărtat, Kendrick a văzut, peste lanțul muntos, Highlandia, micul oraș McCloud, așezat sus, chiar la marginea Highlands, călare între regatele de Est și Vest ale Inelului. Chiar și în zori, a putut vedea că forțele lui Andronicus o ocupau. Le-a văzut focurile mocnind încă, a observat capete de prizonieri pe știuțe prin tot orașul și și-a dat seama că ei îi masacraseră recent pe McCloud aici.

Păreau să fie câteva mii de oameni tăbărați în jurul orașului și era greu de spus câți mai zăceau înăuntru. Nu putea spune dacă aceasta era cea mai mare parte a armatei Imperiului sau doar o singură divizie.

„Acesta ar putea fi un oraș principal pe care să-l atacăm”, a spus Kendrick.

„Highlandia este un oraș mic, dar un punct strategic în vârful Highlands”, a spus Bronson. „Este logic ca Andronicus să o accepte. De aici, este o călătorie dreaptă în jos până în regatul de Vest, drumurile ramificandu-se în toate direcțiile. Ar fi prima sa oprire pentru a zdrobi rezistența McCloud și a lansa un atac final asupra Regatului de Vest și a domina Inelul.”

— Dar Andronic însuși este înăuntru? întrebă Srog. — Și câți bărbați cu el?

Toți au cercetat-o. Era greu de spus.

„Ar putea fi riscant”, a spus Bronson. „Poate că ar fi mai bine să te ascunzi aici în munți și să aștepți ca un grup mai mic să atace sau un oraș mai mic.”

Kendrick clătină din cap.

„Nu mai așteptați”, a spus el. „Orice zi ar putea fi ultima noastră. Niciodată nu mă voi mai supune închisorii de către nimeni. Dacă e să murim, vom muri în picioare. Atacăm acum!”

"Sunt cu tine!" spuse Erec scoţând sabia.

"Și eu!" spuse Bronson.

"Așa să fie!" spuse Srog.

Toți și-au dat caii cu piciorul și au încărcat de-a lungul marginii Highlands, împletindu-se și ieșind din potecile abrupte de munte, alergând spre Highlandia. În zorii zilei, cu majoritatea trupelor Imperiului încă

dormind, poate că ar avea avantajul surprizei, se gândi Kendrick. Poate că ar putea lua acest oraș și să-l facă o fortăreață a lor. Poate, dacă ar putea aștepta suficient, Gwendolyn s-ar întoarce, cu Argon. Și poate, doar poate, valul s-ar putea întoarce în favoarea lor.

Chiar dacă nu, pentru asta s-au născuți: să atace împotriva șanselor, să nu se ascundă niciodată de inamic, să lupte pentru cauza corectă, chiar și atunci când șansele păreau imposibile. Kendrick primise un mare privilegiu în viața lui: i se acordase o subvenție de arme. Toți aveau. Și intenționa să-l folosească, atâta timp cât era încă în viață.

Se auzi un corn Empire, apoi altul, apoi altul, de-a lungul parapeților micului castel din Highlandia. Deodată, grila înaltă, de fier, s-a deschis și au apărut sute de soldați ai Imperiului, care se îndreptau spre ei. Nu dormeau: fuseseră pregătiți și așteptau.

Cu toate acestea, Kendrick a scos un mare strigăt de luptă și a pornit mai tare, pregătit să lupte, să omoare pe oricine îndrăznea să-i stea în cale.

Dar, pe măsură ce s-a apropiat, când soldații Imperiului au apărut la vedere, a văzut o încărcare frontală prin poartă, o față care i-a înghețat sângele. Era singura față care putea să-l facă să-și coboare sabia, să-și facă gura să cadă de șoc și să-l facă aproape să cadă de pe montură.

Acolo, cu fața lui, călare în întâmpinarea lui, cu sabia ridicată sus, era un bărbat pe care îl iubea ca pe un frate.

Acolo era Thorgrin.

CAPITOLUL 20

Thornicus călărea lângă tatăl său, Rafi și McCloud în spatele lor, în timp ce conduceau mii de soldați Imperiului pe porțile Highlandiei, pregătiți să zdrobească inamicul. Thor se uită afară și văzu călare spre ei mii de soldați, îmbrăcați într-o armură și fluturând un banner pe care îl recunoscu vag. Pe măsură ce se apropiau, o parte din el a recunoscut-o ca fiind armura pe care o cunoștea cândva, armura Regatului de Vest al inelului, a Argintului, a lui MacGil. Thor era momentan confuz; se întreba de ce îi ataca pe acești oameni cu care se luptase cândva unul lângă altul.

Dar mintea i s-a întunecat la fel de repede, iar o altă parte a lui, o parte mai puternică, i-a amintit că călărea să-i zdrobească pe dușmanii tatălui său, călare să-i omoare pe cei care aveau să-l omoare mai întâi pe tatăl său. Thornicus s-a simțit infuzat cu o nouă energie, hotărât să-i omoare pe toți, pentru a preveni pe cineva să-i facă rău lui Andronicus sau Imperiului.

El s-a îndreptat spre soldații MacGil, la o jumătate de milă depărtare, scoțând sabia, conducând armata, pregătindu-se să atace cu tot ce avea.

Dar deodată, în spatele lui se auzi un cor de coarne, iar Andronicus și ceilalți s-au întors și s-au uitat înapoi peste umeri. Și Thor a făcut-o. Era un sunet de suferință și, în timp ce Thor se întoarse, era confuz de ceea ce vedea: sute de soldați Imperiului se întorceau și încărcau în direcția inversă. Dincolo de ei, în depărtare, mii de soldați ai Imperiului, dintr-o altă divizie, au încărcat pe creasta Highlandia, cu torțe în mână, și au început să dea foc orașului.

— Ce se întâmplă, stăpâne? McCloud îl strigă pe Andronicus, la fel de confuz ca ceilalți.

Andronicus părea confuz; dar apoi, în timp ce privea orizontul, ochii i s-au îngustat în semn de recunoaștere.

— Romulus, spuse el cu bună știință. „Generalul meu a venit să mă trădeze”.

Mii de trupe ale Imperiului i-au atacat din spate, inundând orașul. Acum erau prinși între două armate, oamenii lui Romulus în spatele lor și soldații MacGil înaintea lor.

Andronicus țipă frustrat, dezbătând, apoi în cele din urmă și-a întors calul.

„Trebuie să salvăm Highlandia!” strigă Andronicus. „Abandonați MacGils! Atacă-l pe Romulus!”

Andronicus a lovit calul cu piciorul, întorcându-se brusc, iar Thornicus și ceilalți l-au urmat, pregătindu-se să angajeze soldații Imperiului într-un război civil.

În timp ce se întoarse, Thornicus se uită înapoi peste umăr și, în depărtare, îi văzu pe MacGil continuă să atace, pentru Highlandia. Dar asta nu mai era preocuparea lui Thor; trebuia să-și îndeplinească porunca tatălui său. Ar putea lupta cu MacGil într-o altă zi.

Thor călărea cu tatăl său și își ținea sabia sus. El și Andronicus au călărit unul lângă altul și mi-a plăcut să călăresc cu el. Erau la unison, împreună în luptă, pregătiți să înfrunte lumea împreună, așa cum ar trebui tată și fiu.

Cei doi s-au încărcat în jos pe pârtie, țintind pe oamenii lui Romulus și s-au întâlnit cu toții la jumătatea drumului, într-o mare ciocnire de arme. Mii de războinici s-au repezit unul în altul; conducând lupta, primul în luptă, a fost Andronic. El și-a ridicat marele topor de luptă, l-a aruncat în aer și l-a întâlnit pe Romulus în timp ce se îndrepta împotriva fostului său lider. Romulus îşi legănă şi el toporul, iar cei doi s-au încuiat, ca nişte berbeci, fiecare la fel de puternic ca celălalt, fiecare vrând să-l omoare pe celălalt din toată inima.

Thor l-a țintit pe comandantul lui Romulus, iar comandantul și-a ridicat scutul, dar nu a făcut bine: lovitura lui Thor a fost atât de puternică, încât a tăiat scutul în jumătate. Comandantul își ridică sabia pentru a tăia înapoi, dar Thor era prea rapid. A continuat să încarce și, cu o altă lovitură, l-a tăiat pe bărbat peste stomac, făcându-l să se prăbușească înainte, cu fața întâi în pământ.

Sunetul ciocnirii metalelor a umplut urechile lui Thor, în timp ce în jurul lor, mii de soldați se luptau corp la corp. Nimeni nu a luptat cu atâta dibăcie ca Thor. S-a tăiat, a parat, a coborât și a țesut în toate direcțiile, doborând zeci de bărbați înainte ca aceștia să se poată mișca suficient de repede pentru a reacționa la el. El a tăiat oamenii ca o armată de un singur

om, doborând soldați în stânga și în dreapta și împingând impasul în favoarea lui Andronic.

Datorită eforturilor lui Thor, valul a început să se schimbe între cele două divizii egale. Romulus a avut inițial avantajul surprizei și impulsului, deoarece niciun om din Imperiu nu se așteptase să se lupte între ei în această zi. Dar Thor a înclinat șansele, împingând de unul singur din ce în ce mai mulți oameni ai lui Romulus în timp ce aceștia au venit să încerce să o ia pe Highlandia.

Romulus și Andronicus s-au dus lovitură după lovitură, trântând marile lor topoare de luptă unul în celălalt cu un zgomot strident de metal, ca doi berbeci bătrâni care se luptă pentru putere. Andronicus era mult mai înalt decât Romulus, dar Romulus era lat și avea o forță diferită de orice Thor pe care îl văzuse vreodată. Erau un spectacol de privit, ca doi munți, niciunul părând să nu cedeze celuilalt.

Un soldat rănit a căzut pe spate pe calul lui Andronic, iar calul lui Andronic a călătorit, dezechilibrat; pierderea echilibrului a fost suficient pentru a-i oferi lui Romulus un mic avantaj. Securea lui Andronic s-a coborât momentan, suficient pentru ca Romulus să dea o lovitură, tăindu-l cu putere pe umăr și doborându-l pe Andronic de pe cal.

Romulus nu a pierdut timpul: a descălecat, și-a ridicat toporul sus cu ambele mâini și s-a pregătit să-l doboare pe capul dezvăluit al lui Andronic.

Inima lui Thor căzu; s-a aruncat de pe cal cu fața întâi și l-a atacat pe Romulus la pământ, chiar înainte ca Romulus să poată da lovitura mortală. S-au împiedicat înapoi la câțiva metri, iar cei doi au căzut și s-au luptat în noroi, rostogolindu-se iar și iar, soldații murind în jurul lor.

În cele din urmă, Romulus a câștigat avantajul, rostogolindu-l și aruncându-l pe Thor de pe el. Își trase un pumnal din talie și îl îndreptă spre gâtul lui Thor; totul s-a întâmplat prea repede pentru ca Thor să reacționeze.

Andronicus a apărut și i-a doborât lama din mâna lui Romulus înainte ca aceasta să-l rănească pe Thor, salvându-i viața.

Andronic se îndreptă apoi spre capul lui Romulus cu securea; dar Romulus s-a rostogolit din drum, iar securea s-a înfipt în schimb în noroi.

A sunat un corn, iar cerul s-a întunecat de săgeți. Oamenii lui Romulus au căzut în stânga și în dreapta, țipând de durere, zeci dintre ei au căzut de săgeți când au sosit întăririle lui Andronicus. Valul bătăliei se întorsese.

Oamenii lui Romulus au început să se retragă. Romulus, văzând ce se întâmplă, nu l-a mai provocat pe Andronic; în schimb, s-a abătut prin mulțime, și-a găsit calul, a dat cu piciorul puternic și s-a întors și a fugit cu oamenii săi rămași.

Andronic l-a văzut pe Thor pe pământ, și-a dat seama că fusese salvat de el încă o dată și inima i s-a umplut de recunoștință. A întins o mână în jos pentru a-și ridica fiul.

Thornicus a luat mâna tatălui său, realizând că și tatăl său i-a salvat viața. Stăteau acolo, strângând mâinile, tată și fiu, fiecare sacrificându-și viața pentru celălalt. Andronicus s-a uitat la Thor cu respect, iar Thor ia întors. În cele din urmă, Thor găsise tatăl pe care îl tânjise mereu în viață.

CAPITOLUL 21

Romulus a încărcat cu oamenii săi care fugeau, la vale, departe de Highlandia, înfuriat. A fost șocat de înfrângerea sa. Nu mai pierduse niciodată o bătălie înainte și nu a putut să o împace. El depășise. Ar fi trebuit să se țină de planul său inițial de a găsi un MacGil, de a traversa Canionul și de a ataca cu armata sa întreagă; în schimb, s-a dus la uciderea rapidă și grăbită. Devenise prea îndrăznit, prea încrezător. Făcuse greșeala unui comandant amator și se ura pentru asta.

Romulus a avut mai multe eșecuri. Complotul său inițial fusese să trimită un asasin să-l omoare pe Andronic în timpul nopții și, cumva, asta nu reușise. Cel de-al doilea complot fusese să-și adună oamenii în zori, să-și folosească impulsul pentru a-l întâlni pe Andronicus fără să-și dea seama și să încerce rapid să-l ucidă. Știa că va fi depășit numeric, dar s-a gândit că dacă ar putea să-l omoare repede, atunci n-ar conta; toți oamenii rămași din Imperiu aveau să se ralieze sub comanda lui deodată.

Privind retrospectiv, a fost o decizie pripită și neplăcută și ar fi trebuit să aștepte. Ar fi trebuit să coboare mai întâi Scutul și apoi să atace în forță. Nu existau scurtaturi catre victorie.

Romulus a continuat să-și reia în minte cât de aproape venise și asta l-a supărat cel mai mult. Aproape l-ar fi avut pe Andronicus și cu siguranță l-ar fi ucis dacă nu ar fi fost Thornicus. Nu se așteptase ca Thornicus să fie acolo, alături de Andronic, și nici nu se așteptase la un adversar atât de letal. Andronicus ar fi mort chiar acum dacă nu ar fi fost el. Când toate acestea s-au rezolvat, Romulus a jurat că îl va ucide pe Thor însuși. Ideea asta l-a înveselit: va ucide tatăl și fiul împreună. Cel puțin scăpase, spre deosebire de mulți dintre oamenii săi.

Acum se îndrepta spre al doilea obiectiv. În timpul călătoriei peste Inel, Romulus măcelărise și torturase mulți soldați de-a lungul drumului, pentru distracția. De asemenea, îi interogase și aflase despre MacGil care fusese capturat de Andronicus: Luanda. Prima fiică a lui MacGil. S-ar descurca perfect.

Romulus s-a dus acum la locul unde soldații îi spuseseră că va fi, la marginea taberei. Era gata să-și execute planul de rezervă. A călărit greu și, în cele din urmă, a ajuns la el; s-a dus la stoc și a găsit-o pe fata singură legată de un stâlp, cu părul ras. Asta era ea: Luanda, pe jumătate îmbrăcată, învinețită și bătută, o mizerie de sânge. Era legată de stâlp, abia conștientă, iar Romulus nici măcar nu și-a încetinit calul în timp ce galopează direct spre ea.

Și-a ridicat securea mare și i-a tăiat frânghiile, apoi cu cealaltă mână s-a întins în jos și a apucat-o brusc de cămașă și, dintr-o mișcare, a ridicat-o pe partea din față a calului său.

Luanda, cuprinsă de panică, a țipat, chinuindu-se să scape.

Dar Romulus nu i-a dat șansa. Se întinse cu brațul său uriaș și îl înfășura în întregime în jurul corpului ei, ferm, strângând-o strâns de el. Simțirea ei în brațele lui se simțea bine. Dacă nu avea nevoie ca ea să treacă peste pod, s-ar putea să se descurce cu ea acum, apoi să o omoare pe loc. Dar avea nevoie de ea să coboare Scutul și nu mai era timp de pierdut.

Romulus a dat cu piciorul în cal și a călărit de două ori mai repede, îndepărtându-se de oamenii săi, luând drumul singuratic care se îndrepta spre Canyon. Când termină cu ea, o putea ucide oricând, doar pentru distracție.

Romulus călărea cu un zâmbet, și cu cât Luanda țipa mai mult, luptând și protestând, cu atât zâmbea mai mult. Avea premiul lui. În curând aveau să ajungă la pod, peste trecere.

În cele din urmă, scutul ar fi coborât. Armata lui avea să invadeze. Iar Inelul ar fi al lui pentru totdeauna.

CAPITOLUL DOUAȘI DOI

Reece zăcea pe pământ, la baza Canionului, cu coastele dureroase, și ridică privirea în timp ce dinții ascuțiți ca brici ai fiarei se aruncau pentru a-l ucide. Știa că, în câteva clipe, acei dinți se vor cufunda în pieptul lui și îi vor smulge inima. Se pregăti pentru agonia care urma să vină.

Se auzi un țipăt îngrozitor și la început Reece era sigur că era al lui.

Apoi a deschis ochii și și-a dat seama că era țipătul fiarei, un țipăt îngrozitor, care străpungea aerul și se ridica la cer. Fiara și-a lăsat capul pe spate și a răcnit și a răcnit, dând din brațe sălbatic. Apoi, brusc, a devenit foarte nemișcat, s-a înclinat și a rămas perfect nemișcat.

Mort.

Lumea, din nou, era nemișcată.

Reece se ridică, cu ochii mari de mirare, încercând să înțeleagă ce tocmai se întâmplase. Cum a murit brusc această fiară, care îi rănise pe toți?

Reece a observat o suliță înfiptă prin piciorul drept al fiarei, înfiptă în pământ. Acolo, stând deasupra fiarei, mânuind sulița cu un rânjet mulțumit de sine, stătea un străin. Era înalt și slab, cu barbă scurtă, îmbrăcat în zdrențe, cu părul lung și zdruncinat. Era slab, probabil în jur de patruzeci de ani, și zâmbea contagios.

„Întotdeauna omorâți un lombok prin picior”, explică el, de parcă ar fi cel mai evident lucru, scoțându-și sulița din pământ. „Acolo este inima lui. N-ai învățat asta niciodată?”

Străinul făcu un pas înainte, întinse o palmă, iar Reece o apucă și îl lăsă să-l tragă în picioare. Bărbatul, deși slab, era surprinzător de puternic.

Reece se uită înapoi, încă uluit, abia știind cum să reacționeze. Acest bărbat tocmai îi salvase viața.

„Eu... um...” se bâlbâi el. „Eu... nu știu cum să-ți mulțumesc.”

"Multumeste-mi?" repetă bărbatul. Se lăsă pe spate și râse, apoi strânse o mână caldă pe umărul lui Reece, prietenos, întorcându-se și mergând cu el. „Nu e nimic pentru care să-mi mulțumești, prietene. Urăsc lomboks. Îmi iau capcanele de fiecare dată și mă lasă flămând în fiecare

noapte. Nu, nu-mi multumesc deloc. Mi-ai făcut o favoare. L-ai scos în aer liber și ai făcut-o o ucidere ușoară.”

Bărbatul a cercetat grupul lui Reece și a clătinat din cap.

"O asemenea rușine. Toți războinici buni. Doar țintii spre locul greșit.”

"Cine ești tu?" întrebă O'Connor, venind. „De unde vii? Ce faci aici jos?”

Bărbatul a râs cu poftă.

„Eu sunt Centra. Încântat să vă cunosc pe toți, dar nu pot răspunde la atâtea întrebări deodată. Am venit aici în urmă cu mulți ani – doar curios, cred. Nu suportam să trăiesc sub degetul mare al familiei McCloud. Am folosit o serie de frânghii pentru a coborî peretele Canyonului și nu m-am mai întors. Din alegere. La început doar exploram, dar mi-a plăcut să-mi placă aici jos, pentru mine. Exotic. Stii ce spun? Sunt un singuratic, așa că nu mă deranjează să nu am companie. Dar trebuie să spun că sunteți primele fețe umane pe care le-am văzut de atunci și mă simt bine să-mi văd oamenii. Prea puternic!"

Centra și-a scos din talie o pungă plină cu lichid și se lăsă pe spate și bău. Apoi o ridică și îi făcu semn pentru gura lui Reece.

Reece nu știa ce să spună și nu voia să-l jignească, așa că deschise gura cu tentativă și îi lăsă pe Centra să stropească lichidul înăuntru. Acesta a aterizat pe fundul gâtului lui Reece și a ars, iar Reece a tușit.

Centra râse cu voce tare.

"Ce este?" întrebă Reece, gâfâind, în timp ce Centra se învârtea și o stropește în gura fiecărei persoane.

„Atibar”, a răspuns el. „Curge într-un pârâu nu departe de aici. Arsuri, nu-i așa? Dar cum te face să te simți?”

Reece a simțit o furnicătură curgându-i în sus și în jos corpul și în curând s-a simțit amețit, relaxat. Cu siguranță s-a simțit mai puțin pe margine; nu simțea durerile, loviturile și vânătăile pe tot corpul la fel de acut ca el.

Când ceilalți și-au terminat runda, Centra a întins mâna și i-a oferit mai mult lui Reece; dar de data aceasta Reece ridică o mână și îl opri.

— Mai bea, prietene, spuse Centra. „Se uzează repede.”

Reece clătină din cap.

„Mulțumesc, dar am nevoie de capul limpede.”

— Ne-ați salvat viețile, spuse Elden, făcând un pas înainte cu toată seriozitatea. „Și asta este ceva pe care îl luăm foarte în serios. Vă avem o mare datorie. Spune-ti pretul. Oamenii Legiunii onorează întotdeauna ceea ce datorează.”

Centra clătină din cap.

„Nu îmi datorezi nimic. Dar dacă te face fericit, îți spun ce: ajută-mă să găsesc o masă bună pentru noapte. Nenorocitul ăla de lombok l-a furat. Vreau să iau ceva înainte de căderea nopții.”

„Te vom ajuta în orice fel putem”, a spus Reece.

Centra a cercetat grupul.

„Și de ce sunteți toți aici jos, dacă pot să vă întreb?”

„Am venit cu afaceri urgente”, a răspuns Reece. — Ai văzut Sabia?

"Sabia?" întrebă Centra, sprâncenele ridicate sus. „Ce sabie? Mi se pare că porți deja săbii.”

Reece clătină din cap.

„Nu, Sword. Sabia Destinului. Era înglobat într-un bolovan. S-a prăbușit peste margine.”

Ochii lui Centra s-au deschis larg.

„Adevărata sabie a destinului?” spuse el, cu veneraţia în voce. — Nu este aici jos, nu?

Reece dădu din cap.

„Dar cum poate fi? Este sabia legendei. Ce naiba ar face aici jos? În orice caz, nu am văzut nici bolovani, nici săbii. Ești sigur... stai puțin, spuse el, oprindu-se. „Stai puțin”, a spus el, frecându-și bărbia, „nu te referi la explozie, nu?”

Reece și ceilalți s-au uitat unul la altul, nedumeriți.

"Explozie?" întrebă O'Connor.

„Mai devreme, ceva a căzut de sus”, a spus Centra, „atât de tare, încât a zguduit tot locul. Nu am văzut, dar am simțit-o. Cine nu a făcut-o? A lăsat un crater imens.”

Inima lui Reece a bătut mai repede.

"Crater?" întrebă Reece. „Asta ar avea sens. Boancul *ar* forma un crater, de la aia sus.” S-a apropiat de Centra și a întrebat cu toată seriozitatea: „Poți să ne conduci acolo?”

Centra a ridicat din umeri.

„Nu văd de ce nu. Cel mai bun joc se află oricum în această direcție. Urmați-mă. Dar grăbiți-vă: nu vrem să ne plimbăm la căderea nopții. Nu

când ceața nopții se învârte.”

Centra s-a întors și a plecat repede, iar Reece și ceilalți au căzut în spatele lui, O'Connor și Elden ajutându-l să-l ducă pe Krog în timp ce șchiopăta greu. Toți au întârziat să se regrupeze din luptă, frecându-și rănile, strângându-și armele, mergând țeapăn, niciunul dintre ei nu se mișca la fel de repede sau la fel de agil ca înainte. Bătălia aceea cu lombok-ul își luase taxă; Reece și-a dat seama din nou cât de norocoși au fost să scape în viață.

Au mărșăluit în noroi, înăuntru și ieșind din pădurile viu colorate și l-au urmat pe Centra în timp ce el țesea o potecă ametitoare pe o potecă invizibilă pe care numai el trebuie să-l fi cunoscut. Reece nu vedea niciun semn vizibil al unei căi, dar era clar că Centra știa încotro se îndrepta. Cețurile învolburate au suflat înăuntru și ieșit, iar Reece se întrebă cum naiba a putut Centra să navigheze în acest loc. Totul îi părea la fel și, dacă nu ar fi fost Centra, și-a dat seama că va fi pierdut inextricabil.

Se întuneca pe măsură ce mergeau, iar Reece devenea îngrijorată. Sunetul animalelor nu s-a oprit niciodată și nu a putut să nu se întrebe ce creaturi au ieșit aici noaptea? Dacă ar exista lombok, ce alte creaturi ar mai fi?

Au mărșăluit și au mărșăluit și tocmai când Reece era pe punctul să o întrebe pe Centra cât de mult mai aveau de mers, deodată s-au dat peste un gol în copaci. Toți copacii de aici fuseseră turtiți, ramurile lor rupte, trunchiurile împinse înapoi în unghiuri nefirești. Merse mai repede, ajungând din urmă pe Centra, care brusc s-a ridicat și a pus o palmă aspră pe pieptul lui Reece, împiedicându-l să mai facă un pas înainte.

Reece se opri scurt și își dădu seama că era norocos că Centra l-a oprit. Pe măsură ce ceața se ridica, chiar sub ei, la marginea picioarelor lui, a fost dezvăluit un crater uriaș, de cel puțin douăzeci de picioare în diametru și care se scufundă cu douăzeci de metri în pământ. Părea de parcă un meteor ar fi distrus o întreagă secțiune a pădurii.

Inima lui Reece bătu cu putere când știa imediat că acesta trebuie să fie craterul lăsat de prăbușirea bolovanului.

Reece căută cu entuziasm Sabia. Toți ceilalți au venit lângă ei, uitându-se peste margine, șocați.

Dar, pe măsură ce ceața s-a curățat, Reece a fost șocat și dezamăgit să vadă că craterul era gol.

„Cum poate fi?” întrebă O'Connor, lângă el.

— Nu se poate, spuse Elden.

„Bolondul nu este acolo”, a spus Indra.

— Poate că acesta este un crater diferit, spuse Serna.

Reece se întoarse către Centra.

„Ești sigur că acesta este locul?” întrebă Reece.

Centra dădu din cap energic.

„Asta este”, a spus el. "Sunt sigur. Nu eram departe când s-a întâmplat și am venit să mă caut. Am observat o piatră mare, cu o bucată de metal în ea, acum că o pomenești. Nu m-am gândit prea mult la asta.”

„Atunci unde este?” întrebă Elden, sceptic.

— Nu mint, spuse Centra indignat.

Reece a examinat cu atenție podeaua craterului și, pe măsură ce ceața s-a curățat, a observat urme care duceau pe o parte a acestuia. Părea ca și cum bolovanul ar fi fost târât pe o parte a craterului.

Reece se apropie repede de el, la fel ca și ceilalți și, pe măsură ce se apropia, își dădu seama că era cu siguranță urmele bolovanului, lat și adânc, făcut în timp ce era târât. De jur împrejur erau zeci de urme de pași. Erau amprente ciudate, prea mici pentru a fi destul de umane.

Centra a stat deasupra lor, a îngenuncheat în noroi, iar el s-a întins în jos și a pipăit amprentele cu bună știință.

— Faws, spuse el.

"Ce este asta?" întrebă Reece.

„Acestea sunt urmele lor. Ei sunt un trib ostil. Grăjitorii. Are sens. Ei trăiesc în partea îndepărtată a Canionului. Ei veneau *să* salveze așa ceva. Ei salvează orice pot găsi.”

"Ce vrei să spui?" apăsă Indra. „Au luat bolovanul? Cum ar putea avea puterea?”

Centra oftă.

„Ei se mișcă ca unul singur. Sunt mii. Împreună, pot face orice, cum ar fi furnicile lucrătoare. Ei trăiesc așa”, a spus el, arătând. „Ei bine, asta este. Îmi pare rău pentru sabia ta. Dar dacă Faws o au, nu o poți recupera.”

"De ce spui asta?" întrebă Reece.

„Sunt un trib vicios și ostil”, a spus Centra. „Războinici sălbatici. În parte uman, în parte altceva. Toată lumea de aici jos știe să stea departe de ei. Sunt ca o moară de furnici. Apropiați-vă de ei și au un sistem de alertare reciprocă. Te-ar ucide înainte să te apropii. Nimeni nu va supraviețui.”

Reece apucă mânerul sabiei și făcu un pas înainte.

„Doar genul de șanse care îmi plac.”

CAPITOLUL DOUAZECI ȘI TREI

Gwendolyn stătea în fața monstrului de gheață, înghețată de groază. Lângă ea, ceilalți stăteau și ei înghețați, uitându-se mirați la fiară. Gwen era inundată de frică și o parte din ea voia să se întoarcă și să fugă, sau cel puțin să-și ridice mâinile și să se pregătească pentru un atac.

Dar o altă parte a ei a forțat-o să fie puternică, să-și țină loc și să lupte. O mică parte din ea știa că are puterea și că trebuie să fie puternică, nu doar pentru ea, ci și pentru ceilalți. Nu putea fugi de fricile ei; s-ar putea să moară în fața lor, dar atunci, cel puțin, va muri cu onoare. La urma urmei, era fiica unui rege și sângele regalității curgea în ea.

Monstrul își îndreptă brațul spre ea, cele cinci fălci de la capetele celor cinci degete deschizându-se și închizându-se pe măsură ce se apropia. Gwen, cu mâinile tremurânde, și-a scos sabia, a făcut un pas înainte și s-a îndreptat spre ea.

Sabia ratată, monstrul mult mai repede decât anticipase ea. Acolo unde mâna lui fusese cu o secundă înainte, acum nu mai era decât aer.

Fălcile monstrului s-au deschis și s-au închis, un zgomot îngrozitor de clănțăit din dinți, și s-a aruncat înainte cu zgomote ascuțite de scârțâit care emanau din fiecare dintre cele zece fălci ale sale. S-au aruncat direct spre Gwendolyn.

Gwendolyn a țipat de durere în timp ce una dintre fălcile ei mici i-a mușcat brațul, strângându-se, scoțând sânge. Ea a încercat să se îndepărteze, dar nu a fost de folos: monstrul se strânsese strâns și își simțea dinții scufundându-i în piele.

Gwen auzi un mârâit, iar Krohn s-a repezit înainte și a sărit pe fiară, mușcând degetul ofensator. Krohn și-a strâns fălcile pe mâna monstrului, refuzând să-și dea drumul, clătinând din cap în stânga și în dreapta, mârâind, până când în cele din urmă monstrul și-a slăbit strânsoarea.

Gwen s-a dat repede înapoi, durerea năvălindu-i prin braț și și-a întins mâna și i-a strâns brațul. Mâna ei era pătată de sânge, așa că a rupt o

fâșie de pânză de la capătul cămășii și a legat-o cu o mână tremurândă în jurul rănii, oprind sângele.

Monstrul se întoarse spre Krohn, înfuriat. Încă o fălci se învârti și, cu o lovitură bruscă, îl mușcă pe Krohn de picior.

Krohn a țipat, dar tot nu avea să-și slăbească mușcătura de mâna monstrului, mângâind degetele monstrului cu toată puterea, până când în cele din urmă i-a rupt una dintre fălci. Monstrul a țipat, iar Krohn a căzut la pământ, luând cu el unul dintre degetele monstrului.

Monstrul, înfuriat, s-a lăsat pe spate și și-a rotit brațul, pregătindu-se să-și înfunde mai multe guri în spatele lui Krohn.

Steffen a făcut un pas înainte, a țintit și a tras două săgeți în succesiune rapidă către fiară. Fiecare săgeată s-a blocat în falca mică a monstrului, o ispravă incredibilă de la o asemenea distanță și la o țintă atât de rapidă. A făcut ca monstrul să se îndepărteze de Krohn, cruțându-l.

Se întoarse în schimb și se înfruntă cu Steffen, furioasă și urlă.

Monstrul a încărcat spre Steffen, cu brațele și fălcile zvâcnindu-și la capătul degetelor, sunetul trosnirii gheții umplând aerul în timp ce se îndrepta spre Steffen. Steffen bâjbâi cu arcul, Aberthol se aruncă înainte, cu toiagul în fața lui, îl ridică cu îndrăzneală cu ambele mâini și îl înfipse în pieptul monstrului.

În ciuda efortului nobil, lovitura de toiag a fost inutilă împotriva unei fiare atât de puternice; monstrul s-a uitat doar la Aberthol de parcă ar fi fost o insectă enervantă, a întins mâna înapoi și i-a dat înapoi. Zgomotul gheții plescăind pielea a tăiat aerul, iar Aberthol, cu un geamăt, a zburat, aterizat cu greu pe spate pe gheață și alunecând înapoi câțiva metri înainte să se oprească, gemând de durere.

Monstrul s-a concentrat din nou asupra lui Steffen. În timp ce Steffen a dat înapoi, monstrul a sărit înainte, s-a întins în jos, l-a luat pe Steffen cu o mână, l-a ridicat deasupra capului, la treizeci de picioare în aer, și l-a examinat ca și cum ar fi fost o masă. Monstrul îl întoarse pe Steffen cu susul în jos, apoi se întinse cu cealaltă mână și își îndreptă fălcile care pocnesc spre fața lui Steffen.

Gwen și-a dat seama cu groază că era pe cale să-l mănânce de viu pe Steffen.

Când Steffen fusese ridicat în aer, și-a aruncat arcul și săgețile, iar Gwen, gândindu-se repede, a alergat și le-a smuls de pe pământ. Cu mâinile tremurânde, ea a țintit.

Gwen a tras mai multe săgeți, înglobându-le în partea monstrului și, în cele din urmă, într-una dintre fălcile acestuia.

Se întoarse și se uită la ea, țipând de furie, și îl aruncă pe Steffen la pământ. Steffen a aruncat capul peste cap prin aer și a lovit gheața cu un trosnet. Gwen spera că nu i-a rupt toate oasele.

Monstrul a coborât pentru Gwen încă o dată, de data aceasta cu ambele mâini întinse, toate fălcile pocnind; Gwen, fără săgeți și fără unde să fugă, știa că era pe cale să o omoare. Totuși, ea nu a regretat, pentru că cel puțin îi salvase viața lui Steffen.

„DUPĂ LEGILE CELE ȘAPTE CERCURI ALE NATURII, ÎȚI PORUN SĂ OPREȘTI!” bubui o voce aprigă.

Gwendolyn se întoarse și îl văzu pe Alistair făcându-se înainte, întinzând o palmă și îndreptând-o spre creatură. O minge de lumină portocalie a tras din el și s-a dus la creatură, lovind-o în piept.

Dar creatura s-a întors către Alistair, fără teamă, și a împins mingea luminoasă în timp ce se apropia. Mingea a zburat inofensiv peste umărul lui.

Alistair stătea acolo, șocat. În mod clar, ea nu se așteptase la asta.

În schimb, monstrul s-a întors și s-a repezit spre Alistair. A lovit-o cu piciorul, ghearele sale uriașe lovindu-i pieptul și făcând-o să zboare înapoi, derapând pe gheață.

Nemulțumit, monstrul s-a plictisit asupra ei, pregătindu-se să o termine.

Gwen a făcut un bilanț al câmpului de luptă și nu arăta bine: Alistair era pe spate, iar Steffen, Aberthol și Krohn zăceau gemând, toți răniți de monstru. Gwen însăși stătea întinsă acolo, scăpat de lovitură, și se întreba cum ar putea vreodată să învingă chestia asta. Armele lor erau prea slabe împotriva unei astfel de creaturi și nici măcar magia druidă a lui Alistair nu funcționase.

Gwen s-a întors și a cercetat cu disperare împrejurimile, încercând să-și folosească inteligența, disperată să găsească ceva, orice ar putea fi folosit, într- *o* cale de a ieși de aici. În timp ce se uita, a zărit ceva și i-a venit o idee.

Acolo, în vârful uneia dintre movilele de gheață, stătea un bolovan de gheață mare și rotund. Era imens și cocoțat precar, cu o înălțime de cincizeci de picioare. Părea că un singur împins bun ar putea să-l doboare de pe cocoană – iar monstrul stătea direct la baza movilei de gheață de sub

ea. Dacă Gwen ar putea disloca cumva bolovanul, ar putea zdrobi fiara de dedesubt.

Gwendolyn a intrat în acțiune. Ea a ridicat arcul lui Steffen, a pus o săgeată și a țintit, trăgând în marginea de gheață de sub bolovan. Scopul ei era perfect: a reușit să introducă săgeata exact sub bolovan, spargând gheața – iar bolovanul s-a legănat doar puțin.

Dar nu s-a rostogolit.

Mai rămăseseră patru săgeți și, cu monstrul care se apropie de Alistair, nu mai era timp de pierdut. Gwen a tras din nou și din nou și, cu scopul ei incredibil, toate cele patru focuri au lovit, așa cum sperase ea, exact în același loc. De fiecare dată, bolovanul se rostogoli puțin mai mult.

Încă stătea pe prăpastie, tentant să treacă peste margine; dar apoi s-a rostogolit înapoi și s-a oprit. Nu a mers. Gwendolyn nu mai avea săgeți. Ea nu reușise.

Alistair și-a recăpătat picioarele și a privit și a observat ce încerca Gwendolyn să facă. În timp ce monstrul s-a repezit spre ea, la câțiva pași depărtare, Alistair s-a întors, a ridicat ambele palme deasupra capului ei și, de data aceasta, a țintit spre bolovanul de gheață.

O lumină galbenă a izbucnit din palmele ei, îndreptată sus spre movila de gheață, iar lumina a zburat peste câmpul de luptă. În timp ce ținea lumina galbenă pe gheață, sub bolovan, aceasta a început să se topească. Apoi crack.

Curând, bolovanul a început să se miște.

Monstrul era acum la doar câțiva pași distanță, iar Gwen se temea că, dacă bolovanul nu se rostogolește suficient de repede, Alistair va fi ucisă sub ochii ei.

Dar Alistair, neînfricat, nu s-a clintit și nu a dat înapoi în fața încărcăturii monstruoase. Ea a continuat doar să se concentreze, trimițând lumină pe gheață.

„ALISTAIR!” Gwen țipă, alergând spre ea.

Monstrul ajunse la Alistair, o apucă și o ridică sus peste cap cu un țipăt îngrozitor. Gwen vedea că era pe cale să o omoare.

S-a auzit un zgomot grozav, apoi s-a auzit un zgomot de gheață care se trosnește, iar Gwen s-a uitat în sus și a văzut bolovanul eliberat din stingher și rostogolindu-se furioasă pe movila de gheață. Exact când monstrul a tras-o pe Alistair spre fălcile deschise pentru a o mânca, bolovanul s-a izbit brusc de spatele monstrului.

Monstrul a fost complet zdrobit. A scos un țipăt îngrozitor de moarte când a fost complet turtit sub bolovan. Alistair a zburat prin aer în timp ce monstrul a dat drumul și a aterizat departe, din fericire, într-un banc de zăpadă.

În curând, totul era nemișcat. O tăcere grea plutea în aer.

Gwendolyn, șocată, se grăbi spre Alistair, repezindu-se lângă ea, verificând să vadă dacă era bine. Alistair zăcea acolo, năucită, dar deschise ochii și luă mâna lui Gwendolyn și îi permise să o tragă în picioare.

"Esti in regula?" întrebă Gwen. Se simțea ca și cum propria ei soră a fost rănită și și-a dat seama cât de mult îi pasă de Alistair.

Alistair dădu înapoi, părând zguduit, dar nerănit.

Gwen izbucni într-un zâmbet, uşurată.

S-au întors și s-au grăbit spre Steffen și Aberthol, ajutându-i pe fiecare să se ridice; au fost învinețiți și bătuți, dar s-au vindecat repede. Gwen s-a grăbit apoi la Krohn, care s-a plâns de partea lui. Ea l-a ajutat să se ridice, iar el i-a lins fața. Era un pic nesigur, dar în regulă, de asemenea.

Cei cinci stăteau acolo, năuciți și confuzi, uitându-se la împrejurimile lor, la aceste movile de gheață, cu un cu totul nou respect și mirare. În timp ce Gwendolyn cerceta orizontul, începea să realizeze adevăratul pericol al acestui loc. Pentru prima dată, se întrebă dacă vor găsi vreodată Argon.

A fost o nebunie să vin aici până la urmă?

*

Gwen a făcut drumeții și a făcut drumeții, cu genunchii slăbiți, corpul obosit, dureri radiind în stomac. S-au îndreptat spre globul mare și stacojiu al celui de-al doilea soare care apunea și au făcut drumeții toată ziua. Mi s-au părut luni. Nu se vedea un sfârșit: doar monotonia nesfârșită a acestui peisaj. Se întrebă cât de mult mai puteau să țină asta, înainte ca toți să se prăbușească pe gheață.

Au mărșăluit și au mers prin valea fantastică a movilelor, toate înghețate până în oase. Din fericire, de la ultima lor întâlnire, nu mai întâlniseră alți monștri. Trecuseră pe lângă diverse animale mici, creaturi pe care Gwen nu le văzuse niciodată până atunci, majoritatea cu o nuanță de alb, cu ochi mici și albaștri strălucitori – dar toate acestea s-au grăbit din calea lor în timp ce mergeau. Oriunde mergeau, Gwendolyn căuta vreun semn posibil de Argon, dar nu se vedea nicăieri.

Pe măsură ce ultima sclipire de soare a început să dispară, Gwendolyn a început să observe o ușoară schimbare în aspectul peisajului. Această vale de movile de gheață a culminat într-o movilă imensă, întinzându-se cât de departe putea vedea cu ochii, blocându-le calea. Nu era cale de înainte fără să-l urcăm.

Se opriră cu toții, cu mâinile pe șolduri, respirând greu și se uitară în sus la movila, înălțime de vreo cincizeci de picioare. Erau epuizați. Toți erau fără speranță, de parcă nu ar mai crede că vor găsi vreodată Argon – cu atât mai puțin supraviețuiesc.

"Ce crezi?" întrebă Gwen, întorcându-se către ceilalți.

— Nu avem de ales, spuse Alistair. „Fie urcăm, fie ne întoarcem."

Gwen știa că are dreptate. Dar picioarele ei, tremurând, erau atât de epuizate. Toți stăteau acolo și se uitau la movilă.

În cele din urmă, Alistair a făcut primul pas, iar Gwen și ceilalți, obosiți dincolo de epuizare, l-au urmat.

Gwen, respirând greu, făcu un pas după altul. Era o pantă abruptă și toți au alunecat în timp ce mergeau, Gwendolyn aplecându-se înainte cu palmele pe gheață, alunecând, încercând să se stabilească.

Încet, pas cu pas, s-au luptat spre vârf. În timp ce au reușit, toți s-au prăbușit pe mâini și în genunchi.

— Nu pot continua, gâfâi Aberthol.

În timp ce Gwen stătea întinsă acolo, gâfâind, și-a adunat suficientă energie pentru a-și ridica capul, pentru a privi pe cealaltă parte a movilei. Ochii ei s-au deschis larg de șoc.

Gwen se întinse și îi împinge pe ceilalți, împingându-i, forțându-i și ei să se uite.

"Uite!" a insistat ea.

Ceilalți și-au ridicat încet capetele și au văzut ce a făcut ea. Vederea i-a tăiat răsuflarea. Acolo, înaintea lor, era o altă vale măturatoare. Dar acesta era diferit de celelalte; acesta era plin cu ceea ce păreau niște capsule de gheață. Din câte se vedea cu ochii, erau mii și mii, fiecare înalt de vreo opt picioare, lățime de câțiva metri și fiecare conținea ceva.

În timp ce Gwen își miji ochii, și-a dat seama că fiecare conținea câte un cadavru. Înăuntrul fiecăruia era câte o persoană, solidă înghețată. Mii de oameni, răspândiți la fiecare zece metri și ceva, ca un cimitir imens, care iese vertical din gheață.

„Valea sufletelor prinse în capcană", a spus Aberthol cu uimire.

Ceilalți se uitau cu toții și nimeni nu trebuia să scoată un cuvânt ca să știe ce era în mintea tuturor. Acolo, dedesubt, erau oameni. Prins în capcană. Gwen știa că undeva acolo, jos, prinsă în mijlocul acestor oameni, era persoana pe care venise să o caute.

Ea a respirat adânc și a spus ce era în mintea tuturor:

„Argon”.

CAPITOLUL 24

Andronicus stătea lângă Thornicus, doar ei doi singuri pe versantul dealului, în fața soarelui apus, urmărind daunele din lupta lor împotriva lui Romulus. Andronic stătea lângă fiul său și nu putea fi mai mândru. Pentru prima dată în viață, a simțit o altă emoție decât furie, alta decât dorința de răzbunare. Pentru prima dată, el nu ardea de dorința de a distruge, de a ucide și de a tortura tot ce îi era în cale. În schimb, trăia o emoție pe care nu prea o înțelegea. În timp ce se gândea la tot ce făcuse Thor, în timp ce se gândea la modul în care Thor îi salvase viața, de două ori, a simțit mai mult decât mândrie. A simțit îngrijorarea pentru băiat. A simțit ceva care ar putea fi chiar dragoste.

Emoția l-a îngrozit, iar Andronicus a înăbușit-o imediat, a împins-o adânc în conștiința lui, incapabil să o facă față. Era o emoție cu care nu era obișnuit și era prea puternică, prea copleșitoare.

În schimb, el a privit doar în jos la Thor cu o emoție mult mai sigură, una pe care o putea înțelege: mândria de victorie. Thor se dovedise a fi un atu mult mai mare decât și-ar fi putut imagina vreodată.

Își puse unghiile lungi peste umărul lui Thor.

„Mi-ai salvat viața pe câmpul de luptă astăzi”, a spus Andronicus.

Thornicus stătea lângă el, cu ochii strălucițți, privind măcelul. Andronicus se întrebă dacă Thor va continua să-l servească dacă Rafi ia vraja. În adâncul sufletului, el spera că o va face, spera că și Thor ajunsese să-l iubească, în sine, așa cum ar fi făcut-o orice fiu pentru un tată. El a sperat în secret că, pe măsură ce Rafi a ridicat vraja, după ce a trecut suficient timp, Thor ar putea deveni loial lui Andronicus de sine stătător, ar putea ajunge să-l vadă ca pe adevăratul tată care a fost.

Andronicus a cercetat pagubele, și-a văzut toți oamenii morți, i-a văzut pe toți oamenii rebeli din Imperiu morți și a știut că îi datorează viața lui Thornicus. Era ceva ce nu anticipase niciodată.

Peste tot în jurul lor s-au auzit țipete, în timp ce oamenii lui Andronicus torturau toți soldații Imperiului supraviețuitori care îl trădaseră.

Andronicus respiră adânc, mulțumit de sunet. Era timpul să-i facem pe toți trădătorii să plătească, să trimitem un mesaj oricui altcineva îndrăznea să-l sfideze. Romulus fugea, iar Andronicus nu s-a oprit la nimic ca să-l găsească și să-i pună capăt definitiv.

În primul rând, însă, Andronicus a avut probleme mai stringente. S-a întors și a privit în sus și a privit, în depărtare, Highlandia, distrusă de rebeli. Stătea acolo, cu mâinile pe șolduri, cercetându-l cu mâhnire. Highlandia fusese a lui; dacă nu ar fi fost Romulus care l-ar fi atacat din spate, dacă nu ar fi fost nevoit să se întoarcă pentru a-l urmări, nu ar fi trebuit să abandoneze orașul. Andronicus s-a strâmbat când și-a dat seama de pagubele pe care le făcuseră Kendrick, Erec și ceilalți, eliminând câteva mii de oameni ai săi în timp ce armata principală era distrasă. De atunci fugiseră, cine știa unde, probabil înapoi în siguranța munților. Andronic a cercetat munții, dar se întuneca și ar fi fost prea greu să-i găsești acum. Dimineața, totuși, îi scoteau, ca nevăstucile, și îi ucideau pe toți. Cu Thornicus alături, acum totul era posibil.

„Dimineață, vom găsi și vom ucide pe oricine rămâne dintre foștii tăi prieteni”, a spus Andronicus.

— Sunt la slujba ta, tată, spuse Thor.

Andronicus a fost liniștit la cuvinte. Se întoarse și se uită la Thornicus.

„Îți am o mare datorie. Nimeni nu mi-a salvat viața până acum. Spune-mi ce pot să-ți dau în schimb. Numeste-l. Orice din Imperiu este al tău.”

Thor s-a uitat îndelung, ca pierdut într-o altă lume, iar Andronicus s-a întrebat dacă va răspunde vreodată.

Apoi, în cele din urmă, Thor vorbi încet:

„Inelul mamei mele”, a spus el.

Andronic se uită în jos la el surprins.

— Mi-a fost furat de unul dintre oamenii tăi, spuse Thor. „Îl vreau înapoi.”

Andronicus dădu din cap.

„O vei avea.”

Andronicus pocni din degete, unul dintre generalii lui a venit în fugă, iar Andronicus i-a șoptit la ureche și l-a alungat. Generalul s-a întors și a sprintat, grăbindu-se să-și execute comanda.

— Va fi găsit repede, fiule, spuse Andronic. — Sau generalul însuși va fi mort până dimineață.

Thor dădu din cap, mulțumit.

„De asemenea, îl voi tortura și îl voi executa personal pe bărbatul care ți l-a furat”, a spus Andronicus.

„Nu am nevoie de nimeni torturat sau executat”, a spus Thor. „Vreau doar înapoi.”

— Vor fi torturați și executați indiferent dacă vrei sau nu, răspunse Andronicus ferm. „Asta este felul meu. În curând, va fi și felul tău.”

Andronicus oftă.

„Dimineața, ne vom lupta și vom zdrobi pe restul fostului tău popor, iar atunci împărăția noastră va fi completă. Cot la cot, împreună, o vom conduce pentru totdeauna.”

Thornicus se întoarse și se uită înapoi la tatăl său, iar Andronicus simți un acord total în el.

„Nu există nimic pe care l-aș prețui mai mult, tată.”

*

Thornicus stătea întins la pământ, în întunericul nopții, aproape de Andronic și de restul soldaților Imperiului, lângă focul trosnind, întins pe pământul rece și pe stânci. A visat vise tulburi.

Thor se trezi stând pe un câmp deschis, privind afară, pregătit pentru luptă. În fața lui se aflau mii de oameni călare și, în timp ce se uita mai atent, a observat că toți stăteau ciudat, trântiți într-o parte. S-a uitat și mai de aproape și și-a dat seama că toate erau cadavre. Ciorii au aterizat pe ei, strângând de ei.

Thor și-a plimbat calul între ei și a văzut că aceștia erau toți oameni din Regatul Vestului, toți mari războinici cu care se antrenase cândva. I s-a frânt inima.

În mijlocul lor, a mers o singură persoană, ieșind încet să-l întâmpine. O femeie. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, îmbrăcată în halate albastre luminiscente și traversă încet câmpul și întinse mâna spre el.

— Thorgrin, iubirea mea, spuse ea. "Vino la mine."

Thor miji și își dădu seama că era Gwendolyn. El a urcat pe cal și a încercat să călărească spre ea, dar calul lui nu s-a mișcat. S-a uitat în jos și a văzut că era blocat în noroi.

— Thorgrin, strigă ea. "Am nevoie de tine."

Thor și-a eliberat în cele din urmă calul și a încărcat, galopând prin câmpuri pentru ea.

Dar când a ajuns la ea, ea a dispărut.

Thor s-a uitat în jur și a văzut că nu se mai afla pe un câmp de luptă, ci într-un deșert larg deschis. Călărind spre el era un singur războinic, îmbrăcat cu o armură de aur strălucitor, soarele radiind în spate atât de puternic, încât Thor a trebuit să-și miște ochii.

Au călărit unul spre celălalt și au venit să se oprească doar la câțiva metri distanță, Thor strâmbând ochii, încercând să vadă cine era împotriva strălucirii soarelui.

"Cine ești tu?" strigă Thor. „Anunță-te!”

— Eu sunt, tată, spuse mândru războinic. "Fiul tau."

Războinicul și-a scos casca, dezvăluind părul auriu – dar lumina care strălucea în spatele lui era atât de fioroasă, încât Thor nu-și putea distinge trăsăturile.

Thor s-a simțit umilit la cuvinte, rușinat că îl înfrunta în luptă.

"Fiul meu?" întrebă el șocat. „Cum poate fi?”

Thor și-a aruncat sabia la pământ și s-a pregătit să descalece, să-și îmbrățișeze fiul.

Dar băiatul ridică brusc o suliță lungă, strigă și se îndreptă spre Thor, urmărind să o străpungă în piept.

Thor clipi și se trezi întins pe spate, legat de o barcă cu vâsle, plutind într-un ocean vast. Valurile uriașe, care se rostogoleau, l-au zguduit în sus și în jos, iar el era epuizat, uscat, în timp ce ridica privirea spre cerul care trecea. În timp ce plutea, a văzut o stâncă abruptă ieșind la vedere, la marginea oceanului, cu un castel cocoțat în vârf; a văzut un pod care ducea până la el, iar în vârf, privind în jos, a văzut-o pe mama lui. O lumină albastră strălucitoare emana din ea și întinse o singură mână.

„Thorgrinul meu”, a spus ea, „întoarce-te la mine”.

Thorgrin a încercat să-și rupă legăturile cu toată puterea, pentru a ajunge la ea. Dar nu putea.

— M-am rătăcit prea departe, mamă, spuse el slab.

„Nu este prea târziu”, a spus ea. „Ai puterea de a te întoarce.”

"Mamă!" el a strigat: „Nu mă pot elibera. Legăturile mele sunt prea puternice!”

— Poți, Thorgrin, spuse ea. „Ai puterea. Poti!"

Thor s-a luptat cu toată puterea lui și de data aceasta, ceva a fost diferit. De data aceasta, a auzit legăturile lui din piele gemuind, apoi în cele din urmă s-a pocnit.

Thor se întinse cu mâna liberă și, în timp ce făcea, mama lui se întinse după el. Pentru prima dată, el i-a atins mâna. Avea o putere diferită de cea pe care o simțise vreodată. Iată ea, cu mâna ei strângându-l pe a lui, trăgându-l în sus. A simțit o putere copleșitoare infuzându-i corpul. Simțea că i se rupe toate legăturile. Se simțea înălțat spre cer, zburând din ce în ce mai sus, pentru castelul ei, pentru casă.

— Mamă, spuse el, atât de uşurat.

Ea a zâmbit înapoi.

„Acum ești acasă, fiule. Ești acasă acum.”

Thor deschise ochii și se ridică tresărit, uitându-se peste tot în jurul lui. Ceva se simțea diferit în interiorul lui. Ceva se schimbase.

Se făcea zorii și peste tot în jurul lui erau soldați ai Imperiului, trezindu-se încet, pregătindu-se pentru ziua, pentru bătălia care urma. Thor ridică privirea și îl văzu pe Andronic apropiindu-se de el. Dar Thor nu i-a mai văzut pe soldații Imperiului ca pe colegi; şi nu-l mai vedea pe Andronic ca pe tatăl său. Acum, el avea o perspectivă cu totul nouă; a avut un moment de claritate. I-a văzut pe toți ca pe dușman. Și l-a văzut pe tatăl său ca pe dușmanul care era.

Andronic s-a apropiat zâmbind și și-a întins palma. Thor s-a uitat în jos și a văzut inelul mamei sale.

— Ți-am promis, fiule, spuse Andronicus. „Și mereu îmi țin promisiunile.”

Andronicus se întinse și puse inelul în palma lui Thor.

În timp ce a făcut-o, Thor a simțit o putere copleșitoare curgând prin el. A simțit și un sentiment de claritate. El era Thorgrin, din Regatul Occidental al Inelului. Era membru al Legiunii, loial lui MacGil și lupta pentru a elibera Inelul. Și toți acești oameni din jurul lui, toți erau dușmani.

Thor și-a scos sabia și a încărcat brusc. Andronicus stătea întins în fața lui, iar Thor era hotărât.

Era timpul să-și ucidă tatăl.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Kendrick a coborât panta abruptă a Highlands-ului în zori, în ceața deasă, lumina roșie a soarelui primului soare care inundă valea, Erec, Bronson și Srog alături de el și mii de oameni în spatele lor, în timp ce încărcau cu toții pentru diviziunea soldaților Imperiului în valea de dedesubt. Până acum, strategia lor de lovire și fugă fusese un succes: atacaseră Highlandia, distruseseră o mică divizie a oamenilor lui Andronicus și se adăpostiseră înapoi în munți. Au fost totuși norocoși că Romulus atacase când a făcut-o. Kendrick nu știa dacă ar fi putut câștiga altfel, mai ales cu Thor luptă alături de Andronicus.

Încă îl zguduia pe Kendrick până în miez, imaginea lui Thor călare să-l întâmpine în luptă. I-a lăsat o groapă în stomac. Cum ar fi putut Kendrick să-și înfrunte tovarășul, fratele său de arme, în luptă? Ce ar fi făcut dacă Thor l-ar fi atacat? Ce făcuseră pentru a-l schimba pe Thor?

Kendrick nu și-a imaginat că va putea să-i facă rău lui Thor. În mod clar, Thor era sub vraja lui Andronicus, a unei forțe întunecate și nu era el însuși. Totuși, în același timp, Thor era în mod clar mai puternic decât oricare dintre oamenii săi, iar Kendrick tresări la gândul că ar putea fi nevoit să-l înfrunte destul de curând în luptă – altfel riscă să-și piardă oamenii.

Deocamdată, cel puțin, asta nu ar fi o problemă: oamenii lui Kendrick identificaseră o singură divizie de trupe Imperiului tabărate de cealaltă parte a văii, câteva mii de războinici, izolați de restul taberei Imperiului. Acum călăreau la răsăritul soarelui cu furiș și surpriză, miile de oameni ai lui Kendrick s-au pregătit să-i atace rapid și puternic, apoi să se retragă înapoi în munți. Kendrick și oamenii lui erau încă depășiți numeric, dar nu se temeau de un număr mai mare, atâta timp cât șansele erau strânse și atâta timp cât nu luptau cu întreaga armată a Imperiului deodată.

Kendrick nu știa cât ar putea dura această strategie. Dar dacă ar putea continua să aleagă o singură divizie mică de trupe ale Imperiului o dată, în cele din urmă, a simțit el, ar putea câștiga acest război. Atunci când

se confruntă cu un adversar mai mare ca mărime, putere și număr, uneori furtivitatea și viclenia și retragerea selectivă erau cea mai eficientă modalitate de a duce războiul, a gândit el.

Sunetul copitelor de cai reverbera în urechile lui Kendrick, împreună cu zgomotul armurii, în timp ce călăreau cu toții, vântul rece al dimineții în părul lui și mâna lui strângându-se pe mânerul sabiei. Ceața dimineții s-a ridicat în cele din urmă, dezvăluindu-și oamenii și dând deoparte elementul surpriză. Dar măcar ajunseseră până aici.

Kendrick și oamenii săi au scos un mare strigăt de luptă în timp ce se apropiau, la aproape o sută de metri distanță. Oamenii Imperiului, surprinși, s-au întors cu toții și au privit îngroziți la vederea și zgomotul lor încărcând în jos pe munte. Primul lor impuls a fost să fugă, iar câteva zeci de soldați Imperiului de pe linia frontului s-au întors și au fugit înapoi, în panică.

Dar în curând s-au adunat, în timp ce comandanții împietriți întăriți au pășit înainte și și-au adunat oamenii. O forță de luptă a fost adunată rapid și a fost gata să le întâmpine.

Kendrick, Erec, Bronson, Srog și ceilalți nu le-au dat nicio șansă. Au încărcat mai repede și, aruncându-se afară, i-au întâlnit cu o mare ciocnire de armuri.

Sunetul oțelului întâlnit cu oțelul umplea aerul. Au răsunat strigăte de oameni care uciseră oameni, iar cadavrele au căzut, mai ales pe partea Imperiului, bărbații MacGil încărcând pe panta Highlands ca o furtună bruscă. Elanul lor i-a dus chiar în adâncul taberei Imperiului, tăind o fază largă, ucigând oameni în stânga și în dreapta, în timp ce încercau cu toții să-și îmbrace armura, să-și adune armele, să-și urce pe cai.

În câteva clipe, câteva sute de trupe ale Imperiului au fost morți sau răniți și, în timp ce Kendrick și oamenii săi continuau să-și încarce drumul, părea că nimic nu i-ar fi putut opri. Kendrick era sigur că vor elimina toată această divizie și se vor întoarce în munți înainte ca soarele de dimineață să se ridice chiar pe cer.

Dintr-o dată, Kendrick simți că picioarele calului îi ies de sub el și, în timp ce calul său se prăbuși, Kendrick se scufundă, aterizand greu, cu fața întâi, la pământ. Armura lui zgomonea în timp ce se rostogolea și se rostogolea.

Erec, Bronson și Srog se rostogoliră pe pământ lângă el. Scăpat de suflare, Kendrick se întoarse și privi înapoi, întrebându-se ce se întâmplase.

Kendrick a găsit vinovatul: fără să știe el, oamenii Imperiului așezaseră un lanț ghimpat lung și împânzit și îl strânseseră strâns, tăind picioarele calului de sub ele și trimițându-le pe toți să se prăbușească la pământ. Oamenii Imperiului au folosit o disciplină expertă. Kendrick devenise prea încrezător în luptă și își subestimase adversarul.

O sabie i-a coborât capul, iar Kendrick și-a ridicat scutul exact la timp, în timp ce zeci de bărbați ai Imperiului roiau în jurul lui. El a blocat loviturile, s-a rostogolit și a legănat afară și a tăiat picioarele soldaților, făcându-i să cadă la pământ lângă el.

Kendrick și-a luat rapid picioarele, evitând loviturile, folosindu-și scutul în timp ce a ferit de câțiva soldați ai Imperiului. Se apropiau repede și peste tot în jurul lui, Erec, Bronson, Srog și alții se luptau corp la corp.

Kendrick a înjunghiat un soldat și, în timp ce acesta s-a prăbușit, Kendrick i-a smuls un bit de pe talie. L-a ridicat sus și l-a mânuit într-un cerc larg deasupra capului său, zdrobind mulți soldați Imperiului în piept și față, dându-i înapoi și creând un perimetru larg în jurul lui și al celorlalți oameni. Le-a cumpărat o cameră de respirație.

În timp ce Kendrick lupta din greu, s-a întors și și-a căutat oamenii, întăriri, întrebându-se ce le ia atât de mult. Dar, în timp ce privea, văzu că oamenii lui aveau și mâinile pline: divizia Imperiului primea întăriri și trupele inundau în vale din toate părțile. Oamenii lui erau întârziați, incapabili să-l ajungă. Acum impulsul se întorcea în cealaltă direcție; valul luptei, deși înainte arăta bine, acum începea să se leagăne împotriva lor.

Kendrick a luptat cu ambele mâini, deja epuizat, șansele doar din ce în ce mai mari. La orizont, pe măsură ce ceața se ridica și mai mult, văzu și mai multe trupe ale Imperiului, alte mii, umflandu-se pentru a le întări pe ceilalți. Erau depășiți numeric cu mult mai mult decât credea el. Până la urmă, aceasta nu era o divizie izolată a Imperiului, ci o parte a unui batalion mult mai mare.

Stând acolo, ținându-și locul, el și Erec, Bronson și Srog s-au luptat din toată inima, ucigându-și atacatorii, luptând unul pentru celălalt, protejându-se unul pe celălalt. Dar Kendrick știa deja în inima lui că făcuse o greșeală gravă venind aici. Erau cu mult depășiți numeric, iar șansele erau din ce în ce mai mari. În doar o chestiune scurtă de timp, armata lui avea să sufere înfrângerea finală.

*

Godfrey călărea în fața miilor săi de oameni, Akorth și Fulton alături de el, generalul său din Silezia în spatele lor și mii de MacGil după el. Godfrey habar n-avea de ce bărbații ăștia îi urmăreau, sau de ce îi încredințaseră deloc – sau de ce și sora lui Gwendolyn. Nu era soldat. Nu era un războinic curajos, ca ceilalți. Și-a folosit inteligența pentru a supraviețui și asta era tot ce avea.

Trucul lui Godfrey funcționase acolo, îi salvase de atacul inițial al Imperiului. Fusese cel mai bun aur pe care îl cheltuise vreodată. Dar norocul lui ajunsese la sfârșit și în cele din urmă, știa el, trebuie să înfrunte bătălia. Nu se putea sustrage decât atât de mult timp. Și știa că în luptă, bătălia *adevărată* , în cele din urmă inteligența îl va duce doar atât de departe. Ar avea nevoie și de abilități în luptă. Iar acestea îi lipseau foarte mult.

Godfrey avea inimă, cel puțin. El a pornit înainte, în ciuda temerilor sale, conducând acești oameni, hotărât să-i găsească pe Kendrick și Erec și pe ceilalți și să facă tot ce putea pentru a-i ajuta. Știa că probabil va muri din această cauză. Dar nu-i mai păsa. A simțit că era timpul pentru el să facă ceva în viața lui care nu era despre el însuși. Era timpul să lupți în același fel în care au luptat alții – chiar dacă asta însemna să pierzi.

În timp ce călărea, Godfrey s-a mirat de cât de încrezători păreau toți ceilalți soldați. El însuși, trebuia să recunoască, s-a simțit copleșit de frică. Dar cel puțin a continuat să călărească oricum, călare prin ea.

Godfrey a urcat pe un deal, recunoscând locul descris de informatorul său. Spionii săi plătiseră oameni din armata lui Tirus, iar aceștia îi spuseseră că oamenii lui Kendrick erau eliberați. Îi plătise pe informatori la fiecare pas, pentru a-i arăta unde plecaseră Kendrick și Erec. Și de atunci le urmărea urmele. Spera din suflet că informatorii lui au avut dreptate.

Godfrey a urmat urmele unei armate vaste sus pe deal și s-a întrebat unde se îndreptau și de ce. Toată această muncă a fost epuizantă. Ar da orice pentru o halbă de bere acum și un foc cald să-și pună picioarele lângă.

În timp ce Godfrey a urcat pe vârful dealului în soarele răspândit, îi lipsea suflarea. Călărease toată noaptea să-i ajungă din urmă pe Kendrick și Erec, iar acum, în sfârșit, când ajunseră pe vârf, se opri și se uită în jos la valea întinsă sub el. I-a căzut stomacul la vedere.

Acolo, dedesubt, erau Kendrick, Erec, Bronson și Srog, cu mii de Silver și MacGil și Silezieni și McCloud, toți înconjurați de Imperiu și luptă

pentru viața lor. Ei au fost complet înghițiți de oamenii Imperiului și alte mii s-au turnat înăuntru.

Godfrey stătea acolo pe cal, respirând greu, paralizat de frică. Era îngrozit. Toți bărbații pe care îi iubea erau pe cale să fie uciși în fața ochilor lui, iar ceea ce mai rămăsese din armatele lor distruse.

„Sire, acum ce?” întrebă generalul său. „Nu putem ataca. Suntem cu mult depășiți numeric. Ar fi o sinucidere.”

— Să ne retragem, spuse Akorth.

Fulton dădu din cap energic.

"Sunt de acord. Să ne salvăm propriile vieți. Oricum nu-i putem ajuta.”

Dar Godfrey nu se lăsa influențat; bătrânul Godfrey s-ar fi putut ghemui și s-ar fi strecurat departe. Dar nu mai. Acum era hotărât.

Godfrey se uită în jur cu nerăbdare, disperat să găsească o modalitate de a ajuta. Nu-și putea lăsa fratele să moară acolo; cu toate acestea, nici el nu a vrut să atace o moarte sigură. Era disperat să găsească o altă soluție.

Haide .

Godfrey și-a chemat inteligența, fiecare gram de inteligență. Întotdeauna avusese talent să găsească o altă cale atunci când alții nu puteau, să facă un pas înapoi și să obțină o vedere de pasăre a unei situații și să găsească o soluție la care nimeni altcineva nu s-a gândit. În timp ce studia vârfurile Highlands, în sus și în jos, brusc, a zărit ceva.

Inima i-a năvălit, deodată, i-a venit o idee.

arătă Godfrey.

"Acolo!" el a țipat.

Akorth și Fulton îi urmară degetul, nedumeriți.

„Acolo ce?” întrebă Akorth.

„Ce arăți cu degetul?” întrebă Fulton. "O piatra?"

Godfrey clătină din cap, enervat.

„ *Acolo* !” spuse el mai ferm, arătând cu degetul. „Pe creasta aceea!”

Akorth și Fulton mijiră ochii.

— Tot ce văd este o fermă, domnul meu, spuse generalul său, și o turmă de tauri.

Godfrey zâmbi.

„Exact”, a răspuns el.

Godfrey privi în josul dealului spre câmpul de luptă, apoi se uită înapoi la taurii din vârf.

„Tu nu te gândești la ceea ce cred eu că gândești, nu?” îl întrebă Akorth pe Godfrey.

— Trebuie să fie cel puțin o mie de tauri acolo, spuse Godfrey. „Un număr dintre ei par nefericiți. Sunt nerăbdători să fie eliberați. Și intenționez să-i ajut.”

Godfrey s-a uitat înapoi la câmpul de luptă de dedesubt, panta abruptă, și s-a gândit că dacă ar putea să elibereze acești tauri, dacă ar fi putut să-i facă să atace, înfuriat, în haos, nu exista nicio limită pentru pagubele și confuzia pe care o au. ar cauza. Ar fi o distragere enormă. Și exact de asta aveau nevoie Kendrick și oamenii lui în acest moment.

"Nebunie!" spuse generalul. „O schemă nebună. Unul pentru băieții care visează, nu pentru comandanții militari!”

Godfrey se întoarse către generalul său.

„Aș lua în orice zi un băiat care visează peste un comandant militar. ÎNCĂRCA!" țipă el oamenilor săi.

Godfrey și-a scos sabia și a țipat în timp ce ataca, alergând după turma de tauri, cu sabia ridicată, pregătit să-i trimită ca emisari pe câmpul de luptă.

CAPITOLUL 26

Reece, O'Connor, Elden, Indra, Conven, Serna și Krog l-au urmat pe Centra în timp ce acesta se îndrepta rapid prin baza Canyon, cu picioarele lipite de podeaua noroioasă, în timp ce se împleteau între copacii exotici, frunzele de portocal și turcoaz. sclipind în mijlocul luminii stinse ale soarelui. Picioarele lui Reece s-au blocat în timp ce mergeau, făcând ca fiecare pas să fie un efort, iar din când în când un alt izvor fierbinte izbucnea în apropiere, vărsând aburi și noroi în aer, mici fulgi de noroi plouând și lipindu-se de el. Fața și pielea lui Reece erau deja pline de noroi și cu un reziduu sărat care se agăța de tot. Se simțea îngrădit în straturi, simțea că avea nevoie de o baie, ca și cum ar fi devenit parte din acest peisaj de noroi și nu s-ar mai întoarce niciodată.

Zgomote ciudate au umplut aerul, punându-l continuu pe Reece pe margine. Se gândi la întâlnirea lor cu monstrul și se întrebă ce altceva ar putea fi aici jos. Dacă nu ar fi fost Centra, cu siguranță ar fi murit. Cine a auzit vreodată de un monstru cu inima în picior? Privea cu prudență în jur, vizibilitatea lui limitată între copaci și ceață și nu se putea abține să nu se întrebe ce alte pericole pândeau aici.

Reece se gândi la Sabie și se uită la podeaua Canyonului, urmând urma de rău augur lăsată de Faws. Cu cât îl urmăreau mai mult, cu atât se întreba mai mult despre acești oameni, acești gropi, care îl luaseră. Se întrebă de puterea lor, fiind capabilă să o tragă și se întrebă ce ar putea dori cu ea. Mai amenințător, se întreba cât de puternici erau, având în vedere că supraviețuiseră aici jos, în mijlocul tuturor acestor creaturi.

„Poate că acești Faws vor asculta rațiunea și ne vor da Sabia înapoi”, a oferit O'Connor cu voce tare. „La urma urmei, ei știu că nu este al lor.”

Centra pufni, clătinând din cap.

„Faws nu sunt tocmai genul care să asculte rațiunea.”

„Poate le putem schimba ceva pentru asta”, a spus O'Connor.

„Singurul lucru pentru care ar vrea să te schimbe este capul tău pe un băț”, a spus Centra.

O'Connor a tăcut.

— Intrăm în partea îndepărtată a Canionului, spuse Centra. „Ai observat câte izvoare mai sunt? Cutremurele vin mai des și aici. Ați observat crăpăturile din pereții Canionului? Avem cutremure minore...”

Reece a încercat să dezactiveze Centra. Centra nu încetase să vorbească de când se întâlniseră; în mod clar, acest bărbat era singur, dorind cu disperare companie. De-a lungul drumului, le completase cu toate ultimele lucruri despre fundul Canionului, de la climă la geografie la anotimpuri, la toate animalele, insectele și popoarele care trăiau aici.

Reece devenea nerăbdătoare. Ceea ce voia să știe în mod specific era tribul care luase Sabia.

— Spune-ne mai multe despre Faws, spuse Reece, întrerupându-l pe Centra.

Centra se întoarse spre el, parcă ar fi fost surprins să fie întrerupt.

"Ce vrei sa stii?"

"Tot."

Centra oftă. A clătinat din cap, în timp ce continua să meargă repede, urmând urme pe care Reece nu le-a putut descifra. Reece spera că Centra știe unde se duce. A simțit urgența timpului; trebuiau să ia Sabia și să se întoarcă cât de curând au putut. Viața celui mai bun prieten al lui depindea de asta. Coborarea aici fusese mult mai dificilă decât și-ar fi putut imagina Reece vreodată.

„Faws sunt cele mai vicioase dintre toate creaturile de aici. Chiar și monstrul pe care l-ai luptat acolo ar rămâne departe de ei. Li se acordă mult respect și nimeni nu intră pe teritoriul lor. Mă țin mereu de partea mea a Canionului și nu intru niciodată pe teritoriul lor când vânez.”

„Sunt atât de fioroși?” întrebă Elden.

— Nu individual, spuse Centra. „Dar colectiv, da. Vedeți, ei rămân împreună, ca albinele, și se luptă ca una. Aceasta este marea lor putere. Sunt de o singură minte. Și sunt atât de mulți dintre ei. Ei coboară pe ceva împreună, și atât. S-a terminat."

„Atunci nu sunt mari și puternici?” întrebă O'Connor.

Centra râse.

"Nu. Dimpotrivă. Destul de mic, într-adevăr. Dar nu-ți subestima adversarul după aspectul lui. Nu este aceasta prima lege a luptei?”

Se auzi un geamăt, iar Reece se întoarse și îl văzu pe Krog, purtat între Elden și O'Connor, strigând de durere. S-a prăbușit și l-au întins în noroi. Părea delirând.

— Lasă-mă, spuse el. „Nu pot continua.”

Reece se apropie și îngenunche lângă el, examinându-l. Transpira abundent și era foarte palid. Reece s-a aplecat și și-a pus o mână pe cap, iar el ardea la atingere.

„Nu lăsăm pe nimeni în urmă”, a spus Reece. — Ți-am spus deja asta.

Krog se încruntă înapoi.

„Te-aș părăsi dacă aș fi eu”, a răspuns Krog.

„Nu sunt tu”, a răspuns Reece.

Indra a venit și a stat deasupra lui.

— Lasă-l aici, dacă vrea, spuse ea cu răceală. „Eu, unul, mă pot descurca fără el.”

„Nimeni nu este lăsat în urmă”, repetă Reece.

„Uiți cum s-a comportat? Ne-a sfidat la fiecare pas”, a spus ea. „Ca să nu mai vorbim că ne va încetini și ne va sta în cale.”

— Nimeni, repetă Reece cu tărie. „Nu-mi pasă cine sunt sau ce au făcut. Nu este vorba despre ei; este vorba despre noi. Codul nostru de onoare. Dacă pierdem asta, pierdem totul.”

Indra a cedat în timp ce grupul a tăcut, privind în jos la Krog.

— Ei bine, nu voi continua, spuse Krog, zvârcolindu-se. „Nu pot.”

— E o rană urâtă, nu? întrebă Centra, venind.

Îl împinse pe Reece deoparte și îngenunche în fața lui Krog. Trase înapoi cârpa de pe vițelul lui Krog, dezvăluind o rană adâncă, neagră, purpurită, rămasă în urma impactului copacului. El a dat înapoi.

„Într-adevăr urât”, a spus Centra. „Va muri într-o zi în acest ritm. Ar fi trebuit să-mi spui. Tot ce are nevoie este Sulphur Mud. Nu îl va vindeca în totalitate, dar îi va îndepărta durerea și o va face mult mai bună. Ridică-l în picioare și urmează-mă.”

„Este în afara drumului?” întrebă Indra.

— Nu prea mult, spuse Centra, uitându-se înainte și înapoi între Reece și Indra, nesigură.

— Du-ne acolo, ordonă Reece.

L-au urmat pe Centra în timp ce el își schimba direcția, împletindu-se în și ieșind din copaci, în sus și în jos dealuri, până când în cele din urmă

au ajuns la o movilă mare de noroi clocotitor. Era un șuierat și din el se ridica o ceață.

Centra s-a apropiat, a întins mâna, a apucat o linguriță de noroi și a aplicat-o ca balsam pe piciorul lui Krog.

Krog s-a animat imediat. Ochii i s-au deschis larg de surprindere și, în câteva clipe, a trecut de la a fi trântit între ceilalți la a sta în picioare singur. A făcut chiar un pas pe cont propriu. Apoi altul. Șchiopăta, dar mergea. Și judecând după zâmbetul de pe față, nu mai avea dureri.

"Cum ai făcut asta?" întrebă Krog.

— Noroiul nu va dura mult, spuse Centra. — Dar suficient de mult ca să te scoată de aici. Când efectele sale dispar, vei fi mai rău decât înainte. Să sperăm că vom găsi această Sabie și să vă scoatem repede de aici."

Toți s-au întors și l-au urmat pe Centra în timp ce acesta se întorcea și ieșea înapoi din dealurile noroioase, luându-și vechiul traseu.

În timp ce Reece mergea, Krog s-a apropiat de el, șchiopătând.

— M-ai ajutat, spuse Krog. "De ce?"

"De ce?" întrebă Reece. „De ce n-aș face?"

— Ești unul ciudat, spuse Krog. „Nu sunt sigur dacă te plac sau nu. Mi-aș fi dorit să mă fi lăsat acolo înapoi. Atunci ar fi fost mai ușor să te urăsc."

Reece și-a încruntat sprânceana, confuz.

„Încerci să-mi mulțumești?" întrebă Reece.

„Cred că, în felul meu, sunt", a spus Krog. „Dar asta nu înseamnă că te plac."

Reece clătină din cap, neînțelegând deloc modul de gândire al lui Krog.

„Ei bine, cu plăcere", a spus Reece, punând capăt conversației lor ciudate.

Reece a văzut cerul întunecat din jurul lor și a început să se îngrijoreze. Ce s-ar întâmpla dacă ar trebui să facă tabăra aici? Ar fi capabili să-i urmărească pe Faws în întuneric?

„Este chiar dincolo de acel deal!" strigă Centra entuziasmat.

Toți s-au întors și s-au uitat.

— Poți auzi bâzâitul de aici, continuă Centra. „Aceasta este tabăra principală a Faws. Și acolo au luat Sabia. Vezi traseul?"

Toți s-au înghesuit în jur, iar Reece a văzut într-adevăr poteca, urcând pe dealul de noroi. A auzit și bâzâitul. Sună ca un roi nesfârșit de

albine.

„Dar vă spun că nu are sens să încercați să le pătrundă pe teritoriul”, a continuat Centra. „Au multe trucuri. Ei nu luptă corect. Nu poți câștiga.”

„Ne vom lupta cu orice dușman care ne stă în cale”, a spus Reece cu încredere. „Dacă ești îngrijorat, ne poți părăsi acum. Și vă mulțumim pentru ajutor.”

Centra clătină din cap.

„Prost până la urmă”, a spus el. El a zambit. „Asta îmi place să aud. În sfârșit, cineva la fel de nebun ca mine. Urmați-mă."

Toți l-au urmat pe Centra în sus pe dealul mare, fiecare dintre ei alunecând și alunecând pe măsură ce mergeau, cu palmele lui Reece acoperite de noroi. Tocmai când erau fără suflare, lui Reece durea stomacul din cauza efortului și a lipsei de mâncare, au ajuns în vârf.

Reece stătea acolo cu ceilalți și se uită în jos la priveliștea dinaintea lui cu mirare. Mai jos, într-o vale largă de noroi, se afla tabăra Faws. Erau mii de ei, creaturi scurte și slabe portocalii, poate de trei picioare înălțime, cu trei degete lungi și slabe și ochi verzi strălucitori. Fețele lor erau modelate în zâmbete largi, dinții lor zimțați se văd. Se moară repede, toți ocupați, purtând lucruri cu mâinile, ca o moară muncitoare de furnici.

Satul lor era populat cu colibe mici, primitive, făcute din frunzele acestor copaci ciudați, portocalii și turcoaz. În centrul satului lor era o gaură în pământ, de vreo zece metri în diametru, iar înăuntrul ei, clocotind, era foc topit. Şuieră şi clocotea amenințător, luminând tot satul. În mod clar, întregul lor sat se învârtea în jurul acestei gauri ciudate de foc topit.

"Ce este?" întrebă Reece.

„Ei se închină”, a spus Centra. „Ei sunt oamenii lavei. Ei cred că de aceea pielea lor este portocalie. Se roagă lavei ca și cum ar fi un zeu. În fiecare zi sacrifică o altă persoană în ea. Este modul lor preferat de a-și ucide dușmanii.”

Reece se uită atent și acolo, deasupra unei movile mari, lângă lavă, stătea bolovanul. Zeci de Faws îngenuncheau în jurul lui, fredonând și rugându-se, făcându-i o plecăciune. Fredonau și s-au închinat la el, de parcă ar fi fost un zeu. Și acolo stătea Sabia, adăpostită în ea, strălucind.

Inima lui Reece s-a accelerat când a văzut-o.

— Sabia noastră, icni el.

„Îți irosești energia ca să te uiți la asta”, a spus Centra. „Este la fel de plecat de la tine, ca și cum ar fi în altă lume. Nu o vei primi niciodată

înapoi. Odată ce Faws au ceva, este al lor.”

Centra se întoarse către Reece și îi prinse încheietura mâinii, cu expresia serioasă.

„Îți spun, întoarce-te acum.”

Se auzi inelul brusc al unei săbii care era scoasă, iar Reece se întoarse să-l vadă pe Conven, stând acolo, cu sabia în mână, uitându-se sfidător la sat.

Reece se întoarse și se uită la Centra.

„Nu ne întoarcem pentru nimeni, prietene.”

Reece și-a scos și el sabia și, de îndată ce a făcut-o, brusc, totul s-a schimbat.

S-a auzit un zgomot de apă țâșnind, iar Reece și-a simțit picioarele clătinându-se, în timp ce se uita în jos.

„ALunecare de noroi!” strigă Centra, primul care reacționează, scufundându-se pentru a sări din drum.

Dar nu a fost suficient de rapid.

Reece a simțit că i se zburau picioarele de sub el și a țipat, la fel ca toți ceilalți, când au fost prinși dintr-o dată într-un mare râu de noroi, trimițându-i să zboare pe deal, direct în sat, mai repede decât el putea reacționa — și direct față de Faws.

În timp ce Reece se uită drept înainte, a văzut zeci de Faws apărând, purtând o plasă uriașă. Atunci Reece și-a dat seama că au început alunecarea de noroi, că i-au urmărit tot timpul, că a intrat direct într-o capcană. Și că subestimase inamicul. Ar fi trebuit să-l asculte pe Centra tot timpul.

Era prea târziu acum. A alunecat cu ceilalți cu viteză maximă, chiar în centrul taberei și s-a pregătit în timp ce plasa uriașă i-a înghițit pe toți.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Thor s-a aruncat spre Andronicus, cu sabia scoasă, cu scopul de a-l ucide.

Ochii lui Andronic s-au deschis larg de surprindere; clar că nu se așteptase la asta de la fiul său. Cu toate acestea, reflexele i-au început să se întâmple și, în timp ce Thor a încărcat, Andronicus s-a eschivat, ieșind din drum chiar înainte ca sabia să-l poată trage în țeapă.

Thorgrin a continuat să încarce, direct în mulțimea de soldați nebănuiți ai Imperiului, ucigându-i în stânga și în dreapta cu un mare strigăt de luptă. A tăiat și a înjunghiat unul după altul și, în curând, cadavrele s-au îngrămădit, iar soldații au alergat să iasă din cale.

În tabără a urmat haosul. Soldații Imperiului, confuzi, s-au repezit să apuce arme, să îmbrace armuri, să contraatace. Dar nu se potriveau cu Thor. Thor era un lucru frumos, o mașină de ucidere cu un singur om.

"OMOARA-L!" îi țipă Rafi lui Andronic. „De ce stai acolo?”

Dar Andronic stătea acolo, înghețat, dornic să-și omoare fiul. Pentru prima dată în viața lui, nu știa ce să facă.

Rafi, mormăind de frustrare, a făcut un pas înainte. Își aruncă gluga înapoi, întinse mâna și ridică ambele palme pentru Thorgrin.

O lumină stacojie a izbucnit din mâna lui și s-a învârtit în jurul lui Thor, îmbrățișându-l. Rafi țipă, dându-și mâinile violent, iar lumina devenea din ce în ce mai groasă.

În cele din urmă, Thor, cufundat în cercul de lumină, și-a încetinit uciderea, apoi s-a oprit și a căzut în genunchi. Își ridică mâna spre cap, țipând, apoi se prăbuși și rămase acolo, inconștient.

Andronic a venit și a stat deasupra lui, Rafi lângă el. În ciuda tuturor, îl durea să-și vadă fiul întins acolo.

— L-ai ținut în viață? întrebă Andronic. A fost mai mult un avertisment decât o întrebare.

„Fără tragere de inimă”, a răspuns Rafi.

„S-a întors de partea noastră?” întrebă Andronicus, sperând.

— Deocamdată, spuse Rafi. „A existat o lipsă în testamentul lui. Are o voință foarte puternică, mai puternică decât am întâlnit eu vreodată. Nu știu cât timp îl pot controla. Este periculos să-l ții în viață. Ți-am spus deja asta. Trebuie să-l omori acum."

Andronicus clătină din cap.

„S-a întors de partea noastră", a spus el, „nu va cădea din nou".

Rafi se încruntă.

„Slăbiciunea ta pentru fiul tău ne va ucide pe toți. Te avertizez: dacă nu-l ucizi singur, atunci cândva, o voi face."

Andronic se întoarse către Rafi și se înroși.

„Nu îmi pasă ce putere deții", a spus el. „Vorbește-mi din nou așa și eu însumi te voi arunca în cel mai de jos inel al iadului."

Rafi s-a întors și a plecat cu furtună.

Andronic, supărat, a stat deasupra fiului său, s-a uitat la el și s-a mirat. Dragostea lui Thor pentru el era reală? Sau a fost din cauza vrajei lui Rafi?

— Să-l încătușăm, domnul meu? întrebă un general al Imperiului, venind, ținând cătușe.

Andronicus îl împinse cu putere pe general în piept, dându-l înapoi.

— Omoară-l, ordonă Andronic, arătând spre general.

Câțiva soldați ai Imperiului au venit în fugă și l-au târât pe generalul Imperiului, care se uită în urmă, confuz.

Andronic a îngenuncheat, și-a luat fiul și l-a purtat cu blândețe în brațe.

— E în regulă, Thornicus, spuse el încet, în timp ce-l lua. „Ești din nou cu tatăl tău acum."

Andronic l-ar duce la cel mai frumos cort și i-ar oferi cele mai frumoase dormitoare. Era sigur că vraja lui Rafi va rezista de data asta. Mâine avea să fie bătălia finală cu oamenii lui Thor, iar Andronicus avea nevoie de el. Odată ce Thor și-ar fi ucis-o pe ai lui, Andronicus era sigur că nu avea să se întoarcă înapoi.

Thor ar fi al lui pentru totdeauna.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Kendrick își ridică scutul și căzu într-un genunchi, în timp ce lovitură după lovitură ploua asupra lui. Stătea în toiul bătăliei, complet înconjurat de oameni ai Imperiului, trei dintre ei, brute mari, năvălind asupra lui și trântindu-și scutul cu topoarele și ciocanele lor de luptă. Inelul de metal îi reverbera în urechi, iar încheieturile îi erau învinețite în timp ce reținea loviturile, revărsând, una după alta. Erau înverșunați, iar brațele lui tremurau.

Kendrick a învins mulți combatanți aici astăzi, dar oamenii lui au fost prea depășiți numeric de întăririle proaspete ale Imperiului. În acest moment, el doar se ținea pentru viața dragă; abia avea puterea să para. Știa că nu va putea rezista mult mai mult.

Nu departe, Erec, Bronson și Srog s-au luptat și ei cu brio, totuși se aflau în aceeași situație: toți oboseau, erau din ce în ce mai înconjurați de oameni ai Imperiului, incapabili să-și adune avânt și să riposteze. Acum toți se apărau, luptau pentru supraviețuire.

Peste tot în jurul Kendrick bărbații începeau să cadă, țipetele lor răsunând, MacGils, Silver, Silesians și McClouds. Valul bătăliei se întoarse împotriva lor, iar Kendrick închise pentru un moment ochii, transpirația picurându-se în ei și simți că momentele îi erau numărate. Știa că ar trebui să fie recunoscător: și-a îndeplinit, cel puțin, dorința: va muri luptând, în picioare, ca un adevărat războinic, apărându-și patria. Ar fi o moarte nobilă, una pe care și-ar dori orice războinic.

În timp ce Kendrick reținea loviturile, i se păru că aude un zgomot îndepărtat; la început a crezut că și-o închipuie. Părea ca un huruit îndepărtat, ca o turmă de cai care se încarcă.

Curând, a devenit mai intens. Pământul a început să tremure, apoi să tremure. Și apoi, au venit țipetele bărbaților. Dar nu oamenii lui – oameni din Imperiu. Peste tot în jurul lui, soldații Imperiului au început să se întoarcă și să fugă. Curând, loviturile au încetat să plouă asupra lui Kendrick, în timp ce bărbații care se luptau cu el s-au întors și au fugit.

Kendrick era confuz. Se întoarse să vadă care era zarva și, în timp ce ridica privirea spre coasta muntelui, văzu o priveliște pe care nu o va uita niciodată atâta timp cât a trăit. Clipi de mai multe ori, încercând să înțeleagă.

Acolo, coborând pe coasta abruptă a muntelui, se aflau cel puțin o mie de tauri, animale roșii uriașe, alergând în jos, livizi de furie și se îndreptau direct în mijlocul soldaților Imperiului. Au lovit bărbații în stânga și în dreapta cu coarnele, iar câmpul de luptă a devenit roșu de sânge. Toți soldații Imperiului de la marginea câmpului de luptă, spre ghinionul lor, au fost uciși de animale.

Totuși, încă mai multe animale s-au abătut, un pârâu fără sfârșit, călcând oameni în picioare, repezindu-se din ce în ce mai adânc în câmpul de luptă, călcând în picioare cât mai mulți soldați puteau. Au căzut și unii dintre propriii săi oameni, dar, fiind atât de depășiți numeric, era în mare parte Imperiul.

Kendrick cu greu îi venea să creadă: dintre toate lucrurile nebunești pe care le văzuse în luptă, acesta trebuia să fie cel mai nebunesc. Tuturor li se dăduse o a doua șansă.

În timp ce Kendrick ridică privirea spre al doilea soare care răsare, a văzut o altă priveliște care l-a uimit, cu atât mai mult: acolo, în fruntea miilor de soldați, se afla nimeni altul decât fratele său mai mic, Godfrey, flancat de Akorth și Fulton. Călăreau stângaci, ca niște războinici neobișnuiți să lupte, dar totuși călăreau, coborând panta, urmând taurii și aducând cu ei mii de oameni.

Kendrick zâmbi larg. La urma urmei, fratele lui sosise.

Aceasta era oportunitatea pe care Kendrick o aștepta și era hotărât să o profite. Kendrick, împreună cu Erec, Bronson și Srog, s-au întors și au pornit spre Imperiu, s-au revigorat, strigând un mare strigăt de luptă.

În spatele lui, oamenii săi s-au adunat, valul bătăliei schimbându-se din nou, în timp ce toți s-au repezit în mijlocul soldaților Imperiului care fugeau și au ripostat, ucigând sute, în timp ce făceau tot posibilul să evite taurii. Oamenii lui Godfrey s-au alăturat luptei și au luptat cu toții împreună, împingându-i pe oamenii Imperiului.

I-au urmărit pe tot drumul prin vale, măcelând oameni în stânga și în dreapta. În curând, reușiseră să egaleze șansele, nemaifiind atât de depășiți numeric ca înainte. În curând au câștigat în mod clar, depășind chiar și oamenii rămași din Imperiu.

Inima lui Kendrick a bătut cu putere de bucurie când și-a dat seama că vor câștiga această bătălie până la urmă, datorită lui Godfrey și a taurilor săi. El clătină din cap în timp ce se lupta, zâmbind în sinea lui. Lasă fratele său mai mic să găsească o modalitate vicleană de a câștiga acest război.

În timp ce îi urmăreau pe oamenii Imperiului după o curbă, terminând cu rămășițele, s-a deschis o nouă perspectivă, iar Kendrick s-a oprit brusc, împreună cu toți ceilalți, la ceea ce a văzut.

Acolo, la orizont, călare pentru a le înfrunta în luptă, era încă o divizie de oameni ai Imperiului. Cu multe mii mai mult decât avea Kendrick.

Cu toate acestea, nu asta l-a descurajat. Ceea ce l-a făcut să se oprească, l-a făcut să înghețe pe loc, a fost persoana care conducea acuzația.

Acolo, călare în față, cu sabia ridicată, era unul dintre bărbații la care ținea cel mai mult din lume: Thorgrin.

Cea mai mare frică a lui Kendrick devenise realitate: sosise timpul lor de a se întâlni în luptă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Gwendolyn a mers cu uimire prin Valea Sufletelor Prinse, labirintul nesfârșit de trupuri înghețate, Alistair, Steffen și Aberthol lângă ea, Krohn la picioarele ei, mârâind. Erau cu toții pe nerăbdare. Era cel mai ciudat și dezolant peisaj în care intrase Gwen vreodată. La fiecare douăzeci de metri, o altă capsulă de gheață ieșea din pământ, fiecare poate de trei metri înălțime și suficient de lată pentru a conține un corp. Erau translucide și în interiorul fiecărei Gwen zări un corp înghețat, privind în afară cu o expresie de agonie.

"Ce este locul asta?" întrebă Steffen.

„Toți sunt suflete prinse în capcană”, a remarcat Aberthol. „Destinat să-și trăiască restul zilelor aici.” Vocea lui Aberthol tremura de epuizare în timp ce mergea, sprijinindu-se de toiagul său, singurul lucru care rupse tăcerea zgomotul lui clacă pe podeaua de gheață. „Apare în multe dintre cărțile antice. Nu am știut niciodată că există cu adevărat. Și nu m-am gândit niciodată să-l privesc în viața mea. Pe de altă parte, nu m-am gândit niciodată că voi face o călătorie ca aceasta la vârsta mea.”

„Dar cine sunt acești oameni?” apăsă Steffen.

„Acest loc este un fel de purgatoriu”, a spus Aberthol, „un loc în care cei din rasa magică sunt aduși să fie prinși în capcană. Pedepsit. Să-și ispășească pedeapsa.”

"Pentru cât timp?" întrebă Alistair, ridicând privirea mirată. Ea a examinat o față, a unei fete tinere, prinsă în spatele gheții, cu fața lipită de ea într-o expresie de tristețe.

„Pentru unii, ar putea dura secole”, a răspuns Aberthol. „Experiența lor în timp este diferită de a noastră.”

„Ce a făcut Argon pentru a merita o astfel de sentință?” întrebă Steffen.

Gwendolyn se simți copleșită de vinovăție în timp ce se gândea la întrebare. Ea se gândise exact la același lucru, gândindu-se cât de vinovată se simțea că Argon era aici din cauza ei. Și cât de umilită era ea de

recunoștință să-și imagineze că el va risca totul, ar risca să fie pus în acest loc, pentru a-i salva viața.

— A încălcat legea sacră, le spuse Gwen încet celorlalți. „S-a amestecat în treburile umane pentru a mă ajuta. Mi-a salvat viața. Văzând asta, mi-aș dori să nu fi făcut. Aș fi preferat să mor pe câmpul de luptă în acea zi decât să-l văd suferind așa."

— Nu te învinovăți, spuse Alistair, punându-și o mână pe umăr. „Ține minte, și Argonul a avut propriul său destin. Poate că era destinul lui să te ajute."

Gwen nu se gândise niciodată la asta, iar cuvintele lui Alistair, ca întotdeauna, i-au oferit un sentiment de mângâiere. Totuși, se simțea călăuzită de vinovăție și era hotărâtă să-l găsească și să-l elibereze. Ea ar remedia greșelile, indiferent ce ar trebui să facă.

— Nu va fi aici pentru totdeauna, răspunse Gwendolyn ferm. „Ceea ce s-a făcut poate fi anulat."

Gwen se întoarse spre Aberthol.

„Nu se poate?" întrebă ea plină de speranță. „Nu pot fi eliberate sufletele prinse?"

Aberthol oftă și se uită în jos sumbru.

„Nu am auzit niciodată că cineva ar fi eliberat din Valea Sufletelor", a spus el. „Nu știu cum este posibil. Nici măcar nu știu cum o să-l găsești."

Gwendolyn se întreba același lucru în timp ce mărșăluiau cu toții prin vale, mai mare decât orice cimitir pe care îl văzuse vreodată, cu zeci de mii de figuri înghețate în fața lor, ca niște monumente ale unei alte lumi. Era ciudat și bântuitor. O furtună de vânt năvăli, înghețând-o până la oase, iar ea și-a tras blănurile mai strâns.

Gwen nici măcar nu putea să vadă unde se termină valea și ar putea dura luni de zile să meargă prin acest pământ. Începea să se simtă fără speranță. Habar n-avea cum vor găsi vreodată Argon aici.

Te rog, tată , a implorat ea în tăcere. *Va rog ajutati-ma* .

Gwen s-a gândit la tatăl ei, regele MacGil, la cât de mult o iubea, la cât de mult îi era dor de el. Nu se simțise niciodată mai singură. Își dorea să fie alături de ea, să o poată ghida din nou, să o poată ajuta. De ce trebuia să o lase singură cu toate astea? De ce nu ar fi putut să fie acolo să o ajute acum?

Gwen a auzit un țipăt, sus pe cer, și și-a ridicat privirea surprinsă pentru a vedea o pasăre singuratică, dându-se în cerc. La început nu a putut

să-l vadă bine, printre nori; dar apoi s-a coborât și a țipat din nou, iar inima ei s-a înălțat când a recunoscut-o: pasărea tatălui ei. Estopheles.

Estopheles se aruncă jos, țipând, înconjurându-i. S-a coborât jos, apoi s-a ridicat, dându-se în cerc iar și iar, iar Gwendolyn simți că încerca să le transmită un mesaj. Ea zbură într-o parte, scufundându-se și ridicându-se, întinzându-și aripile, iar Gwendolyn era din ce în ce mai sigură că încerca să le spună ceva. Că Estopheles încerca să-i conducă undeva.

Gwen a avut un fior când și-a dat seama: poate că rugăciunile ei fuseseră răspunse. Poate că ea îi conducea spre Argon.

„Ne spune ceva”, le-a spus Gwendolyn celorlalți. „Trebuie să o urmăm.”

Gwendolyn se întoarse și se îndreptă în altă direcție, urmând-o.

Ea a mărșăluit repede prin vale, iar ceilalți au căzut în spatele ei. Ea a ridicat privirea, privind cerul, împletindu-și drum între capsulele de gheață, toate sufletele prinse. Ea ridică privirea la fețe, la trupuri în timp ce mergea, fiecare capsulă ținând o creatură mai exotică. Nu toți erau oameni. Unii dintre ei erau din rase pe care nu le văzuse niciodată. Erau bărbați și femei, tineri și bătrâni, în mantii și haine. Se întreba ce au făcut toți pentru a fi condamnați și închiși aici. Era ca o vastă armată de strigoi. În unele privințe, totuși, a fost mai rău decât moartea. Aici, toți păreau blocați într-o stare îngrozitoare – nici în viață, nici morți.

Gwendolyn mergea și mergea, frigul atât de intens încât o înghețа până în oase. Simțea că încetinește, îi era rău de foame, de epuizare. Estopheles a zburat și a zburat, uneori dispărând din vedere, iar Gwen a început să se întrebe dacă își imagina totul, dacă era condusă la locul potrivit.

Se întreba dacă asta se va termina vreodată. A simțit o durere intensă în stomac, și-a simțit copilul, copilul lui Thor, răsturnându-se din nou și din nou și s-a întrebat ce va fi cu ei. Ea a avut o viziune despre ea însăși prăbușindu-se, fiind înghețată în gheață și nu se mai ridica niciodată, nu era niciodată găsită.

Estopheles a țipăit brusc, smulgând-o din el și se năpusti drept în jos, până la un petic de gheață în jurul cotului, poate la o sută de metri distanță. A aterizat deasupra unei singure capsule de gheață, s-a întors către Gwen și a țipat.

Gwendolyn și-a chemat ultima parte de energie, mergând spre ea cât de repede a putut, când deodată a căzut în genunchi de durere și a simțit o

îngroșare îngrozitoare în stomac. Ea strigă de agonie, abia reușind să-și tragă răsuflarea, când o durere intensă o străbătu. Ea a respirat și a respirat și a avut chef să plângă, mai mult pentru copilul ei decât pentru ea însăși. Ea s-a rugat să fie bine.

Gwen simți o mână mângâietoare sub fiecare dintre brațele ei și se uită spre Alistair ajutându-o să se ridice de o parte și Steffen de cealaltă parte. Aberthol bâfâia să se ajungă din urmă, la câțiva metri în urmă. Krohn a venit și i-a lins fața, scâncind.

În mod clar, această călătorie a avut un impact enorm asupra ei, asupra tuturor. Toți păreau mai mult morți decât vii. Și Gwendolyn a simțit o asemenea durere, aproape că și-a dorit să fie moartă.

„Esti bine, doamna mea?” întrebă Alistair.

Gwendolyn se ținu strâns de ea, așteptând să treacă durerea, pentru a putea respira din nou. În cele din urmă, încet, a făcut-o.

Alistair și-a trecut un braț peste umăr și toți au început să meargă din nou.

Pe măsură ce Gwendolyn făcea un pas după altul, făcându-și drum prin câmpuri, încet, durerea se domoli. Ea a ridicat privirea și l-a văzut pe Estopheles la orizont și a fost hotărâtă să ajungă acolo.

În cele din urmă, împletindu-și drumul între capsule, ajunseră la cea pe care era cocoțat Estopheles. S-a așezat acolo sus, mândră, întinzându-și aripile, țipând la ei.

Gwendolyn își lăsă ochii să cadă, inima bătându-i cu nerăbdare, iar inima i se repezi când văzu cine era prins înăuntru.

Acolo, în interiorul gheții, cu ochii închiși, cu mâinile în lateral, era Argon.

Gwen abia putea respira. Ea îl găsise.

Gwen se apropie, până când stătea la un picior depărtare, și întinse încet palma și atinse gheața. A simțit că energia rece ca gheața trece prin ea.

O lacrimă i se rostogoli pe obraz în timp ce ridica privirea și privea în ochii închiși ai lui Argon, la corpul lui înghețat. Argon, unul dintre cei mai puternici oameni pe care i-a întâlnit vreodată. Consilier al regilor de secole. Acum, retrogradat la asta. Gwen se simțea îngrozitor să-l vadă așa, ca un animal prins în capcană – și totul din contul ei.

„Argon”, strigă ea. "Raspunde-mi."

Vocea lui Gwen era plină de durere. În timp ce plângea, nu mai știa dacă era pentru Argon, pentru fiul ei nenăscut, pentru tatăl ei, pentru

Thorgrin sau pentru ea însăși. Mâhnirea o cuprinse și nu mai putea gândi limpede.

Argon nu răspunse. Nici măcar nu s-a mișcat. Părea înghețat pentru totdeauna.

— Trebuie să te întorci la noi, spuse ea.

Totuși nu a răspuns. Stătea acolo, înghețat, parcă s-ar fi pierdut în altă lume.

„Argon, am nevoie de tine!” strigă ea, mai disperată. „Inelul are nevoie de tine. Thorgrin are nevoie de tine. Vă rog. Vorbește-mi."

Gwendolyn și-a apăsat fața în sus de gheață, a strâns-o cu ambele mâini și, în timp ce o făcea, și-a simțit copilul întorcându-se din nou și din nou.

Totuși, nu s-a întâmplat nimic. Se părea că Argon era pierdut pentru ea pentru totdeauna. Făcuse o greșeală să vină aici?

Gwen, hotărâtă, se dădu înapoi și își scoase sabia de la centură. Ea a ridicat-o sus și a tăiat gheața cu toată puterea ei, hotărâtă să-l elibereze.

Dar pur și simplu a sărit inofensiv, gheața nici măcar ciobită.

Steffen, urmându-i semnul, a făcut un pas înainte și a tras săgeți în ea. Dar toate acestea au sărit și inofensiv.

Gwendolyn se întoarse spre Alistair, disperată.

„Fă ceva”, a rugat ea. „Ești un druid. Ai putere. Ți-am *văzut* puterea.”

„Ce ai vrea să fac?” ea a intrebat.

„Spărgeți capsula. Topiți gheața. Fă ceva!"

Alistair făcu un pas înainte, închise ochii și întinse palma. Ea mormăi ceva într-o limbă pe care Gwendolyn nu o înțelegea, cu un bâzâit scăzut, și își îndreptă palma spre gheață.

O lumină galbenă curgea din palma ei, pentru capsula de gheață.

Dar, spre surprinderea lui Gwen, a revenit, iar lumina a dispărut curând.

Alistair și-a tras mâna înapoi, de parcă ar fi fost înțepată.

— Îmi pare rău, spuse Alistair. „Acestea sunt forțe mai puternice decât am văzut vreodată. Ei sunt mult mai mari decât mine.”

Gwen stătea acolo, privind, zdrobită. Ea venise până aici degeaba. Nu mai putea face nimic. Argonul a fost prins pentru totdeauna. Și ea nu va putea niciodată să-l elibereze pe Thor.

Estopheles a țipat, a bătut din aripi și a plecat spre cer. Curând, a dispărut și ea.

Gwen a simțit că întreaga viață îi scăpa de ea.

Gwen, slăbită de epuizare, la capătul frânghiei, căzu în genunchi înaintea capsulei de gheață. Ea a închis ochii și s-a rugat.

Doamne, dacă mă auzi, mă rog ție. Nu la Argon. Nu spre pământ. Nu spre cer. Nu la mulți zei. Dar pentru tine și numai pentru tine. Există un singur Dumnezeu și mă întorc la tine acum, în timpul meu de nevoie. Mă rog ție, te implor, eliberează Argonul. Poți să mă iei în schimb. Doar eliberează Argonul. Și salvează-l pe Thorgrin.

Gwendolyn îngenunche acolo, cu ochii închiși, foarte tăcută și nemișcată, tremurând. Pământul era foarte liniștit și liniștit, nimic altceva decât urletul vântului care trecea.

Apoi, încet, a început să audă o voce slabă în capul ei.

Gwendolyn, Dumnezeu te-a auzit.

Era vocea lui Argon.

Gwen deschise ochii și se uită înapoi la Argon. A rămas acolo, înghețat, nemișcat, cu ochii închiși.

"Ai auzit asta?" îl întrebă Gwen pe Alistair.

„Aici ce?” spuse Alistair.

Gwen și-a dat seama că nimeni altcineva nu auzise asta. Era o voce doar pentru ea. Își pierdea mințile? Sau a fost real?

Gwen și-a sprijinit fața și mâinile de gheață, a închis ochii și a ascultat.

Acum sunt pierdut într-o altă lume , i-a spus Argon. *Pot fi liber, dar numai la un preț grozav. Nu viața ta va fi prețul. Dar viața cuiva foarte apropiat ție. Fie viața viitorului tău soț, fie viața fiului tău. pe cine alegi?*

Gwendolyn începu să plângă, copleșită de durere.

„Cum pot face o astfel de alegere?” a sunat ea înapoi.

Toate lucrurile vin cu un sacrificiu.

Gwen a închis ochii, plângând și încet, a devenit foarte tăcută și nemișcată. A trebuit să aleagă. A *trebuit* .

Înăuntru, ea și-a făcut alegerea. Oricât de chinuitor ar fi fost, ea a răspuns liniştit, în propria ei minte.

Se auzi brusc un trosnet, iar Gwen deschise ochii și ridică privirea șocată.

Se ridică și se dădu înapoi, în timp ce gheața pe care se sprijinise a început să-i crape în mâini. Capsula de gheață a început să crape, în o sută de locuri, în jurul lui Argon. Curând, s-a spulberat și a căzut la podea.

Gwen stătea acolo, fără cuvinte, în timp ce privea. Cu toții s-au dat înapoi uimiți, pe măsură ce trosniturile deveneau mai puternice.

Curând, gheața a dispărut. Nimic nu stătea între ea și Argon, care stătea acolo, cu mâinile lângă el, perfect nemișcat.

Ochii i s-au deschis. Se uită înapoi la ea, cu o lumină mai intensă decât orice văzuse vreodată. Era ca și cum te-ai uita la soare.

Argonul se întorsese. Nu-i venea să creadă.

Argon era în viață.

CAPITOLUL TREIZECE

Godfrey a intrat în luptă cu un mare strigăt de luptă, Akorth și Fulton alături de el, mii de oameni ai lui aproape în urmă. A călărit nesăbuit în inima pericolului, urmând taurii, la Kendrick, Erec, Bronson și Srog, hotărâți să-i ajute. Inima lui Godfrey bătea de frică, dar era mândru de el însuși că nu s-a întors. Nu se simțise niciodată atât de frică de viața lui; totul în jurul lui devenea o neclaritate și simțea gustul propriei sale transpirații în timp ce i se rostogoli pe obraz.

Dacă așa se simțea bătălia, el o ura. Nu a vrut să mai experimenteze niciodată. Pentru el se simțea ca o stare de panică controlată. Mâinile i-au tremurat în timp ce ridica o sabie cu o mână și se îndrepta spre inamic, țipând mai mult pentru a-și acoperi propria frică. De ce se trezesc bărbații prin asta? el s-a intrebat. Preferă să fie înapoi acasă, să bea bere, să urmărească femei și să-și bată joc de alți războinici care și-au pierdut zilele pe câmpul de luptă.

Cu toate acestea, în ciuda tuturor, aici era el. Călărea alături de toți, cu capul înainte într-un vârtej de haos, așteptându-se în orice moment să fie doborât de pe cal și ucis. Pentru o dată în viață, nu i-a păsat. Pentru o dată în viață, a simțit că face parte din ceva mai mare decât el însuși, mai mare decât fricile lui. Pentru o dată, chiar s-a lăsat să plece. Era copleșit de un sentiment de abandon și acesta îl ducea mai departe.

Godfrey, ocolind taurii, a rotunjit curba și, în timp ce făcea, frica i s-a intensificat, când o uriașă divizie de oameni ai Imperiului apăru în fața lui, încărcând cu o viteză care îl orbi. A înghițit. Godfrey își făcuse bine treaba eliberând taurii și a fost surprins că planul său nebun a funcționat la fel de bine ca el. Dar acum că a văzut această nouă divizie a Imperiului apropiindu-se, a simțit că totul era degeaba. Erau pe cale să moară oricum în mâinile acestei forțe cu mult superioare, asta era clar.

Cel mai mult îl speriase vederea persoanei care conducea acuzația. I-a slăbit genunchii. Acolo, chiar înaintea lui, era un bărbat la care se gândise ca un frate. Thorgrin. Lui Godfrey nu-i venea să creadă: Thor plătea

corect pentru ei. Părea stăpânit, mai mare și mai puternic ca niciodată, năvălind spre ei cu o forță orbitoare, cu o sabie pe care Godfrey nu o recunoștea. Avea semnele Imperiului, iar Thor îl mânuia ca și cum ar fi în viață. Călărea de parcă ar fi purtat pe aripi de fulger.

Godfrey s-a pregătit, când și-a dat seama că era chiar în calea lui Thor. De ce el, dintre toți oamenii?

„Thor!” Godfrey țipă în timp ce se apropiau, sperând că poate Thor îi va recunoaște, își va lăsa brațele în jos, se va întoarce în altă parte.

Dar nu a mers. Ochii lui Thor păreau stăpâniți și el a încărcat corect pentru el.

Godfrey își ridică scutul cu ambele mâini, pregătindu-se pentru o lovitură îngrozitoare.

Thor s-a oprit asupra lui și și-a ridicat sabia sus, încruntat, iar Godfrey și-a dat seama că a terminat.

Godfrey a devenit atât de nervos încât a tresărit în avans și s-a răsucit din greșeală și a alunecat în lateral, începând o cădere incomodă de pe cal.

Acea răsucire accidentală l-a salvat. În timp ce Thor își balansa sabia, i-a ratat Godfrey, sabia conectându-se cu scutul lui Godfrey în loc de capul lui. A lovit cu un zgomot puternic și l-a trimis pe Godfrey să cadă definitiv de pe cal.

Godfrey a zburat de pe cal și a aterizat la pământ cu o bufnitură puternică, vântul a zburat din el, rostogolindu-se în pământ, icnind, cu capul bătând. S-a rostogolit și s-a rostogolit și, în cele din urmă, s-a oprit și și-a ridicat capul.

Peste tot în jurul lui era fugăria a o mie de cai, călare în toate direcțiile – și în timp ce își ridică bărbia, ultimul lucru pe care îl văzu a fost copita unui cal, coborându-i chiar pe frunte și doborându-l definitiv.

*

Andronicus a fost încântat să-l privească pe Thornicus înapoi la vechiul său sine, luptând cu abandon, conducând încărcarea și croindu-și drum prin câmpul compatrioților săi. În primele linii ale celor care mergeau să-l întâlnească se aflau sute de McCloud, destul de proști încât să creadă că ar putea să-și învingă fiul.

Thor și-a mânuit arma ca un lucru de furie, ucigând o jumătate de duzină de oameni dintr-o singură lovitură. Câmpul s-a înroșit cu sângele Inelului, McCloud-urile căzând la picioarele lui Thor.

Andronicus a zâmbit, mulțumit – și apoi a intrat el însuși în luptă.

Mânuind un bipel cu trei capete, Andronicus și-a balansat lanțul lung și a găsit țintă după țintă, zdrobind inamicul, doborând capete în stânga și în dreapta. Era prea înalt, prea puternic, prea iute pentru toți și a croit calea morții. Zâmbi larg, înțelegând totul. Nu se distrase atât de mult de nu știa cât timp. În timp ce Andronicus lupta cu abandon, el a fost satisfăcut să știe că se confrunta cu ultima rămășiță a forțelor Inelului; după această bătălie, Inelul avea să fie în sfârșit al lui.

Andronicus l-a zărit pe unul dintre liderii lor — Kendrick — care îl ataca fără teamă. Acest războinic era într-adevăr nesăbuit dacă credea că l-ar putea lupta pe Marele Andronic. Andronicus a țipat și a lovit calul cu piciorul, iar oamenii s-au despărțit în timp ce cei doi mari războinici s-au lovit unul de altul într-o poiană deschisă.

Andronicus și-a îndreptat bițul spre capul lui Kendrick, așteptându-se să-l termine. Dar a fost surprins să descopere că Kendrick nu era ca ceilalți cu care luptase: era mai rapid, mai agil. A alungat lovitura lui Andronic, apoi a parat cu sabia, atât de repede încât a reușit chiar să-i taie antebrațul lui Andronic.

Andronicus strigă, mai mult surprins decât durere. Nu fusese învins în luptă de foarte mult timp.

Dar durerea l-a făcut doar să se concentreze. Fusese prea încrezător și acum își dădu seama că Kendrick nu semăna cu ceilalți.

Andronicus și-a mânuit bițul, legănându-l, țintând jos de data aceasta, spre calul lui Kendrick.

Mingea împânzită de metal a lovit capul calului lui Kendrick, făcându-l să se împiedice.

Kendrick, prins neprevăzut, nu l-a văzut venind și, în timp ce se apleca înainte, încercând să-și liniștească calul, Andronicus se aruncă înainte cu un pumnal ascuns la capătul mănușului și îl tăie pe Kendrick peste piept.

Kendrick a strigat, dar s-a învârtit cu scutul și l-a zdrobit pe Andronicus peste față, ceva ce Andronicus nu anticipase.

Andronic s-a împiedicat înapoi; în aceeași mișcare, se întinse, apucă o suliță scurtă pe care o ascunsese în șa, se răsuci și o aruncă spre Kendrick.

Lancea se înfipse în umărul lui Kendrick, iar Kendrick țipă, apucând-o.

Andronicus s-a aplecat în față și l-a zdrobit pe Kendrick cu scutul din toată puterea lui, lovindu-i maxilarul și doborându-l de pe cal, cu sulița în umăr.

Kendrick a aterizat pe pământ greu, imobil. Calul lui a coborât cu el. Andronicus a simțit mai multă satisfacție decât a avut de-a lungul anilor.

Andronicus s-a învârtit în jur, pregătindu-se să-l termine. Dar, în timp ce a ridicat sulița sus, a fost atacat de câțiva dintre oamenii lui Kendrick și a fost curând distras în lupta cu ei. Cu coada ochiului, îl văzu pe Kendrick rostogolindu-se și plecând spre o altă luptă.

Altă dată , îşi spuse Andronic. Kendrick avea să moară, mai devreme sau mai târziu, de mâna lui.

*

Bronson a luptat cu tot ce avea, alegând să renunțe la scutul său și în schimb mânuind o sabie cu mâna sa bună. A luptat cât a putut de bine cu o mână, iar cu cealaltă a mânuit un bipel, strângându-l cu cârligul de pe ciot. A luptat ca un om posedat, făcând tot posibilul să apere Inelul. A călărit înainte, luptând curajos lângă Srog, ei doi spate în spate, în timp ce doborau zeci de oameni ai Imperiului în fiecare direcție.

„BRONSON!” strigă o voce.

Bronson recunoscu acea voce oriunde. I-a trimis un fior prin coloana vertebrală.

S-a întors și a văzut, în mijlocul unui grup de soldați ai Imperiului, dușmanul lui. Tatăl lui. McCloud. Monstrul. Omul care-i luase mâna de la el. Omul pe care l-a urât mai mult decât orice în viață.

Bronson a țipat și a dat cu piciorul în cal și a atacat tatăl său. McCloud se întoarse, ca un demon posedat, fără un ochi, chipul desfigurat, emblema Imperiului arsă în ea. Devenise o creatură hidoasă, chiar mai hidosă decât fusese.

Iată-i, se gândi Bronson, tată și fiu, în sfârșit înfruntându-se, îmbrățișând în cele din urmă inevitabilul. Era o zi pe care Bronson o aștepta de mult. Ar șterge numele tatălui său dacă ar putea. Și dacă nu, măcar și-ar trimite tatăl în iad. Era răzbunarea pe care o contemplase în fiecare zi în timp ce se uita în jos și își vedea ciotul ca o mână.

"TATĂ!" Bronson țipă înapoi.

Bronson s-a răzbunat, ridicând sabia sus, în timp ce tatăl său scoase un strigăt care să se potrivească cu al lui.

Cei doi s-au întâlnit în mijlocul unei poieni deschise, soldații Imperiului despărțindu-se, iar McCloud și-a aruncat toporul de luptă, cu ambele mâini, țipând, urmărind să-i scoată capul fiului său.

Bronson s-a abătut în ultima secundă, s-a învârtit cu bițul și a reușit să-și zdrobească tatăl în ceafă.

McCloud s-a împiedicat și a căzut de pe cal.

Bronson nu a pierdut timpul: s-a învârtit și a sărit la pământ, înfruntându-se pe jos pe tatăl său, în timp ce tatăl său stătea încet, clătinat, dezorientat. Bronson și-a dat jos sabia cu o mână, iar McCloud și-a ridicat scutul și l-a blocat. Dar Bronson a tăiat din nou și din nou, în cele din urmă trântând scutul tatălui său din strânsă. Apoi s-a lăsat pe spate și l-a lovit cu piciorul.

Tatăl său s-a împiedicat și a aterizat pe spate, rănit, încet să se ridice.

Bronson s-a ridicat deasupra lui, respirând greu, a făcut un pas și a pus un picior pe gâtul tatălui său.

McCloud icni după aer, iar Bronson ridică vârful sabiei și o ținu de încheietura tatălui său.

— M-ai luat de mână, tată, spuse Bronson. „Ar trebui să-l iau pe al tău. De fapt, ar trebui să te omor.” Bronson oftă. „Dar nu mă voi scufunda atât de jos. Am mai multă onoare decât tine. În schimb, te voi lua, nevătămat, drept prizonierul meu. Cedezi?”

McCloud se zbătu, bâfâind după aer, apoi în cele din urmă dădu din cap că da.

Bronson își scoase încet vârful sabiei de la încheietura mâinii lui McCloud.

„Întoarce-te și pune mâinile la spate”, a poruncit Bronson.

McCloud a făcut asta și, în timp ce a făcut, Bronson s-a întins să-și strângă tatăl, scoțându-și setul suplimentar de cătușe de la talie.

Dar când se întinse, McCloud se răsuci brusc, apucă o mână de pământ și i-o aruncă în ochii lui Bronson.

a țipat Bronson, ducându-și mâinile la ochi și lăsându-și cătușele. McCloud se răsuci și îi dădu lui Bronson un cot în vintre cât putu.

Bronson a căzut la pământ, în agonie.

McCloud stătea deasupra lui, apucându-l de părul din ceafă.

— Mă bucur să te văd din nou, fiule, spuse McCloud.

McCloud și-a ridicat genunchiul și i-a coborât fața lui Bronson, iar un trosnire a despicat aerul când i-a rupt nasul fiului său.

Bronson a gustat sânge și ultimul lucru pe care l-a văzut a fost pământul urcând repede, prea repede, ca să-l întâmpine.

*

Thor a încărcat pe câmpul de luptă, de neoprit, ucigând zeci de McClouds care au plecat să-și atace tatăl. Le-a tăiat, mai repede decât putea reacționa oricare dintre ei, hotărât să-l protejeze. Asta era tot ce conta acum. Andronicus — și zdrobirea tuturor acești adversari din Inel.

Thor nu s-a putut opri. Se simțea posedat, în controlul unei puteri mai mari decât el. Sabia lui practic se legăna singură.

Thor s-a uitat peste el și l-a văzut pe tatăl său, nu departe, dându-l pe Kendrick de pe cal – și pentru prima dată, Thor clipi. Pentru o scurtă clipă, o parte din el de mult pierdută s-a agitat înăuntru; pentru o clipă, o parte din el îl recunoscu pe Kendrick. Nu-și putea aminti de unde. Pentru o clipă, o parte din el a fost confuză în legătură cu cine lupta.

Dar apoi Thor simți un fulger de energie și se întoarse să-l vadă pe Rafi, călărind aproape în spate, ridicând degetele în direcția lui. Thor a simțit un val intens de energie înghițindu-l, făcându-i imposibil să gândești. A simțit o luptă titanică care se produce în el pentru control, pentru liberul arbitru. Și apoi s-a simțit subsumat de o ceață.

În timp ce Thor s-a uitat înapoi la Kendrick, nu l-a mai recunoscut. Era doar încă unul dintre adversarii nesfârșiti ai tatălui său, încă unul dintre acești rebeli care nu voiau să cedeze Inelul.

S-a auzit un strigăt de luptă aprig, unul diferit de ceilalți, iar Thor s-a întors și a văzut un războinic care ataca pentru el. Alți soldați s-au despărțit, creând o poiană largă pentru ei, iar cavalerul s-a oprit în fața lui Thor și l-a înfruntat. A urmat o pauză de moment în bătălie, în timp ce alții s-au întors să privească. În mod clar, acest cavaler, oricine ar fi fost, a fost o persoană importantă din partea lui MacGil.

„Thorgrin! Eu sunt, Erec!” bubui cavalerul, stând mândru pe calul său. „Nu ești tu însuți. Nu vreau să mă lupt cu tine. Vă rog să vă lăsați armele. Întindeți-vă armele și alăturați-vă cauzei noastre!”

Thor se simți îmbujorat de furie. Cine era acest străin care să-i spună ce să facă?

„Nu-mi întind armele pentru nimeni!” strigă Thor înapoi, sfidător.

Thor nu a pierdut timpul: a încărcat înainte, și-a ridicat sabia sus și a venit o ciocnire de săbii, în timp ce el și Erec s-au luptat cu furie, înainte și înapoi, lovitură după lovitură, fără să câștige niciun centimetru.

În cele din urmă, Thor a ocolit una dintre loviturile lui Erec și apoi a coborât de pe cal și l-a atacat la pământ.

Cei doi s-au rostogolit pe pământ, luptându-se, niciunul nu a câștigat avantajul. În cele din urmă, Thor s-a rostogolit de sub el și și-au luat picioarele din nou.

S-au înfruntat unul cu celălalt și în jurul lor se deschise o poiană largă, toți ceilalți războinici oprindu-se să privească.

„Thorgrin, te implor!” strigă Erec, respirând greu, cu sânge pe buze. „Eu sunt, Erec!”

Thor a țipat și a încărcat, cu sabia ridicată sus. Săbiile lor s-au ciocnit în timp ce luptau corp la corp, mergând lovitură după lovitură, scutul lovindu-se cu sabia lovind scutul, înainte și înapoi, perfect potrivite. Nici unul nu a putut câștiga avantajul.

Thor a fost surprins de puterea și agilitatea acestui cavaler; nu mai întâlnise niciodată pe cineva ca el.

„Eu sunt, Erec!” spuse el, de aproape, gemând, în timp ce săbiile lor se întâlneau și se blocau. — Mă cunoști, Thorgrin.

Thor mormăi, încruntat.

„Numele meu este Thornicus!” strigă Thor, deblocându-și sabia.

Au lovit, au tăiat și au parat, înainte și înapoi, până când brațele lui Thor au obosit, fără să câștige niciun centimetru.

— Ai fost odată scutierul meu, Thorgrin, spuse Erec. „Te-am ajutat să te antrenez. As face orice pentru tine. Orice. Thorgrin, eu sunt, Erec.

Thor făcu o pauză momentan, ceva în cuvintele lui izbind o coardă. Pentru o clipă trecătoare a rămas confuz, voci din capul lui luptându-se între ele, în timp ce Thor încerca să înțeleagă, să știe unde era, cine era. Cine era acest om cu care se lupta?

„Erec?” întrebă Thor.

Deodată, Rafi a apărut lângă Thor și a scos un zgomot îngrozitor din fundul gâtului în timp ce își ridică mâinile și le îndrepta către Thor.

Thor s-a simțit cuprins de o energie îngrozitoare și o furie disperată l-a cuprins în timp ce se întoarse și și-a pus ochii pe Erec.

De data aceasta, nu l-a recunoscut pe Erec. Deloc. Era un dușman și nimic mai mult.

Thor și-a ridicat sabia sus și a încărcat, cu sânge în ochi, hotărât de data aceasta să-l șteargă pe acest om de pe fața pământului.

CAPITOLUL TREIZECI UNUL

Romulus a străbătut mediul rural în galop, îndreptându-se spre est, departe de toți soldații, departe de întreaga armată a Imperiului. Luanda era așezată pe partea din față a calului și ea încă se zbătea, în ciuda brațelor lui musculoase înfășurate strâns în jurul taliei ei. Era surprins de puterea ei. Chiar și cu frânghiile care o legau, chiar și cu brațele lui uriașe, îi era greu să o țină nemișcată. Ea era ca un cal scăpat. Își dorea cu disperare să fie liberă, dar el nu o putea lăsa.

Romulus călărea calul din ce în ce mai repede, lovind cu piciorul până când protestă de durere, știind că trebuie să facă Traversarea Estului, să se întoarcă pe partea cealaltă și să o aducă pe Luanda cu el. Pelerina lui magică era pregătită la talie.

Romulus era încă plictisitor din cauza înfrângerii sale de către oamenii lui Andronicus, lucru pe care nu îl anticipase niciodată. Fusese sigur că îl va lua prin surprindere pe Andronic și va prelua Inelul. Dar în cele din urmă, Romulus avusese norocul să scape cu viața, deși trebuise să se întoarcă și să fugă, singur, pentru siguranța Canionului.

Dar acum avea premiul lui și asta era tot ce conta. Luanda. Un MacGil. Primul născut MacGil, nu mai puțin.

Romulus s-a rugat ca legenda mantiei să fie adevărată, că de îndată ce a traversat Canionul cu ea, Scutul se va spulbera, iar milioanele lui de oameni care așteptau în afara Canionului ar putea veni grăbiți înăuntru. De data aceasta, el îi va conduce să finalizeze. și victorie totală împotriva lui Andronic și zdrobește Inelul. Atunci Romulus avea să fie Comandant Suprem și nu va mai fi nimeni și nimic care să-l oprească.

Romulus era atât de aproape acum, încât aproape că simțea gust.

Au călărit și au mers, de-a lungul câmpiilor goale și înghețate, până când, în cele din urmă, a apărut Traversarea de Est, stâlpii înalți ai intrării marcand orizontul. Calul lui Romulus era aproape de epuizare, dar a dat cu piciorul și mai tare, înfipându-și călcâiele. Destinul lui era aproape și intenționa să-l apuce.

Romulus și-a amintit că, pentru ca mantia să funcționeze, va trebui să traverseze Canionul cu MacGil pe jos. Când a ajuns la baza Canionului, intrarea în pod, s-a oprit brusc, a descălecat, a apucat-o pe Luanda și a smuls-o cu el.

Cumva, chiar și cu mâinile legate, Luanda a reușit să se strecoare de sub el și înainte ca el să poată reacționa, a început să alerge peste peisaj.

Înfuriat, Romulus a reacționat repede, luând biciul de pe șa și lovindu-se asupra ei, înfășurându-l în jurul gleznelor.

Luanda a țipat când el îi strângea gleznele, iar ea a căzut cu fața la pământ.

Romulus o trase brusc spre el, târându-o de-a lungul pământului. Se întinse, o apucă cu o mână, o ridică sus în aer și se încruntă la ea.

„Dacă nu ai fi un MacGil, te-aș ucide chiar acum”, a clocotit el.

Luanda se strâmbă și îi scuipă în față.

Surprins, Romulus i-a dat înapoi.

Sângele i s-a stropit de pe buze și, în cele din urmă, părea ruptă; cu toate acestea, furia lui Romulus nu a fost satisfăcută. Ar fi sfâșiat-o dacă ar putea. Poate că ar fi făcut-o, de îndată ce au traversat Canionul. Da, gândul la asta l-a liniștit.

Romulus se întoarse, s-a îndreptat spre pod și și-a drapat mantia peste umeri. A simțit-o bâzâind, vibrând, a simțit o cursă de energie prin el pe care nu o simțise înainte. Era sigur că avea să meargă; el avea să doboare singur Scutul. Inima îi bătea cu nerăbdare.

Romulus se întinse și cu un braț o apucă pe Luanda de talie, ridicând-o și ducând-o prin aer ca un copil nestăpânit. A început să mărșăluiască cu ea pe pod.

Luanda s-a resimțit și a țipat, încercând din toate puterile să se desprindă. Dar el a strâns-o strâns de data asta și nu mai avea scăpare.

Romulus a făcut primul pas pe pod și s-a simțit bine. În curând avea să treacă peste; și în ciuda tuturor agitațiilor și țipetelor din lume, Luanda nu putea face nimic pentru a-l opri.

În curând, Inelul avea să fie al lui.

CAPITOLUL TREEI DOI

Gwendolyn călărea alături de Argon, Alistair, Aberthol și Steffen, Krohn la picioarele lor, cei cinci călare, străbătând peisajul nordic al Inelului, alergând spre sud pentru patria lor, pentru Thor. Gwen era încântată să se întoarcă în țara ei natală, pe această parte a Inelului și în afara Lumii de Jos. A fost ca un vis. Fusese sigură că nu va găsi niciodată Argonul, că nu va scăpa niciodată din Lumea Inferioară. Și acum, iată-le, toți înapoi acasă din nou și atât de aproape de a fi înapoi cu Thor.

Gwendolyn a continuat să relueze în mintea ei momentul în care Argon deschisese ochii, se întorsese la ea, revenise la viață. Lacrimile încă îi curgeau pe obraji când se gândea la sacrificiul pe care îl făcuse, la alegerea îngrozitoare pe care trebuia să o facă pentru a sfida soarta și a aduce Argonul înapoi. Ea știa că, într-o zi, va veni timpul să renunțe la ceea ce promisese pentru viața lui Argon. Viața lui Thorgrin sau viața copilului ei.

Dar acea zi, cel puțin, nu a fost astăzi.

Gwen o durea stomacul în timp ce călărea, copilul întorcându-se și întorcându-se, așa cum fusese de când găsiseră Argon. Totul fusese o neclaritate, de când Argon fusese eliberat. Argonul reînviat a fost mai puternic ca niciodată și și-a folosit puterea pentru a arunca o bula mare; Gwen și ceilalți s-au trezit prinși în ea, plutind cu Argon în aer, ocolind pământul cu o viteză din ce în ce mai rapidă, ducându-i înapoi prin Lumea Inferioară, până la marginea Canionului - și apoi plutindu-i inofensiv. peste ea. Fusese șocant pentru Gwendolyn să zboare așa prin aer. A făcut-o să se gândească la timpul petrecut cu Thor pe spatele lui Mycoples.

Gwen își aminti că priveau în jos în timp ce traversau Canionul, minunându-se de ceața învolburată de sub ea, de adâncurile Canionului care păreau să nu se mai termine. Se întrebă dacă există măcar un fund.

În cele din urmă, Argon îi pusese înapoi pe această parte a Inelului, bula lui ajungând la capătul puterii, acum că se întorceau în siguranță pe

această parte. Se așezaseră lângă un grup de cai sălbatici pe care îi găsiseră cutreierând peisajul rural și de atunci nu încetaseră să călărească.

Au alergat spre sud și est, îndreptându-se spre câmpul de luptă unde Argon îi spusese că simțea că are loc o mare bătălie. Simțise că era o luptă epică pentru chiar inima și sufletul Inelului și că în joc era chiar viitorul Inelului. Cu siguranță, știa ea, aici trebuie să fie Thor. Și pe toți ceilalți pe care i-a iubit și de care i-a îngrijit.

Gwen a simțit o cursă contra cronometru, disperată să ajungă acolo înainte să fie prea târziu, înainte ca Thor să fie ucis sau pe oricine altcineva pe care îl iubea. Putea simți în fiecare gram din ființa ei că toți erau pe marginea unei mari calamități. Oare întârziase să găsească Argonul? Oare totul a fost degeaba?

S-a auzit un țipăt sus și ea și-a ridicat privirea și l-a văzut pe Estopheles, dându-se în cerc, conducându-i.

Gwen și-a lovit calul mai tare. Lângă ea, Krohn mârâi și alergă să-l ajungă din urmă.

Călăreau și călăreau, traversând Inelul, trecând ceas după oră, toți știind ce era în joc și niciunul nu s-a oprit măcar să-și tragă sufletul. Soarele a crescut mult pe cer, iar lacrimile lui Gwen nu s-au oprit niciodată. Ea a simțit că o tragedie îngrozitoare era pe cale să se întâmple. Oare sacrificase prea mult?

Au călărit din ce în ce mai adânc în teritoriu necunoscut, Highlands care se profilează la orizont. Era un singur oraș călcând pe vârfuri și ea l-a recunoscut imediat din cărțile de istorie: Highlandia. Cetatea McCloud. Orașul dintre două regate.

Pe versantul abrupt al muntelui care cobora dinspre Highlandia, Gwen putea să vadă traseul larg al unei armate care cobora. Și în timp ce a urmat acea potecă și a întins ea însăși o creastă, în cele din urmă s-a oprit, văzând-o. A fost șocată.

Întinși sub ei, într-o vale imensă, erau mii de războinici, care luptau de ambele părți. A fost cea mai mare bătălie pe care o văzuse vreodată. De partea ei, ea a recunoscut imediat armura a mii de Silver și MacGil și Silezieni.

Dar dincolo de vale, ea a văzut că se confruntau cu o armată mult mai mare, un număr mare de Imperii, zeci de mii de trupe care vin și un flux nesfârșit de întăriri în spatele lor. Gwen putea vedea chiar și de aici figura mai mare decât viața lui Andronicus, cu capul ridicat pe câmpul de luptă,

mânuind două săbii și făcând ravagii în timp ce își croia drum prin câmp. Oamenii ei cădeau cu sute, toți în fața ochilor ei. Au fost pur și simplu depășiți numeric.

Cel mai rău dintre toate, ea a văzut luminișul din centrul câmpului de luptă, epica bătălie unu-la-unu dintre doi mari războinici pe care toți ceilalți războinici păreau să o oprească și să o privească. Acolo, singur în centrul câmpului de luptă, luptând unul la unu, era campionul tatălui ei, cel mai mare cavaler al Argintului: Erec. În mod normal, ea nu s-ar teme pentru el, indiferent de cine s-ar fi luptat.

Dar în timp ce privea atent, inima i s-a oprit și sângele i s-a răcit pentru a-l vedea pe adversarul lui: era Thorgrin. Iubirea ei.

Thor arăta ca un bărbat transformat, luptându-se în neclaritate, mai rapid și mai puternic decât îl văzuse vreodată. Se lupta cu tot ce avea, iar inima ei a căzut să-și dea seama că el avea ca scop să-l omoare pe Erec.

Ce sa întâmplat cu Thor? Cum ar putea să lupte pentru Andronicus? Ea nu putea să înțeleagă.

În mod clar, era sub un fel de vrajă magică. Gwen se simțea mai încrezătoare ca niciodată că găsirea lui Argon fusese ceea ce trebuia făcut. În mod clar, în fața acestui tip de magie, toți, întregul Inel, ar fi neputincioși. Era nevoie de magie pentru a lupta cu magia.

Gwen a dat cu piciorul calului și ceilalți de lângă ea au urmat-o. Ea a țintit chiar spre groapa bătăliei, spre poiană, spre Thor. Trebuia să ajungă la Thor la timp. A trebuit să-l salveze. A trebuit să-l salveze pe Erec.

„Doamna mea, nu este sigur!” strigă Aberthol lângă ea, în timp ce călăreau. „Tu taxezi pentru luptă! Aceștia sunt bărbați adevărați, cu arme adevărate! Trebuie să te oprești aici! Nu vei ajunge la Thor! Vei fi ucis!”

Dar Gwendolyn l-a ignorat. Nu se temea pentru propria ei siguranță. Doar pentru Thor și pentru cel al Inelului.

„Mă duc unde este Thor”, strigă ea înapoi. „Mi-e teamă de sabia nimănui. Dacă nu vrei să-l urmărești, nu.”

„Doamna mea, sunt cu tine!” spuse Steffen.

„La fel ca și mine!” strigă Alistair.

„Voi lupta pentru tine și voi deschide calea pentru tine prin acești oameni”, strigă Steffen. „Veți ajunge la Thorgrin!”

Argon călărea în tăcere lângă ea; el nu spuse nimic, dar ea știa, a văzut din privirea din ochii lui, că el însuși era gata de luptă.

Inima lui Gwen bătea cu putere și gâtul i s-a uscat, copilul ei întorcându-se ca un nebun în stomac când se apropia de impactul luptei. Urechile ei erau pline de zgomotul metalului, de strigătele de moarte ale bărbaților și simțea mirosul murdăriei de aici. Ea s-a pregătit în timp ce galopează, fără a încetini calul.

Gwen a intrat în plină luptă, Steffen conducând drumul și luând mai mulți oameni cu săgețile sale. În timp ce călărea, MacGils și Silver și Silezianii au recunoscut-o cu toții și au strigat cu entuziasm, adunându-se să se grăbească spre ea și să-și despartă drumul prin mulțime. Ea era regina lor iubita, la urma urmei, iar acum era un erou care se întoarce, cu Argonul lor iubit eliberat și alături de ea.

Gwendolyn năvăli, din ce în ce mai adânc în adâncul câmpului de luptă, ridicându-și scutul pentru a evita o lovitură, cu mâinile tremurând. Dar ea nu și-a oprit încărcarea. Soldații Imperiului au intervenit din toate părțile, realizând că a sosit o persoană importantă și încercând să o atace. Unul a venit atacând Gwendolyn cu sabia ridicată sus, trecând dincolo de anturajul ei, apropiindu-se de ea; Gwen a așteptat și apoi s-a eschivat; a trecut zburând pe lângă ea.

Un altul a venit spre ea, strecurându-se printre rânduri, iar de data aceasta Steffen s-a îndreptat înainte, a dat drumul unei săgeți și l-a împușcat în gât. A căzut de pe cal, mort.

Încă un altul s-a strecurat, iar acesta Gwen s-a sinucis, ridicând pumnalul și înjunghiându-l în gât înainte ca el să-și poată aduce securea jos pentru capul ei. Și-a lăsat toporul pe propriul cap și s-a prăbușit de pe cal.

Dar mulțimea devenea din ce în ce mai groasă pe măsură ce ea se apropia de Thor, din ce în ce mai mulți bărbați ai Imperiului socotind pentru ea. Oamenii ei și Steffen au făcut tot ce au putut, ucigând pe câțiva dintre ei. Dar ea a simțit curând că se lovește din toate părțile și, deodată, a fost trântită pe umăr de un scut și și-a doborât calul.

Gwen a aterizat greu și s-a rostogolit. A căzut în genunchi, burta ei ucigând-o, murdărie în față și în nas. Gâfâind, Gwen se întoarse și ridică privirea și văzu un soldat al Imperiului strâmbându-se, coborând spre ea cu un ciocan de război.

Neputând să se apere, Gwen și-a ridicat mâinile și s-a pregătit.

Ciocanul se opri în aer, purtătorul lui părând confuz.

Gwen se uită în sus și o văzu pe Alistair, aproape, întinzând o singură palmă, o lumină albastră între ea și armă. Alistair ridică apoi mâna

și îndreptă lumina spre soldat.

Soldatul s-a dus deodată să zboare înapoi, cu zeci de picioare prin aer, ciocanul căzându-i de o parte inofensiv.

Alistair întinse o mână și o ajuta pe Gwen să se ridice.

Gwen s-a întors și a văzut alți câțiva soldați care încărcau să o atace, cu săbiile ridicate sus, iar ea a ridicat un scut și s-a pregătit pe ea și pe Alistair împotriva loviturilor. Se auzi un zgomot de mârâit, iar Krohn trecu în fugă pe lângă ea, sări în aer și își înfige colții în gâtul fiecărui soldat. Krohn i-a prins pe fiecare și a clătinat cu brutalitate din cap, până când a fost mulțumit că fiecare era mort.

Krohn, mârâind, stătea în fața lor, speriandu-i pe toți soldații care îndrăzneau să se apropie și oferindu-i o deschidere. Gwendolyn și-a văzut șansa. Ea știa că era acum sau niciodată.

Gwen a sprintat, trecând prin groapa de oameni, Thorgrin la vedere între soldații care se luptau.

A fost lovită și lovită brusc în fiecare direcție și a evitat mai mult de o lovitură – dar viteza ei a funcționat pentru ea. Era rapidă, nu împotmolită de armuri și a reușit să-și croiască drum.

Gwen a pătruns în luminișul deschis, Krohn conducând drumul, Steffen și Alistair chiar în spatele ei, ajutând să devieze loviturile. Acolo era el, la doar douăzeci de metri distanță de ea.

Thorgrin.

Gwen abia putea respira, era atât de copleșită de bucurie să-l vadă, să fie atât de aproape de el. A vrut să se grăbească afară și să-l îmbrățișeze. Avea chef să râdă și să plângă în același timp.

Cu toate acestea, era și îngrozită de el. Thor s-a luptat cu Erec ca un om posedat. Să-i privesc luptă, doi dintre cei mai mari războinici ai tuturor timpurilor, a fost ca și cum ai privi o lucrare de frumusețe, înainte și înapoi, săbiile zgârnind, sclipind în lumină, viteza, agilitatea, puterea, forma perfectă. Erau doi maeștri ai artei lor, cu săbiile scânteind ca prelungiri ale lor, de parcă ar fi fost în viață.

Zeci de soldați au încetat să lupte și au rămas acolo și au privit, hipnotiți.

Argon a venit lângă Gwendolyn și, în timp ce o făcea, rosti un cuvânt:

„Rafi.”

Gwendolyn îi urmă privirea și văzu un vrăjitor în haine stacojii stând în partea îndepărtată a poianei, privind spectacolul, stând lângă Andronicus, lângă McCloud. Rafi era cea mai diabolică creatură pe care o văzuse vreodată. Își întinse două mâini spre Thor și o lumină stacojie emana din ele, înghițindu-l. Brusc, totul a avut sens. Thor era sub controlul acestui vrăjitor întunecat.

Argon făcu un pas înainte, fără teamă, în luminiș și întinse o palmă către Rafi.

O lumină albastră a zburat peste poiană. Rafi s-a întors să-l vadă pe Argon și fața lui contorsionată de frică. Rafi părea șocat și confuz.

— Argon, spuse Rafi întunecat. "Nu poate fi."

Cei doi au făcut un pas înainte, afară în poiană, mergând unul spre celălalt, fiecare întinzând-o câte o palmă, fiecare îndreptându-o către celălalt pe măsură ce se apropiau.

Era o priveliște de privit, doi vrăjitori, doi titani, înfruntându-se, ca doi munți care se ciocnesc. A fost o luptă monumentală, iar mâinile lui Argon tremurau, la fel ca și ale lui Rafi. Fiecare se încruntă, gâfâind după aer. Fiecare a căzut în genunchi, fiecare infuzându-l pe celălalt cu o lumină de culoare diferită.

În cele din urmă, Argon a scos un mare strigăt de luptă și și-a ridicat mâinile sus, iar în timp ce a făcut, Rafi s-a ridicat brusc în aer. Argon și-a balansat ambele brațe, iar Rafi s-a aruncat prin aer, zburând la sute de metri, dispărând undeva la orizont.

Argonul s-a prăbușit odată cu efortul.

Pentru o clipă, Thor s-a oprit în lupta lui cu Erec. Stătea acolo, parcă încurcat, de parcă s-ar fi rupt o vrajă asupra lui. Thor se uită înapoi la Erec cu ochi strălucițI.

Erec, realizând ce se întâmplase, făcu şi el o pauză. Stătea acolo, respirând greu, întinzându-și sabia precaut.

— Thorgrin, eu sunt, Erec, spuse el. „Întinde-ți brațele. Nu este prea târziu.”

„THORNICUS!” strigă Andronicus, făcând un pas înainte. "Ești Fiul Meu! EȘTI FIUL MEU!" a țipat el.

Ochii lui Thor s-au strălucit din nou și, deodată, s-a aruncat înapoi în luptă, luptându-se cu Erec cu o putere de două ori mai mare, cu o viteză de două ori mai mare.

Au schimbat lovitură după lovitură și, în curând, Erec s-a împiedicat pe spate, aterizat într-un genunchi, copleșit.

Thor a continuat să taie pentru el, tăind cu atâta furie, încât a tăiat sabia lui Erec în jumătate. Apoi a doborât scutul lui Erec din mână.

Thor stătea deasupra lui Erec, cu o privire demonică în ochi. A respirat greu, și-a șters sângele din gură și și-a ridicat sabia pentru a o arunca în Erec.

Gwendolyn nu mai suporta să nu mai privească.

S-a repezit înainte, în poiană și a alergat între Thor și Erec.

„Thorgrin!” strigă ea, cu lacrimi în voce. "Sunt eu. Gwendolyn!”

Ea stătea la doar un pas de el, plângând, lacrimile curgându-i pe obraji. Se simțea copleșită de un milion de emoții.

Întregul câmp de luptă s-a oprit să privească.

Thor stătea acolo, cu sabia ridicată sus și se uită înapoi la ea. Ochii lui nu erau cei pe care ea îi cunoștea, recunoștea și iubea. Părea pierdut pentru ea, pierdut într-o altă lume, alt loc, altă dată. În timp ce stătea acolo, pentru prima dată în viața ei, îi era frică de el.

— Thorgrin? întrebă ea, nesigură.

Thor se strâmbă și își trase sabia mai departe.

Krohn s-a repezit brusc înainte, mârâind și s-a oprit între Thor și Gwen. Se mârâi înapoi la Thor de parcă ar fi fost un străin. Gwen cu greu i-a venit să creadă: Krohn nu-l mârâia niciodată. Simțul ei de presimțire a crescut.

„Thor, *eu sunt* ”, a implorat ea, în lacrimi. „Gwendolyn. Iubirea ta."

Thor clipi, totuși ochii lui păstrau aceeași privire goală, confuză.

Gwen s-a rugat ca Thor să se întoarcă la ea, să-și lase jos sabia. Părea că ar putea.

Dar deodată, se încruntă și își ridică din nou sabia, iar Gwen știa în acel moment că va muri de mâinile lui.

Ultimul ei gând, înainte de a veni lovitura, a fost că nu și-ar dori nicio altă cale de a muri pe această lume.

CAPITOLUL TREEI TREEI TREEI

Micoplii se legănau și se legănau în toate direcțiile pe navă, în timp ce valurile uriașe se prăbușiră pe toată puntea, alunecând-o dintr-o parte a punții până la cealaltă, izbindu-se de balustradă. Sunetul de la valurile care se prăbușeau era asurzitor. Ea a încercat din răsputeri să gheare prin plasă, dar materialul Akron a rămas indestructibil.

Cel puțin barca era scăpată de sub control. Valuri uriașe o zvârliră, rostogolindu-se în mări, furtuna pe care ea a chemat-o puternică chiar și dincolo de visele ei. Barca a fost absorbită de maree puternice și și-a anunțat drumul din ce în ce mai aproape de Insula Ceței. Micoplii îl priveau cum se apropie la orizont.

Soldații Imperiului au țipat în timp ce încercau să preia controlul. Dar nu au putut. Mai mult de unul a alunecat chiar de pe marginea punții, țipând în timp ce se aruncau spre moarte în apele roșii înspumate și furioase ale mării de sânge. Mai mult de un monstru a apărut, înghițindu-i pe oameni întregi.

Barca a intrat în valurile care se prăbușeau în timp ce se apropia de malul Insulei Ceței, un țărm format din stânci zimțate și o fâșie îngustă de nisip. Oamenii Imperiului au încercat frenetic să conducă nava, să evite stâncile. Cumva, au reușit să conducă nava chiar în dreapta lor și au călărit cu un ultimul val uriaș pe plaja de nisip.

A fost ghinion pentru Mycoples. Ea dorise ca ei să se ciocnească de stânci, voia ca barca să fie distrusă. Acum, barca, în timp ce s-a întors pe o parte și s-a cazat pe plajă, era încă intactă și jumătate din soldații Imperiului împreună cu ea.

În timp ce ieșiră pe plajă, Mycoples, încurcat în plasa ei, a plecat zburând din barcă și pe nisip. A fost o picătură mare, iar impactul a durut, iar ea s-a chinuit frenetic să se elibereze.

Totuși, indiferent ce a făcut, Akronul o ținea pe loc.

Soldații Imperiului, adunându-se, au sărit de pe barcă, pe țărm. Păreau intenționați nu doar să-și salveze viețile, ci și să o tortureze. Mai

mult de unul a sărit afară cu o suliță lungă în mână și a alergat după ea. Au început să o bage prin plasă, rănind-o. Chiar și cu furtuna urlată, chiar dacă erau spălați pe țărm, ei tot nu s-au putut opri din a o ataca. Planul ei funcționase doar parțial: era încă prizoniera lor. A văzut din ce în ce mai multe sulițe venind după ea și știa că ei o învinovățeau. Ea știa că în curând va muri.

Se auzi un vuiet brusc de sus pe cer, unul suficient de tare pentru a zgudui întreaga insulă. Oamenii Imperiului s-au oprit, au înghețat și au privit spre cer, îngroziți.

Dar Mycoples nu era îngrozit. Ea a recunoscut acel sunet. L-ar recunoaște oriunde. Era vuietul unui dragon. A fost unul de-al ei.

Ralibar.

Inima mycoplilor a crescut. Ralibar trebuie să fi simțit mirosul de om și venea să vadă cine sosise.

Micoplii nu știau unde a lăsat-o. Ralibar era un reclus singuratic și amar, teritorial și îi ura pe toți ceilalți dragoni. S-a zvonit că a ucis mai mult de un dragon care îndrăzniseră să-și încalce teritoriul. Ar putea să-i omoare pe acești oameni din Imperiu; dar s-ar putea să o omoare și pe ea.

Mycoples era neajutorat oricum. Oricum, ea părea destinată să moară aici. Cel puțin așa, oamenii din Imperiu ar muri și ei. Măcar ar avea răzbunare. Și cel puțin ar muri de mâna unui alt dragon în loc de om.

Inima lui Mycoples s-a umflat de nerăbdare când a auzit un alt vuiet, și-a ridicat privirea și l-a văzut pe Ralibar apărând, izbucnind printre nori, coborând cu furie. Era mare – mult mai mare decât își imaginase ea – și părea străvechi, solzii lui roșii s-au estompat și crăpat odată cu vârsta și avea ochi verzi uriași și strălucitori pe care ea nu i-ar fi uitat niciodată. Fața i s-a încruntat încruntat în timp ce se concentra pe oamenii Imperiului.

Soldații Imperiului s-au întors și au țipat și au încercat să fugă, să alerge înapoi la nava lor.

Dar era prea târziu pentru ei. Cei care avuseseră norocul să ajungă la țărm urmau să întâlnească în curând o altă soartă, mult mai oribilă.

Ralibar a coborât, a deschis fălcile mari și a suflat foc.

Flăcările s-au răspândit prin cer, înghițind oamenii și aprinzând nava. Bărbații au țipat, au ars de vii. Pentru cei pe care i-a ratat, Ralibar a coborât cu ghearele sale uriașe, groase ca un trunchi de copac, și i-a trântit în jumătate acolo unde stăteau. Curând, plaja a devenit roșie de sânge.

Furia lui Ralibar încă nu a fost satisfăcută: s-a scufundat, a ridicat cu ghearele lui uriașe rămășița navei în flăcări, a zburat cu viteză maximă, ducând-o prin aer și a zdrobit-o în peretele stâncii.

Cu o prăbușire mare, nava s-a spulberat într-un milion de bucăți în flăcări și a plouat în jurul lui Mycoples.

Mycoples era încântat. Stătea întinsă acolo, blocată în plasa Akron, pe plajă, cu valurile izbindu-se în jurul ei, ultima în viață. Ea și-a ridicat privirea spre Ralibar și l-a privit cum se întorcea și își punea ochii asupra ei. Făcu o pauză, plutind acolo, respirând, funingine neagră ieșindu-i din nări, de parcă ar fi dezbătut.

Apoi a scos un țipăt și a coborât drept pentru ea.

Mycoples și-a închis ochii și s-a pregătit pentru ceea ce avea să urmeze. Cel puțin ar trebui să fie fericită că i-a văzut pe oamenii Imperiului morți, că ajunsese până aici. Cel puțin acum, ar putea muri cu demnitate.

Mycoples au auzit un zgomot zgomotos și au simțit aerul trecând în viteză, în timp ce Ralibar se coboara spre ea. Ea a deschis ochii pentru a-l vedea oprit pe plajă în fața ei, plutind, bătând din aripi. El a țipat și și-a arcuit spatele, iar ea s-a pregătit.

Dar nicio lovitură nu a venit vreodată. Ea deschise ochii surprinsă, văzându-l întinzându-se cu gheara și, în schimb, tăind plasa.

Micoplii se uitară înapoi, șocați. Plasa ei era deschisă.

Mycoples se lăsă pe spate și își bate din aripi și și-a arcuit spatele. A fost șocată să fie liberă; aproape că uitase cum se simţea. Ea a fost și mai șocată să-și dea seama că Ralibar o eliberase și că el nu o omorâse, până la urmă.

Ralibar ateriza pe plajă, la câțiva metri distanță, și se uită înapoi la ea. Se uită în ochii lui verzi străvechi și văzu o expresie pe care nu se așteptase să o vadă. A fost curiozitate. Dar mai mult decât atât, mai era ceva. Ca și compasiunea.

În tăcere, au vorbit unul cu celălalt. Mycoples i-a mulțumit, și-a arcuit gâtul și a țipat, anunțându-i intențiile ei. Avea de gând să riposteze, împotriva Imperiului. Ea ar zbura înapoi imediat, peste ocean, și ar găsi o cale înapoi în Inel. Ea avea să găsească o cale de întoarcere prin Scut, să găsească o cale de a se întoarce la stăpânul ei, la Thorgrin. Avea nevoie de ea. Și asta era tot ce conta pentru ea.

Ralibar și-a arcuit gâtul și a țipat și el.

Mycoples au decolat, în aer, cu aripile ei mari batând și, în timp ce o făcea, a auzit un țipăt mare în spatele ei. Se întoarse să-l vadă pe Ralibar decolând, ajungând-o din urmă. A fost șocată: a vrut să i se alăture. Să o ajut. Ralibar. Singuraticul. Din anumite motive, îi plăcuse de ea.

Micoplii au salutat compania. Și-a bătut aripile mari, zburând din ce în ce mai sus, țintind spre est, spre Inel, spre Thorgrin. Ea a simțit că era în pericol de moarte. Și ea ar face tot ce putea pentru a-i salva viața.

CAPITOLUL TREIZECI PATRI

Selese s-a încărcat cu Illepra, cei doi călare cu tot ce aveau, în punctul de epuizare, fără nici măcar să se oprească pentru a-și odihni caii. Au pornit pe ultima parte a peisajului sterp până când, în cele din urmă, stâlpii înalți care vesteau Traversarea Estului au apărut la vedere.

Călătoria îi luase mult de la Selese, mai mult decât și-ar fi putut imagina vreodată; dacă n-ar fi fost gândul de a-l pierde pe Reece, nu știa dacă ar fi putut să continue. Devenise mai puternică și mai dură decât și-a imaginat vreodată, iar acum, când a văzut East Crossing, a văzut că era reală, era hotărâtă să o găsească pe Reece, orice era nevoie. Ea s-a rugat doar ca el să fie aici.

Pe măsură ce se apropiau de ea, Selese rămase uluită: magnifica Traversare de Est, cea de care auzise încă de când era mică. Dintre cele patru traversări care unesc Canionul, Traversarea Estului a fost cea mai lungă. Fiind situată pe partea McCloud a Ringului, Selese nu fusese niciodată aici și, fiind dintr-un oraș mic, nu văzuse niciodată ceva atât de mare și intimidant în viața ei. Podul a traversat Canionul și părea să se întindă pentru totdeauna, spre o altă lume.

Canionul însuși a lăsat-o fără cuvinte. Ea nu văzuse niciodată ceva asemănător în natură. O prăpastie vastă în pământ, plină de ceață învolburată de orice culoare. Selese a simțit o energie magică ieșind din ea. Ea s-a mirat că ceva atât de mare și frumos ar putea exista în lume.

Selese a ajuns la poalele podului, și-a oprit calul și a descălecat, la fel ca Illepra. Cei doi stăteau acolo, respirând greu lângă cai.

Selese se uită afară și se întrebă. Nu a văzut niciun semn imediat de Reece și inima i s-a scufundat.

„Poate că a trecut deja?” întrebă Illepra.

Selese a ridicat din umeri. Habar n-avea.

Selese a cercetat podeaua podului și a văzut ceva ce a recunoscut cu ochiul ei expert: sânge.

A urmat urmele nervoasă, Illepra lângă ea. În mod clar, aici avusese loc o mare luptă. Ea s-a rugat doar ca Reece să nu fi fost implicată.

În timp ce se îndreptau mai departe spre pod, Selese a văzut cadavre pe pământ, iar inima ei a tresărit. Ea s-a rugat ca niciunul dintre ei să nu fie al lui Reece.

Selese s-a repezit înainte, aproape plângând în timp ce a îngenuncheat și a întors fiecare trup. Ea a respirat adânc, atât de uşurată când a văzut că feţele nu îi aparţineau lui Reece. Niciuna dintre acestea nu era chipuri pe care ea le-a recunoscut.

„Ei poartă semnele Imperiului", a observat Illepra. — Soldații Imperiului, toți, spuse ea, întorcându-i cu cizma. „Au fost uciși de cineva."

— Prin Reece, spuse Selese plină de speranță. „Sunt sigur că i-a ucis. Acești bărbați probabil luau Sabia. Și i-a oprit. Așa cum ar trebui un cavaler bun."

„Și unde este, atunci?" întrebă Illepra.

Selese stătea acolo și se uită în jur, întrebându-se. Ar fi putut Reece să se întoarcă și să plece acasă, cu Sabia? Ar fi foarte tragic, dacă ar fi mers până aici degeaba.

Selese s-a dus la balustradă, și-a pus palmele pe ea și a rămas acolo și a privit afară. Ea oftă, privind în jos în ceață și se întrebă. Reece era acolo undeva?

În timp ce Selese își trecu mâinile de-a lungul balustradei late și netede de piatră a podului, simți ceva care o făcu să se oprească și să privească în jos. Era, observă ea, un cip zimțat în șină. Ea a observat sânge și o bucată din șină a căzut dedesubt.

Selese s-a întors și s-a uitat la soldații morți și s-a uitat înapoi la marcajele de pe balustradă și, deodată, a pus totul cap la cap.

— Bolanul, spuse ea. „A fost o luptă. A fost ridicată peste margine. Uite."

Illepra a venit grăbită, iar Selese s-a aplecat și a arătat urmele pe care le lăsase bolovanul.

„Atunci trebuie să fi abandonat misiunea", a spus Illepra. „Trebuie să se fi întors. Poate s-a întors cu tabăra chiar și acum."

Selese s-a uitat lung în jos și, în cele din urmă, ceva i-a dat seama.

— Nu, spuse ea. „Reece nu ar abandona niciodată o misiune. Nu este cine este el. Nu s-a întors în siguranță. El este acolo jos."

Illepra făcu o pauză, confuză.

„Jos unde?” ea a intrebat.

"Acolo jos!" spuse Selese, arătând. „A coborât în fundul Canionului. S-a dus să-l caute.”

„Asta este o nebunie!” a spus Illepra. „Cine ar face ceva atât de nebunesc ca asta?”

Selese zâmbi, mândră de el.

„Reece este un om de onoare. Ar face orice de dragul Inelului.”

S-a gândit, rezolvându-l în minte și i-a trecut prin minte o altă idee.

„Probabil că a coborât în grabă, așa cum l-a obligat onoarea lui, dar fără niciun plan să urce. El este prins în capcană. Trebuie să coborâm acolo. Trebuie să-l ajutăm!”

Illepra clătină din cap.

„Ar fi imposibil. Nu există nicio cale de coborâre, cu excepția acelor pereți, și eu însumi nu pot urca.”

„Există o altă cale”, se auzi o voce.

S-au învârtit și au găsit un bătrân care stătea la baza podului, sprijinit de un baston. Era cărunțit, cocoșat, cu o barbă lungă și albă și părul șubres. Purta o mantie zdrențuită și părea de parcă ar fi văzut necazurile lumii.

„Sunteți fete curajoase. Nu pot nega asta. Așa că vă voi spune. Există o altă cale de coborâre, să-i salvezi pe cei pe care îi iubești.”

Selese s-a întors și s-a îndreptat spre el, intrigat și a întrebat: „Ce altfel?”

„Sunt observatorul Canionului. Văd tot ce se întâmplă aici. I-am văzut coborând.”

"Ai făcut?" întrebă Selese, cu ochii mari.

El a dat din cap.

„Au coborât, fără frânghii. Ai dreptate. Nu există nicio ieșire pentru ei. Nu fără frânghia de tei.”

„Frânghia de tei?” ea a intrebat.

Bătrânul dădu încet din cap.

„O modalitate de a coborî, la fundul Canionului și de a te ridica înapoi. Nu a fost folosit de când eram tânăr. Dar știu unde se află; încă o păstrează în satul meu. Pot să te conduc la el. Restul depinde de tine."

Selese îl cercetă. Se uită înapoi cu ochi translucizi, cunoscători. Părea aproape orb.

„De ce ne-ai ajuta?” întrebă Illepra, suspicios.

El a zâmbit, dezvăluind doar câțiva dinți.

„Admir curajul”, a spus el. „Fie într-un bărbat sau într-o femeie. Sunt prea bătrân pentru asta. Îți voi oferi toate instrumentele de care ai nevoie pentru a-ți exprima singur. În plus, urăsc Imperiul.”

Selese se uită la Illepra, de parcă l-ar fi întrebat dacă să aibă încredere în el, iar ea dădu înapoi.

Dar mergea deja, cu capul jos, mișcându-se împreună cu bastonul, de parcă s-ar fi așteptat să-i urmeze.

CAPITOLUL TREIZECI CINCI

Reece s-a zbătut cu toată puterea în timp ce stătea acolo, legat de stâlp, cu încheieturile și gleznele legate în spatele lui, incapabil să se elibereze. S-a zbătut cu disperare și, în timp ce se uita peste, i-a văzut pe toți frații săi de legiune luptându-se, de asemenea, toți la fel de nereușiți. Erau toți aliniați, fiecare legat de un stâlp înalt de lemn, distanțați de zece picioare unul de celălalt, așezați în semicerc, astfel încât să se poată vedea. În fața lor, la doar douăzeci de metri distanță, toți se confruntau cu uriașa groapă strălucitoare de lavă topită.

Bucăți mici și mari de lavă se scurgeau intermitent din gaură, iar Reece putea simți căldura ei chiar și de aici, cântându-și fața. În timp ce privea, o mică scânteie de lavă a zburat într-un arc înalt și a aterizat pe antebrațul lui, arzându-l. S-a zvârcolit, țipând, în timp ce i-a ars o mică gaură pe piele.

Transpirat, Reece știa că trebuie să facă ceva rapid. Faws îi depășiseră, iar acum erau toți prizonierii lor, care se confruntau cu o moarte sigură. Centra era și el captiv, dar trebuie să-l fi recunoscut ca localnic, pentru că l-au ținut departe de ceilalți, doi Faws ținându-i brațele aspru, brațele legate, în timp ce un al treilea îi ținea un pumnal mic în gât.

În timp ce Reece stătea acolo, el a scanat împrejurimile lor, căutând Sabia Destinului. Era încă blocat în bolovan, iar bolovanul, legat de o frânghie lungă, era ridicat, o tragere o dată, în partea îndepărtată a Canionului. Zeci de Faws au tras de el și, cu fiecare tragere, a urcat mai sus în Canyon. Urca pe partea greșită a Canionului, pe partea de est. Reece știa că dacă ar ajunge în vârf, Sabia va traversa Canionul. Scutul va fi jos, iar Inelul ar fi terminat.

Nu a avut timp. Trebuia să-i oprească. Dar Reece a avut probleme mai mari: așa cum era, părea că nici măcar nu vor scăpa de aici cu viață.

Faws i-au vorbit rapid cu Centra, într-o limbă pe care Reece nu o înțelegea și, în timp ce o făceau, i-au făcut un gest frenetic către Reece.

„Îmi spun să-ți dau un mesaj”, a spus Centra. „Ei vor să știi cu bucurie și încântare că ești pe cale să fii ucis. Tu trebuie să fii sacrificiul zilei. Ei vor să știi asta înainte de a muri, astfel încât să poți fi satisfăcut să știi că ești hrana zeului lor. Și vor să suferi din cauza morții tale chiar înainte de a o experimenta.”

Reece zâmbi pe jumătate în mijlocul durerii lui.

„Este foarte amabil din partea lor”, a răspuns el.

"Despre ce vorbesc ei?" întrebă O'Connor cu voce tare. „Ce fel de sacrificiu?”

Centra le-a răspuns familiei Faw în limba lor maternă, iar ei i-au răspuns imediat. Centra ezită, apoi privi groapă cu teamă.

„Plănuiesc să te arunce în groapa de lavă...”

Centra făcu o pauză, clar că nu voia să traducă restul, dar ei, nefericiți, l-au lovit cu pumnalul. El a continuat:

„— și urmăriți cum vă arde încet pielea corpului.”

Grupul de Faws se ridică într-un cor de râsete vesele, evident încântați de spectacolul care urma să vină. Râsul lor era ca ciripitul păsărilor mici și îi zgâria nervii pe Reece.

O duzină dintre aceste mici creaturi portocalii s-au repezit înainte și au stat în fața conducătorului lor, care era mai mare decât toate celelalte și care stătea pe un stâlp de lemn. Liderul a spus ceva într-o limbă pe care Reece nu o înțelegea, iar ceilalți s-au întors și s-au uitat la Krog.

„Au decis să-l omoare pe Krog mai întâi”, a spus Centra. „Se spune că cei slabi trebuie întotdeauna sacrificați întâi.”

Krog înghiți, zvârcolindu-se pentru a se elibera.

— Încă mai crezi că a fost o idee bună să vii aici? Krog a strigat-o pe Reece.

Reece nu putea permite asta; știa că trebuie să facă ceva repede.

„Ia-mă pe mine primul!” strigă Reece.

Faws au devenit tăcuți în timp ce Centra traducea.

„De ce ar trebui să te ia?” Centra a tradus înapoi.

— Spune-le că zeii lor greșesc, strigă Reece.

Centra a tradus și a venit un gâfâit revoltat.

Un Faw a făcut un pas înainte și și-a îndreptat pumnalul în stomacul lui Reece, destul de tare încât să provoace durere. Dar Reece nu era descurajat.

„Spune-le că marii zei cer sacrificiul celor puternici!” strigă Reece, disperată. „Nu cei slabi! Îi faci zeului tău o mare dezonoare pentru a-i da pe cei slabi. Sunt cel mai puternic aici. Ia-mă pe mine primul!”

Centra traduse cu furie.

Urmă o pauză lungă, în timp ce liderul lor se uită rece la Reece. În cele din urmă, dădu din cap spre el cu o privire de respect.

„Poate că ai dreptate în asta”, a tradus Centra. „Da, te vei descurca bine.”

Faws l-au lăsat pe Krog și s-au întors spre Reece.

„Lasă-l în pace!” strigă Krog.

Dar Faws l-au ignorat și au mers pentru Reece.

„Pssst!”

Reece auzi un șuierat și se întoarse să o vadă pe Indra, la vreo trei metri distanță. Încheieturile ei se mișcau în spatele ei, atât de ușor, iar el se uită atent și observă că ținea un pumnal mic ascuns în palmă. În timp ce își freca încheieturile în sus și în jos, câte o șuviță, își tăia sfoara. Nu îi legaseră gleznele, ca și celelalte, probabil pentru că era femeie.

Indra i-a aruncat lui Reece o privire înțelegătoare, iar el i-a dat una înapoi. *Când a sosit momentul* , îi șopti el.

Ea a dat din cap înapoi cu bună știință.

Faws au venit în spatele lui Reece și și-au ridicat stâlpul din pământ, cu el încă legat de el și l-au purtat prin aer.

Au mărșăluit cu Reece și stâlpul peste umeri, apropiindu-se din ce în ce mai mult de groapa topită de lavă. Pe măsură ce se apropiau, la doar câțiva pași depărtare, Reece simți că căldura creștea atât de puternic încât a trebuit să-și întoarcă fața.

Reece a fost adus din ce în ce mai aproape de marginea prăpastiei și, în timp ce l-au ridicat sus, el a simțit că era pe punctul de a fi ridicat peste margine.

„A fost plăcut să te am ca oaspete!” Centra tradus.

Refrenul râsetelor, ca niște păsări ciripit, a venit din nou.

Deodată, s-a auzit un țipăt, iar Reece a fost surprins să-și dea seama că nu era al lui.

Reece a văzut un pumnal blocat în templul unuia dintre Faws de lângă el, care s-a prăbușit la picioarele lui Reece.

Reece s-a uitat peste el și a văzut că Indra s-a eliberat și a aruncat pumnalul cu experiență și l-a ucis pe Faw.

Acum era șansa lui. Reece s-a învârtit, stâlpul de care trebuia să fie încă atașat de spate, și i-a lovit cu el pe ceilalți Faws puternic în coaste, trimițându-i să se repezi înapoi, țipând, în lava strălucitoare.

Reece se lăsă în genunchi și se rezemă de pumnalul blocat în capul Faw-ului. O smulse cu vârful degetelor și tăie repede frânghiile care îi legau încheieturile, apoi gleznele, eliberându-se de stâlp.

Alți câțiva Faws s-au repezit înainte să-l prindă, dar au fost surprinși când Reece s-a ridicat, liber, cu pumnalul în mână. S-a ridicat și i-a atacat, tăindu-le gâtul și înjunghiându-i pe alții în inimă.

Indra a intrat în acțiune. Ea a alergat și i-a eliberat pe toți ceilalți, tăiându-le frânghiile pe rând cu pumnalul ei de rezervă. Cealaltă Legiune nu a pierdut timpul: și-au luat armele și au ripostat cu furie.

Faws, deși mare ca număr, avea jumătate din dimensiune și nu luptători înverșunați. Marea lor putere era în număr, dar nu în luptă. Au ieșit din lemn, din toate direcțiile posibile, ca niște furnici furioase, și au sărit pe spate cu ghearele și dinții ascuțiți, provocând zgârieturi și mușcături.

Dar Reece și oamenii lui erau războinici curajoși, nedescurajați, care s-au confruntat cu mai rău și fiecare a reușit să lupte și să-i împingă pe toți înapoi.

Zeci de Faws au căzut în jurul lor.

Cu toate acestea, Faws continuau să vină, mii dintre ei, revărsând din toate părțile stâncilor, din peșteri. A venit un flux fără sfârșit și Reece și-a dat seama că nu va fi ușor. În ciuda puterii lor, erau cu mult depășiți numeric. Trebuia să acționeze repede. A trebuit să recupereze Sabia și să-i scoată pe toți de acolo cât de curând a putut.

Reece se întoarse, căutând Sabia, și văzu că bolovanul se afla bine pe partea Canionului și era încă ridicat. Trebuia să o oprească. Nu l-a putut lăsa să ajungă în vârf.

"Acopera-ma!" strigă Reece.

Elden, O'Connor, Indra, Serna și Conven s-au repezit înainte, învârtindu-se în jurul lui, degajându-i calea cu săbiile lor, în timp ce Reece se îndrepta spre peretele canionului. Reece a scos un mare strigăt de luptă și a tăiat furios cu sabia, în timp ce își croia drum printre zeci de Faws, mulțimea devenind din ce în ce mai groasă pe moment.

Reece ajunse în cele din urmă la peretele Canionului și, în timp ce făcuse, sări pe un punct de sprijin din stânca alunecoasă și se cățără suficient de sus în susul Canionului pentru a nu fi la îndemâna Faws.

Boancul cu Sabia în el se afla la vreo douăzeci de metri deasupra lui, iar Reece și-a dat seama că trebuie să rupă frânghia. Își scoase sabia, se lăsă pe spate și se pregăti să o taie.

Deodată, un Faw a escaladat peretele, l-a apucat de gleznă și l-a smuls pe Reece pe spate. Reece a alunecat; s-a dus căzând prin aer și a aterizat pe pământ, pe spate, vânt.

Reece aruncă o privire și văzu că bolovanul era acum prea departe la îndemână, frânghiile prea înalte pentru ca el să le poată tăia. Și acum zidul era plin de Faws. Își pierduse șansa.

A avut o idee.

„O'Connor, arcul tău!” strigă Reece, în timp ce-și apăra atacatorii.

O'Connor îi dădu din drum doi Faw, urmă privirea lui Reece și văzu la ce vrea. O'Connor întinse mâna spre arcul său și ținti. A tras o lovitură, țintând spre frânghie, așa cum intenționase Reece.

A ratat cu un picior. O'Connor a fost atacat de mai mulți Faws, doborându-l la pământ, iar Reece și Elden s-au repezit înainte și i-au ucis.

"Ajutor!" strigă Krog.

Reece se întoarse să-l vadă pe Krog făcând tot posibilul pentru a-i lupta, dar șchiopătând greu pe un picior. Doi Faws erau pe spate, încercând să-l muște de gât.

Reece s-a repezit înainte, la fel ca și Indra și, în același timp, fiecare a doborât câte un Faw, Reece folosind mânerul pumnalului și Indra înjunghiând unul în spate.

Krog se uită la Reece cu recunoștință.

Reece s-a repezit înapoi lângă O'Connor, ajutându-l să lupte împotriva Faws și ajutându-l să-și recapete picioarele.

O'Connor și-a prins arcul, a țintit din nou, cu mâinile tremurând, și a tras încă trei focuri cu ultimele sale trei săgeți.

La cea de-a treia și ultima lovitură, s-a auzit un sunet de rupere a sforii, în timp ce a aterizat o lovitură perfectă, imposibilă.

S-a auzit un zgomot grozav și deodată bolovanul s-a aruncat în jos, ca un meteor din cer, și s-a prăbușit în podeaua Canionului cu o bufnitură uriașă.

Reece era bucuroasă. O împiedicaseră să se ridice în partea greșită a peretelui Canionului. Acum trebuiau să-l ia și să iasă.

„Sabia, repede!” strigă Reece.

El și oamenii lui și-au luptat drum spre ea, prin Faws, atacând în stânga și în dreapta, până când în cele din urmă toți și-au făcut drum spre bolovan. Elden și O'Connor au ținut prima linie, luptându-se cu Faws, în timp ce Reece și ceilalți s-au întins și au încercat să ridice bolovanul.

Dar era prea greu. Nu s-ar clinti.

În jurul lor, din ce în ce mai mulți Faws se apropiau.

„Stalpii aceia!” spuse O'Connor. „I-am văzut ridicând-o mai devreme. Greutatea Sabiei este grea, dar numai dacă este atinsă direct. Dacă folosim o barieră, cum ar fi stâlpii, aceasta își ușurează greutatea.”

Reece s-a alăturat lui Conven și Indra și Serna și Krog în timp ce blocau stâlpii sub bolovan. Ca unul, toți au început să o miște.

Reece a fost șocată; O'Connor avea dreptate. Sabia nu a fost menită să fie atinsă de mâna omului. Dar cu un intermediar, ca niște stâlpi de lemn, puteau ridica bolovanul ca orice altă stâncă.

Au ridicat bolovanul pe umeri cu stâlpii și au început să plece cu el.

Reece a văzut că aveau probleme. Ei, în ciuda tuturor probabilităților, reușiseră imposibilul; dar acum, nu era nicio ieșire posibilă. Erau mii de Faws înaintea lor, din ce în ce mai mulți, și a fost o drumeție lungă până la cealaltă parte a Canionului și o drumeție și mai grea să te ridici. *Dacă* ar putea ridica Sabia. Nu puteau face asta în luptă. De fapt, ar fi norocoși să lupte chiar și cu viață pentru a ieși de aici.

Nu exista nicio modalitate de a aduce Sabia. Și totuși, în același timp, Reece știa că nu puteau să-l lase aici, nu se puteau întoarce cu mâinile goale. Și nu puteau să-l lase în mâinile Faws, care l-ar lăsa să se ridice de cealaltă parte a Canionului și să coboare Scutul.

Reece cercetă frenetic împrejurimile lui, disperat după o soluție.

Și apoi, deodată, a avut unul.

Reece a văzut groapa de lavă strălucitoare, în centrul câmpului de luptă și, oricât de mult îl durerea, știa că nu avea de ales. Dacă nu ar putea aduce Sabia înapoi, ar trebui să o distrugă.

Dar distrugerea Sabiei pentru totdeauna ar distruge și Inelul? Ar distruge Scutul? Nu a stiut. Dar nu avea altă opțiune. Era o situație disperată și tot ceea ce știa era că, dacă nu făcea nimic, atunci Sabia va ajunge cu siguranță în mâinile greșite, iar Scutul va coborî cu siguranță, iar Inelul va fi cu siguranță distrus.

Trebuia să riște incertitudinea.

„LA LAVA!” porunci Reece.

Cu o ultimă împingere disperată, Reece și ceilalți au purtat bolovanul pe umeri și s-au îndreptat spre groapă, Elden și O'Connor luptând cu Faws din jurul lor. Fiecare pas era o luptă pe podeaua noroioasă a Canyonului. Pas cu pas și-au străbătut drumul și, în curând, fața lui Reece a fost fierbinte de strălucirea lavei.

Stăteau acolo, la prăpastie, cu brațele tremurând, iar Reece se uită în jos la focul topit.

Ceilalți și-au dat seama, cu groază, ce urma să facă.

„Ești sigur că vrei să faci asta?” țipă O'Connor.

Reece nu era sigur. Dar nu exista altă cale de ieșire.

„ÎN LAVA!” porunci Reece.

Toți au urmat ordinele și, ca unul, toți au început să-l arunce. Reece simți greutatea uriașă pe umerii și brațele lui în timp ce ridicau bolovanul și îl aruncau, cu Sabia în el, peste muchie, în groapa de foc topită.

Pe măsură ce sa scufundat, întregul pământ s-a cutremurat sub ei, cel mai mare cutremur pe care Reece îl simțise vreodată, suficient de puternic încât să-i doboare pe toți din picioare.

Și în timp ce Reece a văzut cum se topește, s-a uitat în flăcări și tot ce a putut să se gândească a fost: *ce am făcut?*

CAPITOLUL TREIZECI ŞASE

Thor stătea acolo, cu sabia în mână, cu fața lui Gwendolyn, care îngenunchea în fața lui, cu ochii umflați de lacrimi. A încercat să-și amintească. Îi văzu chipul și, într-o parte vagă a lui, însemna ceva pentru el. Dar nu-și putea aminti ce. O cunoștea?

În jurul lor, în luminișul întins, soldații de ambele părți și-au oprit luptele, cu toții uitându-se, războiul oprit în timp ce Thor se înfrunta pe Gwen, regina MacGil. Thor s-a uitat în ochii ei, ochi frumoși, i-a examinat fața și a încercat să o cheme.

Ceva s-a întors la el... fulgerează... nu era sigur ce. Nu a putut să le pună cap la cap.

— Thorgrin, eu sunt, spuse Gwen plângând. "Vino înapoi la mine. Sunt Gwendolyn. Te iubesc. Îmi pare atât de rău pentru tot ce am spus. Nu semănați cu nimic cu tatăl tău. Te iubesc. te *iubesc* ."

Thor stătea acolo, cu sudoarea curgându-i în ochi, iar mâinile lui tremurau în timp ce ținea sabia peste ea. O parte din el a înțeles-o; dar o altă parte a lui nu avea recunoaștere.

„THORNICUS, FIUL MEU!" a bubuit Andronic. „Nu o crede! Ea este inamicul. Dușmanul tatălui tău. Ea este plină de minciuni. Ea a venit să te trădeze. Dacă ești singurul meu fiu, trebuie să-mi răspunzi acum. Omoară această femeie. Omoară-o pentru mine. Omoară-o și dovedește-ți loialitatea față de mine o dată pentru totdeauna."

Thor a auzit cuvintele tatălui său și ele au rezonat prin el, ca o comandă care îi controla membrele, pe care nu le putea scutura. Parcă ar fi rostit el însuși cuvintele. Erau mai mult decât o comandă. Erau ca voia lui, spuse cu voce tare.

Thor stătea acolo, cu brațele tremurând și, în cele din urmă, știa ce avea de făcut. Tatăl lui vorbise. Și asta era tot ce conta acum.

Deodată, Krohn a mârâit și a sărit după Thor.

Thor s-a învârtit și a reacționat cu abilitățile sale de luptă; l-a întors pe Krohn cu mănușa. Krohn a țipat și a zburat lateral prin aer. Gwendolyn a

strigat când Krohn a aterizat pe partea lui, la câțiva metri distanță, scâncind.

Thor ridică din nou sabia, de data aceasta pentru a da lovitura finală. Pentru tatăl său. Era timpul să fie singurul lui fiu adevărat pentru totdeauna. Orice a fost nevoie. Gwen a plâns, dar nu mai conta. Thor trebuia să facă ceea ce trebuia să facă.

„THORGRIN!”

O voce a tăiat aerul, forțându-l pe Thor să se oprească. Era o voce feminină, una pe care nu o recunoștea. Una pe care nu o auzise niciodată, dar care i se părea atât de profund familiară.

Thor s-a întors și a văzut o femeie ieșind din mulțime. Ea se apropie de el încet, cu ochii ei mari, albaștri, fixați asupra lui, în timp ce străbătea luminișul fără să tresară, privindu-l fix.

Stătea lângă Gwendolyn. Își puse o palmă moale pe umărul lui Gwendolyn și continuă să se uite la Thor cu intensitate, ochii ei strălucind chiar prin el.

„Nu poți să-i faci rău”, a spus femeia, calmă, încrezătoare, cu autoritate. „Nu poți să-i faci rău pentru că îți poruncesc. Eu, Alistair, îți comand.”

Thor s-a uitat în ochii ei, iar sunetul vocii ei a rezonat prin corpul lui Thor, luptând în interiorul lui, contracarând vocea lui Andronicus. A fost cel mai intens sunet pe care l-a auzit vreodată în viața lui, iar vibrația i-a făcut ceva pe care nu l-a putut înțelege. Cumva, îi rupsea stăpânirea, rupea vraja tatălui său. Pentru prima dată, începea să capete claritate. Avea impresia că se ridică o ceață, de parcă multe straturi se desprind încet.

Thor a vrut ca ea să vorbească mai-el *dorea* pentru ea să vorbească mai mult.

— Alistair, repetă el.

Cumva, numele îi răsuna prin cap. Nu știa de ce.

— Thorgrin, spuse Alistair, nu-i vei face rău, pentru că nu ești tu. Acesta este cine vrea Andronic să fii. Dar tu nu ești tatăl tău. Tu ești Thorgrin, din Regatul Vestului. Nu ești tatăl tău și nu ești mama ta. Ești propriul tău bărbat. Știu asta, pentru că te cunosc.”

Thor clipi, sudoare usturându-i ochii, în timp ce o bătălie izbucni în el. Cu cât vorbea mai mult, cu atât mai mult simțea influența lui Andronic scăzând. Thor stătea acolo, clătinând cu sabia, cu mâinile tremurând violent.

— Thorgrin, spuse ea, făcând un pas înainte, punându-i o palmă blândă pe încheietura mâinii lui. Așa cum a făcut-o, Thor nu a putut rezista.

Încet, simți că își coborî sabia, relaxându-se în strânsoarea ei.

Cumva, ea era singura. Singurul care putea ajunge la el. Ea avea ceva energie, ceva ce el nu putea înțelege. Cu fiecare cuvânt pe care îl rostia, îl făcea să se întoarcă mai mult în sine, să vadă situația reală dinaintea lui.

Thor s-a uitat în jur și, pentru prima dată, a fost copleșit de claritate. A văzut-o pe Gwendolyn, singura și singura dragoste adevărată a vieții lui, îngenuncheată în fața lui, plângând. Se văzu, cu groază totală, ținând în mână o sabie, îndreptând-o spre ea. Îl văzu pe Krohn, plângând, întins pe o parte. S-a văzut înfruntându-se împotriva propriului popor.

Era mai mult decât putea suporta. Thor se disprețuia pe sine. Voia să treacă sabia prin propria inimă; ar prefera să se sinucidă decât să îndrepte vreodată sabia spre Gwendolyn. A simțit o lacrimă curgându-i pe obraz, a simțit că o vinovăție îngrozitoare începe să curgă în interiorul lui. Avea impresia că i-ar fi trădat pe toți, pe toți oamenii lui, pe toți cei care îl iubeau cel mai mult.

Cel mai mult, Gwendolyn. Femeia pe care o iubise mai mult decât putea spune. Voia să cadă în genunchi și să-i ceară iertare, să ceară iertarea tuturor.

Thor s-a întors și s-a uitat la Alistair și, în timp ce ochii i s-au fixat pe ai ei, s-a simțit cuprins de noi straturi de claritate. În cele din urmă, vălul a fost ridicat. În cele din urmă, Thor se întorcea în sine. Cine era această femeie?

„Thorgrin, nu vei face rău nimănui”, a spus ea, „pentru că nu ești dintre ei. Ești unul dintre noi. Știu asta, pentru că te cunosc. Știu asta, pentru că tu și cu mine împărtășim același tată. Și aceeași mamă.”

Ea se uită adânc în ochii lui, iar el se simți încântat. A simțit că este în pragul unei mari revelații, una care avea să-i schimbe întreaga viață pentru totdeauna. În timp ce se uita, pământul, întregul Inel, s-au cutremurat brusc, pământul tremurând violent, inexplicabil, de parcă tocmai ar fi avut loc un eveniment cosmic, de parcă Inelul ar fi fost pe cale să se despartă în două.

Dar nu înainte ca Alistair să poată spune un ultim lucru:

— Știu asta, Thorgrin, pentru că sunt sora ta.

ACUM DISPONIBIL!

UN CER DE Vrăji
Cartea nr. 9 din Inelul vrăjitorului

În A SKY OF SPELLS (CARTEA #9 ÎN INELUL VRAȚILOR), Thorgrin se întoarce în sfârșit în sine și trebuie să-și înfrunte tatăl odată pentru totdeauna. Are loc o bătălie epică, în timp ce doi titani se confruntă unul cu altul și în timp ce Rafi își folosește puterea pentru a convoca o armată de strigoi. Cu Sabia Destinului distrusă și soarta Inelului în echilibru, Argon și Alistair vor trebui să-și cheme puterile magice pentru a-i ajuta pe curajoșii războinici ai lui Gwendolyn. Cu toate acestea, chiar și cu ajutorul lor, totul ar putea fi pierdut dacă nu ar fi revenirea lui Mycoples și a noului ei însoțitor, Ralibar.

Luanda se luptă să-l învingă pe răpitorul ei, Romulus, în timp ce soarta Scutului atârnă în balanță. Reece, între timp, se străduiește să-și conducă oamenii înapoi pe pereții Canyonului, cu ajutorul lui Selese. Dragostea lor se adâncește; dar odată cu venirea vechii iubiri a lui Reece, vărul său, se dezvoltă un triunghi amoros tragic și neînțelegeri.

Când Imperiul este în sfârșit înlăturat din Inel, iar Gwendolyn are șansa ei de a se răzbuna personal împotriva lui McCloud, există un motiv mare de

sărbătorit. În calitate de nouă Regina Inelului, Gwen își folosește puterile pentru a-i uni pe MacGils și McClouds pentru prima dată în istorie și pentru a începe reconstrucția epică a pământului, a armatei sale și a Legiunii. Curtea Regelui revine încet la viață din nou, pe măsură ce toți încep să ridice piesele. Este destinat să devină un oraș mai glorios decât tatăl ei a visat vreodată și, în acest proces, justiția îl găsește în sfârșit pe Gareth.

Și Tirus trebuie adusă în fața justiției, iar Gwen va trebui să decidă ce fel de lider va fi. Există un mare conflict între fiii lui Tirus, care nu toți văd lucrurile la fel, și o luptă pentru putere izbucnește din nou, deoarece Gwen decide dacă va accepta o invitație în Insulele Superioare, făcând astfel clanul MacGil întreg o dată. din nou. Erec este chemat să se întoarcă la poporul său din Insulele de Sud și să-și vadă tatăl pe moarte, iar Alistair i se alătură, în timp ce se pregătesc pentru nunta lor. Thorgrin și Gwendolyn ar putea avea și ei pregătiri pentru nuntă în viitor.

Thor devine mai aproape de sora lui și, pe măsură ce totul se așează în interiorul Inelului, el este chemat să se îmbarce în cea mai mare căutare dintre toate: să-și caute mama misterioasă într-un ținut îndepărtat și să afle cine este el cu adevărat. Cu mai multe pregătiri de nuntă în aer, cu revenirea primăverii, reconstrucția Curții Regelui, festivalurile în curs, pacea pare să se așeze din nou pe Inel. Dar pericolul se ascunde în cele mai neprevăzute colțuri, iar necazurile cele mai mari ale acestor personaje ar putea fi încă să vină.

Cu construirea și caracterizarea sa sofisticată a lumii, A SKY OF SPELLS este o poveste epică despre prieteni și îndrăgostiți, despre rivali și pețitori, despre cavaleri și dragoni, despre intrigi și mașinațiuni politice, despre majorat, despre inimile zdrobite, despre înșelăciune, ambiție și trădare. Este o poveste despre onoare și curaj, despre soartă și destin, despre vrăjitorie. Este o fantezie care ne aduce într-o lume pe care nu o vom uita niciodată și care va atrage toate vârstele și genurile.

UN CER DE Vrăji
Cartea nr. 9 din Inelul vrăjitorului

Cărți de Morgan Rice

REGI SI Vrajitori
RĂSCHIREA DRAGONILOR (Cartea nr. 1)
RISE OF THE VALIANT (Cartea #2)
Greutatea onoarei (Cartea nr. 3)
O FORJĂ DE VALOR (Cartea #4)
O tărâm de umbre (cartea #5)
NIGHT OF THE BOLD (Cartea #6)

INELUL Vrăjitorului
A QUEST OF EROES (Cartea nr. 1)
Un marș al regilor (cartea nr. 2)
A FATE OF DRAGONS (Cartea #3)
Un strigăt de onoare (cartea nr. 4)
UN LEGĂMÂNT DE GLORIE (Cartea #5)
A CHARGE OF VALOR (Cartea #6)
UN RIT DE SĂBIE (Cartea #7)
O acordare de arme (Cartea #8)
UN CER DE Vrăji (Cartea #9)
O MARE DE SCUTURURI (Cartea #10)
O DOMNIE DE OȚEL (Cartea #11)
UN TĂRÂM DE FOC (Cartea #12)
O regulă a reginelor (Cartea #13)
UN JURĂMÂNT DE FRAȚI (Cartea #14)
UN DREAM OF MORTALS (Cartea #15)
O JUSTĂ DE CAVALERI (Cartea #16)
DARUL BĂPTIILOR (Cartea #17)

TRILOGIA SUPRAVIEȚIEI
ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Cartea #1)
ARENA DOUA (Cartea #2)

Jurnalele vampirilor
TURNED (Cartea nr. 1)

IUBIT (Cartea nr. 2)
TRADAT (Cartea nr. 3)
DESTINAT (Cartea #4)
DESIRED (Cartea #5)
BROTHED (Cartea #6)
JUMAT (Cartea #7)
GĂSIT (Cartea #8)
ÎNVIAT (Cartea #9)
CRAVED (Cartea #10)
FATED (Cartea #11)

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este cel mai bine vândut și cel mai bine vândut autor USA Today al serialului epic fantasy THE SORCERER'S RING, care cuprinde șaptesprezece cărți; din cel mai bine vândut serial THE VAMPIRE JOURNALS, cuprinzând unsprezece cărți (și în număr); din cel mai bine vândut serial THE SURVIVAL TRILOGY, un thriller post-apocaliptic care cuprinde două cărți (și în continuă); și a noului serial epic fantasy KINGS AND Sorcerers, care cuprinde șase cărți. Cărțile lui Morgan sunt disponibile în ediții audio și tipărite, iar traducerile sunt disponibile în peste 25 de limbi.

Lui Morgan îi place să audă de la tine, așa că nu ezitați să vizitați www.morganricebooks.com pentru a vă alătura listei de e-mail, a primi o carte gratuită, a primi cadouri gratuite, a descărca aplicația gratuită, a primi cele mai recente știri exclusive, a vă conecta pe Facebook și Twitter, și rămâneți în legătură!